

Lagrådsremiss

Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 29 maj 2019

Magdalena Andersson

Martina Löfstrand
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen föreslås ändringar i skatteförfarandelagen (2011:1244) för att anståndsreglerna i samband med utflyttningsbeskattning ska leva upp till de krav som följer av artikel 5 i rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion (direktivet mot skatteundandraganden).

Förslagen utvidgar möjligheten till anstånd vid utflyttningsbeskattning inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), både för juridiska och fysiska personer. Det föreslås att det högsta tillåtna anståndsbeloppet ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas. Det föreslås även att kostnadsränta ska tas ut när anstånd beviljas samt att anstånd får förenas med krav på säkerhet. Vidare föreslås att anstånd ska kunna beviljas i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt.

Det föreslås också vissa ändringar i inkomstskattelagens regler om omedelbar återföring av avdrag för avsättning till periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning. Förslaget föranleds av praxis från EU-domstolen.

Lagrådsremissen innehåller slutligen ett förslag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.

De nya bestämmelserna föreslås i huvudsak träda i kraft den 1 januari 2020.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	5
2	Lagtext.....	6
2.1	Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229).....	6
2.2	Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244).....	12
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.....	20
3	Ärendet och dess beredning.....	21
4	Arbetet med att motverka skatteflyktsmetoder.....	21
4.1	Direktivet mot skatteundandraganden.....	21
4.1.1	Bestämmelserna om utflyttningsbeskattning och anstånd i direktivet.....	23
4.2	Praxis om utflyttningsbeskattning och anstånd.....	25
4.2.1	Mål C-371/10 National Grid Indus.....	25
4.2.2	Mål C-657/13 Verder LabTec.....	26
4.2.3	Mål C-292/16 A Oy.....	26
4.2.4	Mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal.....	27
4.2.5	RÅ 2008 ref. 30.....	28
5	Utflyttningsbeskattning.....	28
5.1	Genomförande av reglerna om utflyttningsbeskattning och ömsesidigt erkännande i direktivet mot skatteundandraganden.....	28
5.1.1	Gällande rätt.....	28
5.1.2	Bör bestämmelserna om utflyttningsbeskattning ändras med anledning av direktivet?.....	29
5.1.3	Ömsesidigt erkännande.....	34
5.2	Särskilt avdrag för inventarier vid uttagsbeskattning.....	36
5.3	Återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning.....	38
5.3.1	Gällande rätt.....	38
5.3.2	Successiv återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder.....	40
5.3.3	Uppgiftsskyldighet.....	45
5.4	Vissa övriga bedömningar mot bakgrund av EU-domstolens praxis.....	50
6	Anstånd i gränsöverskridande situationer.....	51
6.1	Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer.....	51
6.1.1	Gällande regler om anstånd i samband med utflyttningsbeskattning.....	51

6.1.2	Även begränsat skattskyldiga ska kunna beviljas anstånd i samband med utflytningsbeskattning	52
6.1.3	Nya anståndssituationer i samband med utflytningsbeskattning	55
6.1.4	Anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt	60
6.1.5	EES-stater och indrivningsdirektivet	62
6.2	Anståndsbeloppet	64
6.2.1	Anståndsbelopp i samband med utflytningsbeskattning	64
6.2.2	Anståndsbelopp i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt	68
6.3	Kostnadsränta, säkerhet och vissa övriga villkor för anstånd	69
6.3.1	Kostnadsränta vid anstånd införs	69
6.3.2	Säkerhet som villkor för anstånd	73
6.3.3	Anståndets upphörande vid ändrade förhållanden	76
6.3.4	Förfarandet i övrigt ändras inte	79
7	Identifiering av rapporteringspliktiga finansiella konton	80
8	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	82
8.1	Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1299)	82
8.2	Förslaget till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)	83
8.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton	86
9	Konsekvensanalys	87
9.1	Förslagen om utflytningsbeskattning respektive anstånd i vissa gränsöverskridande situationer	88
9.1.1	Sammanfattning av förslagen om utflytningsbeskattning	88
9.1.2	Sammanfattning av förslagen om anstånd i vissa gränsöverskridande situationer	89
9.1.3	Offentligfinansiella effekter	92
9.1.4	Konsekvenser för företag och enskilda	92
9.1.5	Konsekvenser för Skatteverket och de allmänna förvaltningsdomstolarna	94
9.1.6	Konsekvenser för den ekonomiska jämställdheten mellan kvinnor och män	94
9.1.7	Övriga effekter	94
9.2	Förslaget om ändring i fråga om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton	95
10	Författningskommentar	96

10.1	Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)	96
10.2	Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)	100
10.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.....	106
Bilaga 1	Rådets direktiv (EU) 2016/1162 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknads funktion ...	108
Bilaga 2	Lagförslag i promemorian Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning	122
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna – Promemorian Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning	136
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna – Promemorian Några ändringar i fråga om informationsutbyte på skatteområdet, i den del som avser identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.....	137

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229),
2. lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244),
3. lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Härigenom föreskrivs i fråga om inkomstskattelagen (1999:1229)¹ att 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 18 kap. 15 a §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

18 §²

Den som är begränsat skattskyldig är skattskyldig i

1. inkomstslaget tjänst för inkomster som anges i 5 § lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta med undantag för inkomster som anges i 6 § 1, 4 och 5 den lagen, om en begäran har gjorts enligt 4 § den lagen,

2. inkomstslaget tjänst eller näringsverksamhet för inkomster som anges i 7 § första stycket lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl., om Skatteverket har meddelat beslut enligt 5 a § tredje stycket den lagen,

3. inkomstslaget näringsverksamhet för inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige,

4. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag på grund av att en näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige avyttras eller blir privatbostadsrätt,

5. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag för egenavgifter,

6. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag för periodiseringsfond och expansionsfond,

6. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag för periodiseringsfond *eller* expansionsfond *och inkomstslaget näringsverksamhet eller kapital för återförda avdrag för ersättningsfond,*

7. inkomstslaget näringsverksamhet för uttag eller utbetalning från ett skogskonto eller skogsskadekonto som avses i 21 kap.,

8. inkomstslaget kapital för ett positivt räntefördelningsbelopp som avser ett fast driftställe, en näringsfastighet i Sverige eller artistisk eller idrottslig verksamhet i Sverige,

¹ Lagen omtryckt 2008:803.

² Senaste lydelse 2015:775.

9. inkomstslaget kapital för löpande inkomster av en privatbostadsfastighet eller en privatbostadsrätt i Sverige,

10. inkomstslaget kapital för kapitalvinst på en fastighet i Sverige eller på en privat- eller näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige,

11. inkomstslaget kapital för återfört uppskovsbelopp samt schablonintäkt enligt 47 kap.,

12. inkomstslaget näringsverksamhet eller kapital för utdelning på andelar i svenska ekonomiska föreningar, och

13. inkomstslaget kapital för återfört investeraravdrag enligt 43 kap.

Ersättning i form av sådan royalty eller periodvis utgående avgift för att materiella eller immateriella tillgångar utnyttjas som ska räknas till inkomstslaget näringsverksamhet ska anses som inkomst från ett fast driftställe i Sverige, om ersättningen kommer från en näringsverksamhet med ett fast driftställe här.

Skattskyldighet för inkomster som avses i första stycket 12 gäller inte för sådana begränsat skattskyldiga personer som avses i 17 § 2–4.

6 kap.

11 §³

Den som är begränsat skattskyldig är skattskyldig för

1. inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige,

2. inkomst på grund av att en näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige avyttras,

3. inkomst i form av utdelning på andelar i svenska ekonomiska föreningar,

4. inkomster som anges i 7 § första stycket lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl., om Skatteverket har meddelat beslut enligt 5 a § tredje stycket den lagen,

5. återförda avdrag för periodiseringsfond, 5. återförda avdrag för periodiseringsfond och ersättningsfond,

6. schablonintäkt enligt 30 kap. 6 a §, och

7. återfört uppskovsbelopp samt schablonintäkt enligt 47 kap.

Ersättning i form av royalty eller periodvis utgående avgift för att materiella eller immateriella tillgångar utnyttjas ska anses som inkomst från ett fast driftställe i Sverige, om ersättningen kommer från en näringsverksamhet med ett fast driftställe här.

En kapitalförlust ska dras av, om den som är begränsat skattskyldig skulle ha varit skattskyldig för en motsvarande kapitalvinst.

18 kap.

15 a §⁴

Om inventarier behandlas som Utöver vad som anges i 15 § får avyttrade på grund av att det särskilda avdraget inte uttagsbeskattnings ska ske enligt överstiga det skattemässiga värdet bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 för inventarierna, om inventarierna eller 5 på grund av ett skatteavtal behandlas som avyttrade på grund

³ Senaste lydelse 2015:775.

⁴ Senaste lydelse 2009:1230.

som har ingåtts med en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får utöver vad som anges i 15 § det särskilda avdraget inte överstiga det skattemässiga värdet för inventarierna.

av att uttagsbeskattning ska ske enligt bestämmelserna

1. i 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), om tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen,

2. i 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES, eller

3. i 22 kap. 5 § 4 eller 5 på grund av ett skatteavtal som har ingåtts med en stat inom EES.

Första stycket gäller bara om överföringen har skett till en stat inom EES som är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

Det skattemässiga värdet för inventarier utgörs av en skälig del av det skattemässiga värdet av samtliga inventarier i näringsverksamheten.

30 kap.

8 §⁵

En juridisk person ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. den upphör att bedriva näringsverksamhet,
2. den beskattas i Sverige bara såsom delägare i ett svenskt handelsbolag och handelsbolaget upphör att bedriva näringsverksamheten eller andelen avyttras eller övergår till en ny ägare på något annat sätt,
3. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,
4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, inte 4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES),
5. den upplöses genom fusion eller fission och annat inte följer av bestämmelserna i 37 kap. 17 §,
6. det beslutas att den ska träda i likvidation, eller
7. den försätts i konkurs.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 3 om skattskyldigheten upphör på grund av att den juridiska personen för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

9 §⁶

En enskild näringsidkare ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. <i>han</i> upphör att bedriva näringsverksamheten,	1. <i>näringsidkaren</i> upphör att bedriva näringsverksamheten,
2. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,	
3. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller	3. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (<i>EES</i>), eller
4. <i>han</i> försätts i konkurs.	4. <i>näringsidkaren</i> försätts i konkurs.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 2 om skattskyldigheten upphör på grund av att näringsidkaren för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

10 §⁷

En fysisk person som är delägare i ett svenskt handelsbolag ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. handelsbolaget upphör att bedriva näringsverksamheten,
2. andelen i handelsbolaget avyttras eller övergår till en ny ägare på något annat sätt,

⁶ Senaste lydelse 2009:1230.

⁷ Senaste lydelse 2009:1230.

3. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,
4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES),
5. det beslutas att handelsbolaget ska träda i likvidation, eller
6. delägaren eller handelsbolaget försätts i konkurs.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 3 om skattskyldigheten upphör på grund av att handelsbolaget för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

31 kap.

20 §⁸

Avdraget ska återföras, även om tiden i 19 § inte har löpt ut, om

1. fonden tas i anspråk i strid med bestämmelserna i 10–15 §§,
2. den huvudsakliga delen av näringsverksamheten överläts och inte annat följer av 38 kap. 15 §,
3. den huvudsakliga delen av näringsverksamheten tillfaller en eller flera nya ägare på grund av arv, testamente eller bodelning,
4. den som innehar fonden upphör att bedriva näringsverksamheten,
5. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,
6. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
6. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES),
7. den som innehar fonden upplöses genom fusion eller fission och annat inte följer av bestämmelserna i 37 kap. 17 §,
8. det beslutas att innehavaren av fonden ska träda i likvidation, eller
9. den som innehar fonden försätts i konkurs.

Vad som sägs i första stycket 2–4 gäller inte om avsättningen grundas på en sådan avyttring som avses i 5 § 1–4.

Avdrag behöver dock inte återföras enligt första stycket 5 om skattskyldigheten upphör på grund av att den som innehar fonden för över den näringsverksamhet som

bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

I 23 och 24 §§ finns bestämmelser om att ersättningsfonder i vissa fall får tas över av någon annan i stället för att avdragen återförs.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.

2. Bestämmelserna i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § i den nya lydelsen tillämpas första gången för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2019.

2.2 Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om skatteförfarandelagen (2011:1244) dels att 33 kap. 1, 2 och 10 §§, 38 kap. 2 §, 63 kap. 1, 8, 14, 17 och 21 §§ och 65 kap. 7 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas tre nya paragrafer, 33 kap. 7 a §, 63 kap. 14 d och 17 a §§, och närmast före 33 kap. 7 a § och 63 kap. 14 d § nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

33 kap.

1 §²

I detta kapitel finns bestämmelser om

- syftet med särskilda uppgifter (2 §),
- uppgifter som ska lämnas av stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund (3–5 §§),
- uppgifter som ska lämnas av svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer (6 §),
- uppgifter om ersättningsbostad i utlandet (7 §),
 - *uppgifter som ska lämnas om periodiseringsfond och ersättningsfond (7 a §),*
- uppgifter som ska lämnas av redare (8 §),
- uppgifter om nedsättning av utländsk skatt (9 §),
- uppgifter som ska lämnas av den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat (9 a §),
- när särskilda uppgifter ska lämnas (10 och 11 §§), och
- redares uppgiftsskyldighet vid ändrade förhållanden (12 §).

2 §³

Särskilda uppgifter ska lämnas till ledning för

1. bedömning av stiftelsers, ideella föreningars och registrerade trossamfunds skattskyldighet enligt inkomstskattelagen (1999:1229),
2. beskattning av delägare i svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer,
3. bestämmande av vilket fartområde ett fartyg går i,
4. kontroll av uppskottsbelopp enligt 47 kap. inkomstskattelagen när ersättningsbostaden är belägen utomlands,
 - 5. *kontroll av avdrag för avsättning till periodiseringsfond och ersättningsfond,*
5. beslut om avräkning av utländsk skatt, och
6. beslut om avräkning av utländsk skatt, och

¹ Jfr rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknads funktion.

² Senaste lydelse 2016:888.

³ Senaste lydelse 2016:888.

6. beslut om beskattning för den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat.

7. beslut om beskattning för den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat.

Fondavsättningar

7 a §

Den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond enligt 30 och 31 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen.

Om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna.

Särskilda uppgifter enligt 3 och 6 §§ ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 2 §.

10 §

Särskilda uppgifter enligt 3, 6 och 7 a §§ ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 2 §. *Om en fysisk person ska lämna en särskild uppgift enligt 7 a §, ska dock uppgiften ha kommit in senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 1 §.*

38 kap.

2 §

Följande uppgifter ska undertecknas:

1. uppgifter i deklaration, och
2. särskilda uppgifter som ska lämnas av
 - a) stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund enligt 33 kap. 3 §, och
 - b) ägare av en ersättningsbostad i utlandet enligt 33 kap. 7 §.

- a) stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund enligt 33 kap. 3 §,
- b) ägare av en ersättningsbostad i utlandet enligt 33 kap. 7 §, och
- c) uppgiftsskyldiga enligt 33 kap. 7 a § för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond.

63 kap.

1 §⁴

I detta kapitel finns bestämmelser om

- ansökan om anstånd (2 §),
- deklarationsanstånd (3 §),
- ändringsanstånd (4 §),
- anstånd för att undvika betydande skada (5 §),
- anståndstid i fall som avses i 4 och 5 §§ (6 §),
- anstånd med att betala skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift och kontrollavgift (7 och 7 a §§),
- säkerhet (8–10 §§),
- anstånd vid avyttring av tillgångar (11 §),
- anstånd när punktskatt ska betalas för helt varulager (12 §),
- anstånd vid totalförvarstjänstgöring (13 §),
- anstånd med betalning av skatt i samband med uttagsbeskattning (14 §),
- anstånd med betalning av skatt i samband med återföring av investeraravdrag (14 a–14 c §§),
- *anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt (14 d §),*
- anstånd på grund av synnerliga skäl (15 §),
- anståndsbeloppet (16–21 a §§),
- ändrade förhållanden (22–22 c §§), och
- anstånd som är till fördel för det allmänna (23 §).

8 §⁵

Om det i de fall som avses i 4 eller 5 § kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid, får anstånd beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning.

Om det i de fall som avses i 4, 5, 14 eller 14 d § kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid, får anstånd beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning.

Första stycket gäller inte om

1. anståndsbeloppet är förhållandevis obetydligt,
2. det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att behöva betalas,
3. anståndet avser skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift eller kontrollavgift,
4. det allmänna ombudet hos Skatteverket har ansökt om förhandsbesked, eller
5. det annars finns särskilda skäl.

14 §

Skatteverket ska bevilja *en obegränsat skattskyldig* anstånd med betalning av slutlig skatt till

Skatteverket ska bevilja anstånd med betalning av slutlig skatt till den del den avser skatt

⁴ Senaste lydelse 2018:2034.

⁵ Senaste lydelse 2018:2034.

den del den avser skatt enligt inkomstskattelagen (1999:1229) och egenavgifter som avses i 3 kap. socialavgiftslagen (2000:980) om

1. uttagsbeskattning har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen,

2. det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen har ingåtts med en stat inom *Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)*,

3. tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES, och

4. den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen ska beskattas i en annan stat inte har upphört.

enligt inkomstskattelagen (1999:1229) och egenavgifter som avses i 3 kap. socialavgiftslagen (2000:980), om

1. uttagsbeskattning har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 2, 4 eller 5 inkomstskattelagen,

2. *den skattskyldighet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen har upphört på grund av att den skattskyldige har fört över*

a) tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen, eller

b) den näringsverksamhet som bedrivs från dennes fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES,

3. det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen har ingåtts med en stat inom EES,

4. tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES, och

5. den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen eller den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen ska beskattas i en annan stat inte har upphört.

Första stycket gäller bara om överföringen har skett till en stat inom EES som är medlem i Europeiska unionen (EU) eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den

16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

Anståndstiden ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

Anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt

14 d §

Skatteverket ska bevilja anstånd med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § inkomstskattelagen (1999:1229).

Första stycket gäller bara om det fasta driftstället finns i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som är medlem i Europeiska unionen (EU) eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

Anståndstiden ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

17 §

Anstånd enligt 14 § beviljas högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid

Anstånd enligt 14 § beviljas högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid

beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen.

beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen. *Detta belopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.*

Anståndsbeloppet får inte överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i näringsverksamheten och omfattas av ansökan.

Den slutliga skatten på en tillgång utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för uttagsbeskattningen.

17 a §

Anstånd enligt 14 d § beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § inkomstskattelagen (1999:1229). Detta belopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.

Anståndsbeloppet får inte överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i det övertagande företagens näringsverksamhet och omfattas av ansökan.

Den slutliga skatten på en tillgång utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för beskattningen.

Om en tillgång efter tidpunkten för uttaget delvis har övergått till någon annan, utgör den anståndsgrundande inkomsten för den kvarvarande tillgången så stor del av den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten som belöper på den kvarvarande tillgången.

För inventarier gäller dock att den anståndsgrundande inkomsten för den kvarvarande tillgången utgör så stor del av den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten, minskad med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas, som belöper på den kvarvarande tillgången.

Andra stycket gäller även för immateriella tillgångar med den skillnaden att den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten minskas med en tiondel varje år nytt anstånd beviljas.

65 kap.

7 §⁷

Om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § ska dock räntan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades.

Vid anstånd enligt 63 kap. 14 eller 14 a § tas anståndsränta inte ut. Om beslutet om anstånd genom omprövning har upphört, eller beviljats med ett lägre belopp än tidigare, beräknas dock kostnadsränta från och med dagen efter den dag då den omständighet som har föranlett omprövningen inträffade.

Om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § ska dock räntan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades. *Detsamma gäller när ett nytt anstånd beviljas enligt 63 kap. 14 eller 14 d §.*

Vid anstånd enligt 63 kap. 14 a § tas anståndsränta inte ut. Om beslutet om anstånd genom omprövning har upphört, eller beviljats med ett lägre belopp än tidigare, beräknas dock kostnadsränta från och med dagen efter den dag då den omständighet som har föranlett omprövningen inträffade.

⁶ Ändringen innebär att andra och tredje styckena tas bort.

⁷ Senaste lydelse 2013:772.

Kostnadsränta ska beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.
2. Lagen tillämpas första gången vid beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet.
3. För skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet, ska bestämmelserna i 63 kap. 17 § i den äldre lydelsen tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Härigenom föreskrivs att 6 kap. 1 § lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

1 §

Om något annat inte anges i 2 kap. 20 § är ett befintligt konto ett rapporteringspliktigt konto

1. om det innehas av en eller flera enheter som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion, eller

2. om det innehas av en eller flera *andra* enheter som är passiva icke-finansiella enheter och över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande.

2. om det innehas av en eller flera enheter som är passiva icke-finansiella enheter och över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande.

1. Denna lag träder i kraft den 13 december 2019.

2. Lagen tillämpas första gången i fråga om uppgifter som avser kalenderåret 2019.

3 Ärendet och dess beredning

I lagrådsremissen föreslås lagändringar för att svenska bestämmelser om anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ska leva upp till de krav som följer av artikel 5 i rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion (direktivet mot skatteundandraganden). Det föreslås även vissa ändringar som föranleds av praxis från EU-domstolen. Direktivet finns i *bilaga 1*. Inom Finansdepartementet har promemorian Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning tagits fram. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. Remissvaren finns tillgängliga i ärendet (Fi2019/00362/S3).

I lagrådsremissen föreslås även en ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton. Inom Finansdepartementet har promemorian Några ändringar i fråga om informationsutbyte på skatteområdet tagits fram med bl.a. förslag till en ändring i fråga om identifiering av rapporteringspliktiga konton. Promemorians lagförslag överensstämmer med lagrådsremissens. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga i ärendet (Fi2019/00511/S3).

4 Arbetet med att motverka skatteflyktsmetoder

4.1 Direktivet mot skatteundandraganden

Under 2015 publicerade OECD det så kallade BEPS-paketet ("Base Erosion and Profit Shifting Project", BEPS) som en del i arbetet med att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster. Bakgrunden till BEPS-paketet är bl.a. att det är svårt för ett enskilt land att på egen hand motverka skattebaserosion och flyttning av vinster, eftersom den del av bolags-skattebasen som utgörs av multinationella företag kan anses vara mycket rörlig. Det betyder att om ett land unilateralt inför vissa åtgärder för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster, är det ofta möjligt för multinationella företag att kringgå dessa. Unilaterala åtgärder kan dessutom skada ett lands konkurrenskraft när det gäller att attrahera investeringar. Vidare kan regler som ett enskilt land antar för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster i stället leda till internationell dubbelbeskattning.

Vid Ekofin-rådets möte den 8 december 2015 antogs rådsslutsatser om OECD:s BEPS-arbete i EU. I rådsslutsatserna understryks bl.a. behovet av gemensamma lösningar på EU-nivå. Den 28 januari 2016 presenterade kommissionen ett förslag till direktiv om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt påverkar den inre marknadens funktion

(direktivet mot skatteundandraganden). Direktivet innebär att EU:s medlemsstater samordnar genomförandet av vissa av OECD:s åtgärds-punkter mot BEPS. Direktivet innebär en minsta skyddsnivå för medlemsstaternas bolagsskattebasen (artikel 3). Det betyder bl.a. att vissa undantag får införas och att striktare regler kan införas, t.ex. för att skydda skattebasen. Det är tillämpligt på samtliga skattskyldiga som omfattas av bolagsbeskattning i en eller flera medlemsstater, inklusive fasta driftställen i en medlemsstat som tillhör subjekt skattemässigt hemmahörande i tredjeland. Direktivet antogs av rådet den 12 juli 2016.¹ Direktivet har därefter ändrats genom det s.k. ändringsdirektivet, som antogs av rådet den 29 maj 2017.² Genom ändringsdirektivet utvidgades tillämpningsområdet för direktivet, eftersom den nya artikel 9 a omfattar alla subjekt som behandlas som skattemässigt transparenta av en medlemsstat. Ändringen påverkar dock inte de artiklar som behandlas inom ramen för detta lagstiftningsärende.

Av direktivets skäl framgår bl.a. att det är nödvändigt att fastställa regler för att stärka den genomsnittliga skyddsnivån mot aggressiv skatteplanering på den inre marknaden. Eftersom reglerna ska passa in i 28 olika bolagsskattesystem bör de begränsas till allmänna bestämmelser, medan genomförandet bör överlåtas till medlemsstaterna, som är bättre lämpade att utforma de specifika delarna i dessa regler på ett sätt som bäst passar deras bolagsskattesystem. Målet kan uppnås genom att man skapar en minsta skyddsnivå för nationella bolagsskattesystem mot skatteflyktsmetoder i unionen (artikel 3).

I direktivets skäl anges vidare att det är nödvändigt att införa regler som är tillämpliga på alla skattskyldiga som är föremål för bolagsbeskattning i en medlemsstat. Reglerna bör även gälla för fasta driftställen som tillhör bolagsskatteskyldiga företag belägna i en eller flera andra medlemsstater. Bolagsskatteskyldiga företag kan vara skattemässigt hemmahörande i en medlemsstat eller vara etablerade enligt en medlemsstats rätt. Fasta driftställen till subjekt som är skattemässigt hemmahörande i ett tredjeland bör också omfattas av reglerna om de är belägna i en eller flera medlemsstater. Reglerna bör inte bara syfta till att motverka skatteflyktsmetoder utan också undvika att skapa andra hinder på marknaden, som exempelvis dubbelbeskattning.

Direktivets artikel 5 innehåller regler om utflyttningsbeskattning och anstånd vid utflyttning. Artikelns syftar till att beskatta transaktioner som innebär att en stat förlorar beskattningsrätten exempelvis genom att den skattskyldige flyttar ut tillgångar eller sin skatterättsliga hemvist från en stats skattejurisdiktion till en annan. Artikelns innehåller att medlemsstaterna ska ha bestämmelser om utflyttningsbeskattning och anstånd i vissa särskilt angivna utflyttningsssituationer, se avsnitt 4.1.1.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 11 senast den 31 december 2019 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för

¹ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknads funktion, EUT L 193, 19.7.2016, s. 1–14.

² Rådets direktiv (EU) 2017/952 av den 29 maj 2017 om ändring av direktiv (EU) 2016/1164 vad gäller hybrida mismatchningar med tredjeländer, EUT L 144, 7.6.2017, s. 1.

att följa artikel 5 om utflyttningsbeskattning och anstånd. Bestämmelserna ska tillämpas från och med den 1 januari 2020.

4.1.1 Bestämmelserna om utflyttningsbeskattning och anstånd i direktivet

Enligt artikel 5.1 ska en skattskyldig beskattas för ett belopp som motsvarar marknadsvärdet av de överförda tillgångarna vid tidpunkten för utflyttningen av tillgångarna, minus deras skattemässiga värde, i fyra olika situationer:

a) En skattskyldig överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om huvudkontorets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.

b) En skattskyldig överför tillgångar från sitt fasta driftställe i en medlemsstat till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.

c) En skattskyldig överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland, med undantag för sådana tillgångar som fortsatt har verkligt samband med ett fast driftställe i den första medlemsstaten.

d) En skattskyldig överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe från en medlemsstat till en annan medlemsstat eller ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.

De ovan uppräknade transaktionerna definieras i artikel 2.6–2.8. Med överföring av tillgångar avses en transaktion varigenom en medlemsstat förlorar rätten att beskatta de överförda tillgångarna, medan tillgångarna fortsätter att rättsligt eller ekonomiskt tillhöra samma skattskyldige (artikel 2.6). Överföring av skatterättslig hemvist definieras som en transaktion varigenom en skattskyldig upphör att ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat och erhåller skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland (artikel 2.7). Slutligen menas med överföring av näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe, en transaktion varigenom den skattskyldige upphör med skattepliktig verksamhet i en medlemsstat och inleder sådan skattepliktig verksamhet i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, utan att bli skattemässigt hemmahörande i den medlemsstaten eller i det tredjelandet (artikel 2.8).

I artikel 5.2 första stycket i direktivet anges att en skattskyldig ska ges rätt att få anstånd med betalningen av den utflyttningskatt som avses i punkt 1, genom att betala den i delbetalningar under fem år, om någon av följande omständigheter föreligger:

a) En skattskyldig överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet).

b) En skattskyldig överför tillgångar från sitt fasta driftställe i en medlemsstat till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

c) En skattskyldig överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

d) En skattskyldig överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

Enligt andra stycket ska artikel 5.2 tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

Av artikel 5.3 första stycket i direktivet framgår att om en skattskyldig får anstånd med betalningen i enlighet med punkt 2, får ränta debiteras i enlighet med lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat, allt efter omständigheterna.

I andra stycket anges att om det finns en påvisbar och faktisk risk för utebliven uppbörd, får den skattskyldige också åläggas att lämna säkerhet som ett villkor för att uppskjuta betalningen i enlighet med punkt 2.

Enligt tredje stycket ska det andra stycket inte tillämpas om lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat föreskriver möjligheten till återkrav av skatteskulden genom en annan skattskyldig som tillhör samma företagsgrupp och är skattemässigt hemmahörande i den medlemsstaten.

I artikel 5.4 första stycket i direktivet anges att när punkt 2 är tillämplig ska anståndet med betalningen omedelbart upphöra och skatteskulden blir möjlig att återkräva i följande fall:

a) De överförda tillgångarna eller näringsverksamhet som bedrivs vid den skattskyldiges fasta driftställe säljs eller på annat sätt avyttras.

b) De överförda tillgångarna överförs vidare till ett tredjeland.

c) Den skattskyldiges skatterättsliga hemvist eller den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe överförs vidare till ett tredjeland.

d) Den skattskyldige går i konkurs eller avvecklas.

e) Den skattskyldige underlåter att fullgöra sina skyldigheter med avseende på delbetalningar och korrigerar inte situationen inom en rimlig tidsperiod som inte får överstiga tolv månader.

Av andra stycket framgår att leden b och c inte ska tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i direktiv 2010/24/EU.

Direktivet innehåller även bestämmelser om beskattningsinträde och ömsesidigt erkännande vid utflyttning. Om överföring av tillgångar, skatterättslig hemvist eller den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe görs från en medlemsstat till en annan, ska den senare staten, enligt artikel 5.5, som ingångsvärde för tillgångarna, godta det värde som fastställts av den medlemsstat där den skattskyldige hade sin hemvist eller där det fasta driftstället var beläget, om värdet inte avviker från marknadsvärdet. Vad som avses med marknadsvärde i detta sammanhang regleras i artikel 5.6 där det föreskrivs att med marknadsvärde avses det belopp till vilket en tillgång kan bytas eller ömsesidiga skyldigheter kan

fastställas mellan villiga köpare och säljare som inte är närstående vid en direkt transaktion.

I artikel 5.7 undantas vissa överföringar av tillfällig natur från utflyttningsbeskattning. Artikeln omfattar överföringar som är avsedda att göras för att uppfylla tillsynskrav, för likviditetshantering eller när det gäller transaktioner för värdepappersfinansiering eller tillgångar som ställs för säkerhet.

4.2 Praxis om utflyttningsbeskattning och anstånd

Ett antal domstolsavgöranden har medverkat till den EU-rättsliga utvecklingen avseende utflyttningsbeskattning och anstånd m.m. Nedan följer en sammanfattning av de viktigaste avgörandena. Även ett vägledande avgörande från Högsta förvaltningsdomstolen behandlas.

4.2.1 Mål C-371/10 National Grid Indus

I mål C-371/10 National Grid Indus BV mot Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam prövade EU-domstolen medlemsstaters beskattning av realiserade värdeökningar på tillgångar när ett bolag flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat än den medlemsstat där bolaget bildats.

I målet slog EU-domstolen fast att det är en otillåten inskränkning av bestämmelserna om etableringsfrihet i artikel 49 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) att behandla bolag som flyttar den verkliga ledningen till en annan medlemsstat mindre fördelaktigt än bolag som flyttar sin verkliga ledning inom landet. En sådan inskränkning kan dock rättfärdigas av en medlemsstats rätt att beskatta realiserade värdeökningar som uppkommit inom dess territorium. En realiserad värdeökning på en ekonomisk tillgång beskattas således i den medlemsstat där den uppkommit. För att en sådan inskränkning ska anses proportionerlig till sitt ändamål kan skatten på realiserade värdeökningar på tillgångar i ett bolag inte tas ut vid själva tidpunkten för flytten.

En mer proportionerlig metod är enligt domstolen att den nationella lagstiftningen ger det bolag som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat en möjlighet att välja mellan, å ena sidan, att omedelbart betala skatten, och å andra sidan, en uppskjuten betalning av skatten eventuellt i förening med ränta enligt tillämplig nationell lagstiftning. En sådan åtgärd är ägnad att säkerställa en väl avvägd fördelning av beskattningsrätten mellan medlemsstaterna och utgör ett mindre ingrepp i etableringsfriheten. För det fall att ett bolag skulle anse att de administrativa bördor som är förenade med ett uppskjutet uttag är orimliga, kan det välja att betala skatten omedelbart.

4.2.2 Mål C-657/13 Verder LabTec

Mål C-657/13 Verder LabTec GmbH & Co. KG mot Finanzamt Hilden rörde beskattningen av orealiserade värdeökningar på tillgångar tillhörande ett bolag med hemvist i Tyskland i samband med att bolaget överförde dessa tillgångar till sitt fasta driftställe i Nederländerna.

EU-domstolen konstaterade inledningsvis att den aktuella situationen när ett bolag överför sina tillgångar till ett fast driftsställe i en annan medlemsstat liknar den situationen för ett bolag som gör en överföring till ett fast driftsställe inom denna medlemsstat, när det gäller beskattningen av de orealiserade värdeökningarna på de överförda tillgångar som genererats i den första medlemsstaten. Den skillnad i behandling som den nationella lagstiftningen innebär för ett inhemskt bolag som överför tillgångar till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat utgör därför enligt domstolen en inskränkning av etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget.

Vid rättfärdigandeprövningen hänvisade domstolen till mål C-371/10 National Grid Indus och konstaterade att en medlemsstat enligt den skatterättsliga territorialitetsprincipen har rätt att beskatta de värdeökningar som genererats i medlemsstaten vid tidpunkten för en överföring av tillgångar till ett fast driftställe i en annan medlemsstat. En sådan åtgärd syftar således till att säkerställa beskattningen av orealiserade värdeökningar som genererats medan ursprungsmedlemsstaten haft beskattningsrätt.

Slutligen fastställde domstolen att en sådan åtgärd kan anses proportionerlig om den skattskyldige har möjlighet att skjuta upp tidpunkten för betalningen (jfr mål C-371/10 National Grid Indus). I detta sammanhang hänvisade domstolen även till att det tidigare fastslagits att en uppdelning av uppbörden av skatten på orealiserade värdeökningar i fem annuiteter i stället för en omedelbar uppbörd var en proportionerlig åtgärd för att uppnå det aktuella ändamålet (se mål C-164/12 DMC). Mot denna bakgrund konstaterade domstolen att en uppdelning av uppbörden av skatten på orealiserade värdeökningar i tio annuiteter, såsom i det aktuella nationella målet, var en proportionerlig åtgärd.

4.2.3 Mål C-292/16 A Oy

I mål C-292/16 A Oy behandlades omedelbar beskattning vid verksamhetsavyttring och fiktiv avräkning enligt rådets direktiv 90/434/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater (fusionsdirektivet). Frågan i målet var om en sådan omedelbar beskattning var förenlig med etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget. Direktivet har ersatts av rådets direktiv 2009/133/EG av den 19 oktober 2009 om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, partiell fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater samt om flyttning av ett europabolags eller en europeisk kooperativ förenings säte från en medlemsstat till en annan.

Inom ramen för en överföring av tillgångar sålde ett finskt bolag verksamheten i sitt fasta driftställe i Österrike till ett österrikiskt bolag till

marknadsmässig ersättning i form av andelar i det österrikiska bolaget. Enligt fusionsdirektivet har det överlåtande företags medlemsstat rätt att skatta av alla obeskattade värden och reserver i ett utländskt fast driftställe som överförs genom transaktionen under förutsättning att fiktiv avräkning medges.

EU-domstolen hänvisade i sin bedömning till de tidigare avgörandena i mål C-371/10 National Grid Indus och mål C-657/13 Verder LabTec och konstaterade att den skattskyldige ska ges möjlighet att välja mellan, å ena sidan, att omedelbart betala skatten, och å andra sidan, en uppskjuten betalning av skatten för att etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget inte ska utgöra ett hinder för den nationella lagstiftningen. Det gäller oavsett om reglerna om fiktiv avräkning tillämpas. Av målet framgår således att möjligheten till fiktiv avräkning inte är tillräcklig om det har skett en omedelbar beskattning. För att uttagsbeskattning inte ska anses strida mot etableringsfriheten krävs att det finns en valmöjlighet mellan anstånd och omedelbar beskattning även vid verksamhetsavyttringar.

4.2.4 Mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal

I mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal slog EU-domstolen fast att det står i strid med etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget att omedelbart beskatta orealiserade värdeökningar när ett portugisiskt bolag flyttar sitt stadgeenliga säte eller sin verkliga ledning till en annan medlemsstat, eller när ett bolag utan hemvist i landet för över delar av eller samtliga tillgångar i ett i landet beläget fast driftställe till en annan medlemsstat.

Domstolen erinrade vid sin proportionalitetsbedömning om att domstolen tidigare slagit fast att etableringsfriheten utgör ett hinder för en nationell lagstiftning, enligt vilken omedelbar beskattning av orealiserade värdeökningar på tillgångar i ett bolag som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat ska ske vid själva tidpunkten för utflyttningen.

EU-domstolen konstaterade vidare att detsamma gäller orealiserade värdeökningar på tillgångar i ett fast driftställe beläget i en medlemsstat och som flyttas till en annan. Därutöver hänvisade domstolen till mål C-371/10 National Grid Indus där det slogs fast att en mindre ingripande åtgärd föreligger om den nationella lagstiftningen ger möjlighet för det bolag som genomför omorganisationen att välja mellan, å ena sidan, att omedelbart betala skatten och, å andra sidan, en uppskjuten betalning av nämnda skatt eventuellt i förening med ränta enligt tillämplig nationell lagstiftning. I detta sammanhang poängterade domstolen även att det av nämnda praxis inte går att dra slutsatsen att jämförbarhet råder mellan den situationen då ett fast driftställes tillgångar upphör att användas i varje form av ekonomisk verksamhet i en medlemsstat, och den situationen där sådana tillgångar flyttas till en annan medlemsstat vid upphörandet av verksamheten i ett sådant fast driftställe i den första medlemsstaten.

Av domen framgår således att möjligheten att välja mellan omedelbar och uppskjuten beskattning ska gälla också när det är ett bolag utan hemvist i en medlemsstat som för över tillgångar från ett fast driftställe i denna medlemsstat till en annan medlemsstat, dvs. ett bolag som är begränsat skattskyldigt i utflyttningsstaten.

4.2.5 RÅ 2008 ref. 30

I RÅ 2008 ref. 30, den s.k. Malta-domen, prövade Högsta förvaltningsdomstolen (HFD) om bestämmelserna i 22 kap. 7 § inkomstskattelagen (1999:1229), förkortad IL, jämfört med 5 § 4 samma kapitel, samt bestämmelsen om återföring av periodiseringsfond i 30 kap. 8 § 4 IL var förenliga med etableringsfriheten i artiklarna 43 och 48 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (EG-fördraget). HFD slog inledningsvis fast att de aktuella bestämmelserna strider mot EU-rätten men att de kan motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset. Däremot kan bestämmelserna enligt domstolen inte anses proportionerliga eftersom syftet med bestämmelserna skulle kunna tillgodoses på ett mindre ingripande sätt. En mer proportionerlig åtgärd var därför att medge anstånd med uttagsbeskattningen och att tillåta successiv återföring av periodiseringsfonderna enligt huvudregeln i 30 kap. 7 § IL i dessa situationer. Mot bakgrund av domen utvidgades reglerna om anstånd med betalning av skatt vid uttagsbeskattning och successiv återföring av periodiseringsfonder, ersättningsfonder och expansionsfonder i linje med HFD:s dom (prop. 2009/10:39, bet. 2009/10:SkU17, rskr. 2009/10:78).

5 Utflyttningsbeskattning

5.1 Genomförande av reglerna om utflyttningsbeskattning och ömsesidigt erkännande i direktivet mot skatteundandraganden

I artikel 5 i direktivet mot skatteundandraganden finns bestämmelser om utflyttningsbeskattning vid vissa särskilt angivna situationer samt ömsesidigt erkännande vid sådan utflyttning (se avsnitt 4.1.1). Bedömningen av om dessa bestämmelser bör föranleda några ändringar i inkomstskattelagen (1999:1229), förkortad IL, behandlas nedan.

5.1.1 Gällande rätt

I 22 kap. IL finns regler om uttag ur näringsverksamhet (dvs. uttagsbeskattning). Innebörden av uttagsbeskattningen stadgas i 7 § och innebär att uttag av en tillgång eller en tjänst ska behandlas som om den avyttras mot en ersättning som motsvarar marknadsvärdet. Syftet med reglerna i 22 kap. IL är att upprätthålla företagsbeskattningen genom att säkerställa att obeskattade värden i en näringsverksamhet inte utan beskattning ska kunna föras ut ur näringsverksamheten. Reglerna syftar även till att vinster som upparbetats i Sverige också ska beskattas i landet. I 22 kap. IL återfinns således även de svenska reglerna om utflyttningsbeskattning.

Vad som avses med uttag regleras i 2–6 §§ i samma kapitel. Vid utflyttning aktualiseras 5 §. I bestämmelsen likställs ett antal situationer

när beskattningsrätten helt eller delvis upphör med ett uttag ur näringsverksamheten som ska beskattas. Uttagsbeskattning aktualiseras när:

1. en näringsverksamhet upphör,
 2. skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis upphör,
 3. tillgångar förs över från en del av en näringsverksamhet till en annan del om skattskyldighet föreligger för inkomst från den förra delen men inte för inkomst från den senare delen,
 4. inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal,
 5. tillgångar förs över från en del av en näringsverksamhet till en annan del om den senare delen men inte den förra är undantagen från beskattning i Sverige på grund av ett skatteavtal, eller
 6. tillgångar förs över från annan näringsverksamhet till en kvalificerad rederiverksamhet enligt 39 b kap.
- Regler om beskattningsinträde finns i 20 a kap. IL.

5.1.2 Bör bestämmelserna om utflyttningsbeskattning ändras med anledning av direktivet?

Regeringens bedömning: Direktivets bestämmelser om i vilka situationer utflyttningsbeskattning ska äga rum bedöms vara uppfyllda i gällande rätt. Såvitt avser överföringar av tillfällig natur bedöms inte direktivet medföra att det bör införas något undantag.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna som har yttrat sig i frågan tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar.

Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet, Näringslivets skatte-delegation, till vilken även *Finansbolagens förening, Föreningen Svenskt näringsliv, Svenska Bankföreningen* och *Svensk försäkring* ansluter sig (förkortat NSD m.fl.) samt *Näringslivets regelnämnd* (förkortat NNR) efterfrågar dock en analys av om befintliga regler i 22 kap. 5 § IL är mer långtgående än vad som följer av direktivet och hur det förhåller sig till de grundläggande friheterna i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).

Dessa remissinstanser har även synpunkter när det gäller promemorians bedömning att det inte bör införas något särskilt undantag för överföring av tillfällig natur enligt artikel 5.7 i direktivet. *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* anser att motiveringen kring artikel 5.7 om överföringar av tillgångar som är av tillfällig natur måste förtydligas och att frågan bör utredas vidare. Det är inte klarlagt om 22 kap. 5 § IL innebär att den aktuella typen av tillgångar utflyttningsbeskattas eller inte. Om det ska tolkas som att bestämmelsen i 22 kap. 5 § IL i dag innebär att dessa typer av överföringar beskattas måste det införas ett undantag. *NSD m.fl.* är av samma uppfattning och anser att det skulle vara oproportionerligt att utflyttningsbeskatta denna typ av överföringar. *NNR* anser att utelämnandet av en regel om överföringar av tillfällig natur utgör en överimplementering som måste motiveras med starka övertygande skäl och att kompletteringar måste göras i detta avseende.

Skälen för regeringens bedömning

Direktivet anger i artikel 5 att medlemsstaterna ska ha bestämmelser om utflyttningsbeskattning vid vissa särskilt angivna situationer (se avsnitt 4.1.1). Artikel 5 syftar till att beskatta transaktioner som innebär att en stat förlorar beskattningsrätten exempelvis genom att den skattskyldige flyttar ut tillgångar eller sin skatterättsliga hemvist från en stats skattejurisdiktion till en annan.

I svensk rätt finns i 22 kap. 5 § IL bestämmelser med samma syfte som artikel 5.1 i direktivet. Avsikten med bestämmelserna i 22 kap. 5 § IL är att beskattning ska ske i samtliga situationer där beskattningsrätten upphör (prop. 1994/95:91 s. 41). Enligt bestämmelserna likställs ett antal situationer när beskattningsrätten upphör med ett uttag ur näringsverksamheten som ska beskattas, se avsnitt 5.1.1.

Frågan om en analys av om befintliga regler i 22 kap. 5 § IL är mer långtgående än vad som följer av direktivet och hur det förhåller sig till EUF-fördraget, vilket *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet, NSD m.fl.* samt *NNR* efterfrågar, ligger utanför ramen för detta lagstiftningsärende. Det kan även konstateras att 22 kap. 5 § IL är heltäckande på ett annat sätt än bestämmelsen i direktivet eftersom den gäller både gränsöverskridande och interna situationer.

I det följande görs en bedömning av om villkoren för beskattning enligt artikel 5.1 omfattas av bestämmelserna i 22 kap. 5 § IL.

Artikel 5.1 a — överföring av tillgångar från huvudkontor till fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland

Av artikel 5.1 a i direktivet framgår att beskattning ska ske om den skattskyldige överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller tredjeland och huvudkontorets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen. I svensk rätt tillämpas som huvudregel hemvistprincipen som innebär att ett obegränsat skattskyldigt företag beskattas för all sin inkomst i Sverige oavsett varifrån inkomsterna härrör, se 6 kap. 4 § IL. Tillämpningen av denna princip medför att en överföring av tillgång från ett sådant företags huvudkontor i Sverige till ett fast driftställe i en annan stat inte innebär att Sverige förlorar beskattningsrätten över tillgången.

Om Sverige däremot har ingått ett skatteavtal om undanröjande av internationell dubbelbeskattning med en annan stat som innebär att undantagandemetoden tillämpas, ett s.k. exemptavtal, förlorar Sverige beskattningsrätten. Har Sverige i stället ingått ett avtal i vilket avräkningsmetoden tillämpas, ett s.k. creditavtal, behåller Sverige däremot rätten att beskatta. Detta återspeglas i förarbetena till 22 kap. 5 § IL där det anges att uttagsbeskattning aktualiseras i den situationen när en tillgång i en verksamhet som bedrivs i två eller flera stater överförs från Sverige till en stat som Sverige har ingått ett exemptavtal med och tillgången knyts till ett fast driftställe i denna stat (prop. 1994/95:91 s. 48).

Detta innebär att Sverige bara förlorar rätten att beskatta de överförda tillgångarna när överföringen sker till en stat i förhållande till vilken Sverige tillämpar undantagandemetoden. Det gäller således inte om det är avräkningsmetoden som tillämpas. Den i förarbetena angivna situationen

regleras i 22 kap. 5 § 5 IL och innebär att uttagsbeskattning aktualiseras när tillgångar förs över från en del av en näringsverksamhet till en annan del om den senare men inte den förra är undantagen från beskattning i Sverige på grund av ett skatteavtal.

Mot denna bakgrund är bedömningen att artikel 5.1 a omfattas av 22 kap. 5 § 5 IL.

Artikel 5.1 b — överföring av tillgångar från fast driftställe i Sverige till huvudkontor eller fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland

Den omvända situationen till artikel 5.1 a regleras i artikel 5.1 b i direktivet. Enligt denna artikel ska utflyttningsbeskattning aktualiseras när den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.

Enligt 6 kap. 7 och 11 §§ IL är en utländsk juridisk person begränsat skattskyldig i Sverige för inkomst från fast driftställe i Sverige. Den utländska juridiska personens skattskyldighet upphör helt eller delvis i och med en överföring av tillgångar enligt ovan och Sverige har inte längre rätt att beskatta de överförda tillgångarna enligt intern rätt. Den aktuella bestämmelsen i artikel 5.1 b omfattar således den situationen när en utländsk juridisk person överför tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till sitt huvudkontor eller sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland. En sådan situation som således innebär att utflyttningsstaten förlorar rätten att beskatta, får anses täckas av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL. Enligt denna paragraf upphör skattskyldigheten för inkomst från en näringsverksamhet helt eller delvis. I motsats till vad som gäller enligt artikel 5.1 a upphör skattskyldigheten i Sverige vid överföringen på grund av intern rätt och inte på grund av tillämpning av ett skatteavtal.

Bedömningen är således att artikel 5.1 b omfattas av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 2 IL om utflyttningsbeskattning.

Artikel 5.1 c — överföring av skatterättslig hemvist till en annan medlemsstat eller ett tredjeland

Enligt artikel 5.1 c i direktivet mot skatteundandraganden ska beskattning aktualiseras när den skattskyldige överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland. Som undantag anges sådana tillgångar som fortsatt har verkligt samband med ett fast driftställe i den första medlemsstaten.

I inkomstskattelagen behandlar 22 kap. 5 § 4 bl.a. byte av skatterättslig hemvist för juridiska personer. Som nämnts tidigare innebär hemvistprincipen att företag beskattas för all sin inkomst i den stat där företaget har sin hemvist oavsett varifrån inkomsterna härrör. Enligt 6 kap. 3 § IL är juridiska personer obegränsat skattskyldiga i Sverige om de på grund av sin registrering eller, om registrering inte har skett, platsen för styrelsens säte eller någon annan sådan omständighet är att anses som svenska juridiska personer. När den juridiska personen är obegränsat skattskyldig i Sverige är den således hemmahörande i Sverige. Bestämmelsen i 22 kap.

5 § 4 IL innebär att uttagsbeskattning aktualiseras när inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis inte längre ska beskattas i Sverige på grund av tillämpningen av ett skatteavtal. Sverige förlorar således beskattningsrätten. Så kan t.ex. ske om en svensk juridisk person enligt ett skatteavtal får hemvist i en annan stat på grund av att den juridiska personen flyttar sin verkliga ledning till den andra staten och tillgångarna i verksamheten inte längre kan anses knutna till ett fast driftställe i Sverige (prop. 1994/95:91 s. 41 och 48 samt prop. 2009/10:39 s. 11).

Mot denna bakgrund är bedömningen att artikel 5.1 c omfattas av 22 kap. 5 § 4 IL.

En utländsk juridisk person är begränsat skattskyldig i Sverige och kan inte ha sin hemvist här. Därmed kan en utländsk juridisk person inte heller överföra sin hemvist från Sverige. Detta faller således utanför tillämpningsområdet för artikel 5.1 c.

Artikel 5.1 d — överföring av näringsverksamhet från ett fast driftställe till en annan medlemsstat eller ett tredjeland

Den sista situationen som enligt direktivet ska medföra utflyttningsbeskattning regleras i artikel 5.1 d. Den innebär att den skattskyldige överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe från en medlemsstat till en annan medlemsstat eller ett tredjeland utan att bli skattemässigt hemmahörande i det landet. En förutsättning är att det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.

I 22 kap. 5 § 2 IL regleras situationen då näringsverksamheten helt eller delvis överförs för att fortsatt bedrivs i en annan stat. Det är i dessa fall inte fråga om att verksamheten i det fasta driftstället helt upphör genom att den ekonomiska verksamheten läggs ned (jfr 22 kap. 5 § 1 IL). Bestämmelsen innebär att skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis upphör. Bedömningen är att situationen i artikel 5.1 d, där en flytt genomförs av ett fast driftställe i Sverige till en annan stat, täcks av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL.

Har de svenska bestämmelserna om uttagsbeskattning samma rättsföljd som artikel 5.1 i direktivet?

Mot bakgrund av syftet med bestämmelsen i 22 kap. 5 § IL och de ovan beskrivna situationerna görs bedömningen att samtliga situationer i artikel 5.1 i direktivet omfattas av definitionen av uttag enligt 22 kap. 5 § IL. Vid bedömningen av om bestämmelsen i direktivet, avseende i vilka situationer som uttagsbeskattning ska ske, kan anses genomförd i svensk rätt måste dock även dess rättsföljd jämföras med rättsföljden enligt reglerna i 22 kap. IL.

Om förutsättningarna för utflyttningsbeskattning enligt artikel 5.1 i direktivet är uppfyllda ska den skattskyldige beskattas för ett belopp som motsvarar de överförda tillgångarnas marknadsvärde vid tidpunkten för överföringen, minskat med det skattemässiga värdet.

Enligt 22 kap. 7 § IL behandlas ett uttag som om den uttagna tillgången har avyttrats mot en ersättning som motsvarar marknadsvärdet. Uttagsbeskattning enligt 22 kap. IL innebär att det är mellanskillnaden mellan tillgångens skattemässiga värde och dess marknadsvärde som tas

upp till beskattning (jfr RÅ 2008 ref. 30). Beskattningen och därmed rättsföljden blir således den samma enligt artikel 5.1 i direktivet och enligt 22 kap. 7 § IL.

Sammanfattningsvis är bedömningen att bestämmelserna i 22 kap. 5 och 7 §§ IL har den effekt som åsyftas i direktivet. Artikel 5.1 omfattas således av bestämmelserna i 22 kap. 5 § IL, eftersom uttagsbeskattning enligt svensk rätt aktualiseras i ovan angivna situationer.

Artikel 5.7 om överföringar av tillfällig natur

Av punkten 7 följer att artikel 5 inte ska tillämpas förutsatt att tillgångarna inom 12 månader ska återgå till överförarens medlemsstat. Artikeln omfattar överföringar av tillgångar för värdepappersfinansiering, tillgångar som ställs som säkerhet eller när överföringar av tillgångar sker i syfte att uppfylla tillsynskapitalkrav eller med avseende på likviditetshandling.

I promemorian angavs att direktivet är ett minimidirektiv och att medlemsstaterna kan ha en högre skyddsnivå för sina inhemska bolagsskattebasen (artikel 3). Bedömningen gjordes att något undantag för överföringar av tillfällig natur inte borde införas, bl.a. då det inte finns någon skyldighet enligt direktivet att utflyttningsbeskattaorealiserade värdeökningar som har upparbetats i dessa tillgångar vid överföringen och det således faller utanför direktivets tillämpningsområde.

Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet, NSD m.fl. och *NNR* anser att skälen för ett utelämnande av en regel om överföringar av tillfällig natur måste klargöras och att frågan bör utredas vidare. Juridiska fakulteten anser att det inte är klarlagt om 22 kap. 5 § IL innebär att den aktuella typen av tillgångar utflyttningsbeskattas eller inte, men om en sådan temporär överföring beskattas så måste det införas ett undantag.

Regeringen delar bedömningen i promemorian att det inte bör införas något undantag för överföringar av tillfällig natur. Syftet med bestämmelserna om utflyttningsbeskattning i 22 kap. 5 § IL är att säkerställa att obeskattade värden i en näringsverksamhet inte utan beskattning ska kunna föras ut ur näringsverksamheten och att vinster som upparbetats i Sverige också ska beskattas i landet. Beskattning sker således när beskattningsunderlaget riskerar att flyttas utanför Sveriges gränser vid överföringar inom en gränsöverskridande verksamhet. Mot denna bakgrund kan utflyttningsbeskattning, enligt 22 kap. 5 § IL, t.ex. aktualiseras om näringsverksamheten upphör, skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis upphör eller om den skatterättsliga hemvisten ändras. Av dessa exempel framgår att de tillfälliga överföringar som omfattas av undantaget i artikel 5.7 i direktivet inte typiskt sett är sådana situationer som reglerna om utflyttningsbeskattning i 22 kap. 5 § IL tar sikte på. Som framgår ovan förlorar dock Sverige beskattningsrätten också om en tillgång förs över från en del av en näringsverksamhet till en annan del av en näringsverksamhet om den senare delen finns i en stat som Sverige har ingått ett skatteavtal med och som innebär att undantagandemetoden tillämpas för att undvika internationell dubbelbeskattning, dvs. ett s.k. exemptavtal, och tillgången knyts till ett fast driftställe i denna stat (prop. 1994/95:91 s. 48). Dessa fall omfattas av 22 kap. 5 § IL. I svensk rätt tillämpas i huvudsak avtal i

vilket avräkningsmetoden tillämpas, dvs. creditavtal medan endast ett fåtal svenska skatteavtal utgör exemptavtal.

För att utflyttningsbeskattning enligt svensk rätt ska aktualiseras i den angivna situationen krävs således att beskattningsrätten går förlorad genom tillämpning av ett exemptavtal. Därutöver ska samtliga förutsättningar vara uppfyllda för vad som utgör en sådan temporär överföring, bl.a. att tillgångarna inom 12 månader ska återgå till överförarens medlemsstat och att det ska vara fråga om tillgångar för värdepappersfinansiering, tillgångar som ställs som säkerhet eller tillgångar som överförs i syfte att uppfylla tillsynskapitalkrav eller med avseende på likviditetshantering. De situationer där utflyttningsbeskattning skulle kunna aktualiseras vid överföringar av detta slag kan därför antas vara mycket få. Mot denna bakgrund bedöms det inte vara motiverat att införa ett särskilt undantag för överföringar av tillfällig natur. Rättstillämpningen i denna del bör följas.

5.1.3 Ömsesidigt erkännande

Regeringens bedömning: Direktivets bestämmelser om ömsesidigt erkännande, dvs. att den medlemsstat till vilken överföringen sker som ingångsvärde godtar det marknadsvärde som den medlemsstat från vilken överföringen sker har fastställt för överförda tillgångar, bedöms redan vara uppfyllda i gällande rätt. Detsamma gäller direktivets definition av marknadsvärde.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser lämnar inte några synpunkter på bedömningen. *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* och *NSD m.fl.* påpekar att det finns en avvikelse i ordalydelsen mellan artikel 5.5 och 20 a kap. 7 § IL om beskattningsinträde och ömsesidigt erkännande. Enligt NSD m.fl. måste direktivbestämmelsen förstås så att det är tillräckligt att utflyttningsstaten har fastställt ett värde på tillgångarna oberoende av om beskattning har skett eller inte. Juridiska fakulteten för fram likartade synpunkter.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 5.5 i direktivet anges att om tillgångar, skatterättslig hemvist eller den verksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe förs över från en medlemsstat till en annan, ska den senare staten som ingångsvärde för tillgångarna, godta det värde som fastställts av den medlemsstat där den skattskyldige hade sin hemvist eller där det fasta driftstället var beläget. Detta gäller dock bara om värdet motsvarar marknadsvärdet.

Artikeln reglerar beskattningsinträde efter utflyttning och innebär ett ömsesidigt erkännande på så sätt att den medlemsstat till vilken överföringen sker (inflyttningsstaten) som skattemässigt värde ska godta det marknadsvärde som den medlemsstat från vilken överföringen sker (utflyttningsstaten) har fastställt på det som överförts. I skälen till direktivet förtydligas att om det fastställda värdet inte motsvarar marknadsvärdet är det nödvändigt att inflyttningsstaten får ifrågasätta det värde som fastställts för de överförda tillgångarna i utflyttningsstaten (skäl 10). Där anges även att befintliga tvistlösningsmekanismer kan användas.

Bestämmelsen i direktivet bidrar till kontinuitet och ökad förutsebarhet samt underlättar företagens möjligheter till utflyttning.

De svenska reglerna om beskattningsinträde finns i 20 a kap. IL.

I 20 a kap. 7 § IL anges att om överföringen av en tillgång har medfört att ett belopp som ska motsvara tillgångens marknadsvärde har tagits upp till beskattning i en annan stat, ska tillgången anses ha anskaffats för detta belopp. Detta gäller dock bara om den andra staten ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller är en stat med vilken Sverige har ingått ett skatteavtal som innehåller en artikel om informationsutbyte som är tillämplig på den aktuella tillgången eller näringsverksamheten.

Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet och *NSD* m.fl. påpekar att ordalydelsen i artikel 5.5 och 20 a kap. 7 § IL om beskattningsinträde och ömsesidigt erkännande inte överensstämmer. Enligt 20 a kap. 7 § IL krävs för att en tillgång ska tas upp till marknadsvärdet vid beskattningsinträde att detta värde har tagits upp till beskattning i utflyttningsstaten. Enligt direktivet gäller i stället att inflyttningsstaten ska godta det värde som fastställts av utflyttningsstaten. Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet anför att det faktum att ett värde har fastställts i utflyttningsstaten inte behöver betyda att det också har beskattats, eftersom en utflyttningsregel i ett annat land inte behöver vara utformad som de svenska reglerna. Vidare anför *NSD* m.fl. att artikel 5.5 i direktivet måste förstås på så sätt att det är tillräckligt att den andra staten har fastställt ett värde på tillgångarna, oberoende av om beskattning faktiskt har skett. Nuvarande ordalydelse av 20 a kap. 7 § IL riskerar enligt *NSD* m.fl. att medföra att det råder tveksamhet om den skattskyldige får tillgodoräkna sig ett nytt ingångsvärde vid inflyttning.

Regeringen delar bedömningen i promemorian att direktivets bestämmelser i artikel 5.5 om ömsesidigt erkännande är uppfyllda, eftersom det i svensk rätt redan finns en sådan regel som direktivet kräver. Bestämmelsen i artikel 5.5 hänvisar till de situationer då utflyttningsbeskattning aktualiseras enligt artikel 5.1, dvs. överföring av tillgångar, skatterättslig hemvist eller när den verksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe förs över från en medlemsstat till en annan. Bestämmelsen i artikel 5.5 ska således inte läsas isolerat utan bör tolkas tillsammans med vad som följer av övriga bestämmelser om utflyttningsbeskattning i artikel 5. Huvudregeln enligt artikel 5.1 är omedelbar beskattning, dvs. beskattning vid tidpunkten för utflyttningen medan artikel 5.2 medger anstånd genom delbetalningar under fem år. Bestämmelsen i artikel 5.5 om ömsesidigt erkännande aktualiseras således i de fall då beskattning ska ske, omedelbart eller genom delbetalningar, enligt bestämmelserna i artikel 5.1 och 5.2. Den ska inte tillämpas fristående utan att någon av de angivna situationerna i artikel 5.1 är för handen. Det övergripande syftet med bestämmelsen i artikel 5.5 är därmed uppfyllt då det av 20 a kap. 7 § IL följer att vid beskattningsinträde ska en tillgång anses vara anskaffad till ett belopp motsvarande marknadsvärdet. Det kan även konstateras att det framgår av prop. 2002/03:96 s. 159 att frågan om anskaffningsvärdet avgörs vid den löpande beskattningen och inte vid tidpunkten för att tillgången förs in i svensk beskattning. Mot denna bakgrund finns det inte anledning att ändra bestämmelsen i 20 a kap. 7 § IL till följd av direktivet.

Den svenska regeln har en vidare tillämpning än direktivet eftersom den medger att även marknadsvärden som fastställts av tredjeland under vissa omständigheter kan godtas som skattemässigt värde vid inträdet. Direktivet innehåller inte någon regel om beskattningsinträde vid överföring från tredjeland och det behöver således inte göras några ändringar i svensk rätt i denna del.

I artikel 5.6 föreskrivs att med marknadsvärde avses vid tillämpningen av punkterna 1–5 det belopp till vilket en tillgång kan bytas eller ömsesidiga skyldigheter kan fastställas mellan villiga köpare och säljare som inte är närstående vid en direkt transaktion. Det rör sig således om en tillämpning av armlängdsprincipen vid värderingen av marknadsvärdet, vilket även framgår av skälen till direktivet (skäl 10).

Vad som avses med marknadsvärde i inkomstskattelagen regleras i 61 kap. 2 § andra och tredje styckena. Enligt tredje stycket avses med marknadsvärde, i fråga om tillgångar eller tjänster från den egna näringsverksamheten, det pris som näringsidkaren skulle ha fått om tillgången eller tjänsten bjudits ut på marknaden på villkor som med hänsyn till den skattskyldiges affärsmässiga situation framstår som naturliga. Definitionen i tredje stycket tillämpas vid uttagsbeskattning enligt 22 kap. 1L. Det får inte föreligga intressegemenskap mellan köpare och säljare som påverkar värdet. På samma sätt som gäller enligt direktivet är det fråga om en värdering mellan oberoende parter med tillämpning av armlängdsprincipen.

Sammanfattningsvis görs bedömningen att gällande reglering i 20 a kap. 7 § 1L uppfyller direktivets krav i artikel 5.5. Vidare omfattas definitionen av marknadsvärde i artikel 5.6 av bestämmelsen i 61 kap. 2 § tredje stycket 1L och föranleder inte några ändringar i inkomstskattelagen.

5.2 Särskilt avdrag för inventarier vid uttagsbeskattning

Regeringens förslag: Om inventarier behandlas som avyttrade på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES, ska det särskilda avdraget begränsas till det skattemässiga värdet för inventarierna. Detta gäller dock endast om tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Vidare ska det särskilda avdraget begränsas på samma sätt om inventarier behandlas som avyttrade på grund av att den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs vid fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Det särskilda avdraget begränsas i de situationer då anstånd medges enligt skatteförfarandelagen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Skatteverket, Kammarrätten i Stockholm* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att det bör förtydligas i lagtexten att begränsningen av det särskilda avdraget för inventarier vid uttagsbeskattning i 18 kap. 15 a § 1L bara ska tillämpas i de situationer när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL. Kammarrätten efterfrågar också

ett förtydligande i allmänmotivering och författningskommentar till övergångsbestämmelsen till 18 kap. 15 a § IL.

Skälen för regeringens förslag: I 18 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), förkortad IL, finns bestämmelser om inventarier. Vid avyttring av sådana tillgångar medges under vissa förutsättningar ett särskilt avdrag enligt 18 kap. 15 § IL, den s.k. nettometoden. Bestämmelsen innebär att den skattskyldige får göra ett särskilt avdrag bl.a. om inventarier som anskaffats före beskattningsårets ingång avyttras under beskattningsåret. Avdraget motsvarar den intäkt som uppkommer med anledning av avyttringen. Avdraget får dock inte överstiga avskrivningsunderlaget före avdraget beräknat enligt huvudregeln i 18 kap. 13 § IL.

När reglerna om anstånd med betalning av skatt i samband med uttagsbeskattning infördes i 63 kap. 14 § skatteförarandelagen (2011:1244, förkortad SFL) infördes också en ny paragraf i inkomstskattelagen, 18 kap. 15 a §. Denna bestämmelse begränsar det särskilda avdrag som får göras enligt 18 kap. 15 § IL när anstånd medges i samband med uttagsbeskattning då Sverige förlorar beskattningsrätten enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL (se prop. 2009/10:39 s. 23 och 37–38). Detta innebär att begränsningen bara tillämpas när Sverige förlorar beskattningsrätten på grund av ett skatteavtal som har ingåtts med en stat inom EES. Begränsningen medför att det särskilda avdraget högst får uppgå till inventariens skattemässiga värde. Syftet med bestämmelsen är enligt förarbetena att avyttringen av inventarierna i en anståndssituation måste få omedelbart genomslag vid beskattningen. Av praktiska skäl får också bestämmelsen genomslag även om det inte senare blir aktuellt med något anstånd (prop. 2009/10:39 s. 23 och 38).

I avsnitt 5.1.2 görs bedömningen att det inte är nödvändigt att göra några ändringar i inkomstskattelagen med anledning av artikel 5.1 i direktivet. Som framgår av avsnitt 6.1 är bedömningen dock att möjligheterna till anstånd med betalning av skatt enligt 63 kap. 14 § SFL behöver utvidgas. Det gäller när skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES om tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Detsamma gäller om den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES.

En förutsättning för att anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ska kunna beviljas är att staten till vilken överföringen sker är medlem i Europeiska unionen (EU) eller är en stat inom EES som har ingått en särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar med Sverige eller med EU. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet. Som framgår nedan (avsnitt 6.1.5) bedöms Liechtenstein i dag inte uppfylla det föreslagna villkoret för att få anstånd enligt den föreslagna bestämmelsen i 63 kap. 14 § SFL.

I likhet med vad som anges ovan är det nödvändigt att avyttringen av inventarierna i en anståndssituation får omedelbart genomslag vid beskattningen. Därför bör 18 kap. 15 a § IL justeras på ett motsvarande sätt som 63 kap. 14 § SFL, så att det särskilda avdraget begränsas i de situationer då anstånd medges. *Skatteverket, Kammarrätten i Stockholm*

och *Förvaltningsrätten i Stockholm* anför att denna koppling till den föreslagna bestämmelsen i 63 kap. 14 § andra stycket SFL kan förtydligas i lagtexten i 18 kap. 15 a § IL. Skatteverket föreslår att ett sådant förtydligande kan göras genom att det införs ett nytt andra stycke i 18 kap. 15 a § IL. Regeringen instämmer i remissinstansernas bedömning.

Detta innebär att om inventarier behandlas som avyttrade enligt bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES ska det särskilda avdraget begränsas till det skattemässiga värdet för inventarierna. Detta gäller dock endast om tillgångarna rättsligt eller ekonomiskt tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Så är fallet om den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, se artikel 2.6 och artikel 5.1 b. Vidare ska det särskilda avdraget begränsas till det skattemässiga värdet för inventarierna, om inventarierna behandlas som avyttrade på grund av att uttagsbeskattning ska ske enligt bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL till följd av att den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs vid fast driftställe i Sverige till en stat inom EES.

I detta sammanhang kan det noteras att det även i 22 kap. 5 § 3 IL finns en bestämmelse om överföring av tillgångar från en del av en näringsverksamhet till en annan del, om skattskyldighet föreligger för inkomst från den förra delen men inte för inkomst från den senare delen. Bestämmelsen infördes efter förslag från Lagrådet och ett exempel på när den aktualiseras är när en ideell förening som är skattskyldig för viss del av en verksamhet överför en tillgång från denna del till en del för vilken skattskyldighet inte föreligger (prop. 1998/99:15 s. 294). Bedömningen är dock att det inte är motiverat att omfatta denna bestämmelse i de ovan föreslagna ändringarna.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändring i 18 kap. 15 a § IL.

5.3 Återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning

5.3.1 Gällande rätt

I en utflyttningssituation aktualiseras inte bara uttagsbeskattning enligt 22 kap. inkomstkattelagen (1999:1229), förkortad IL. Under vissa förutsättningar ska även de fondavsättningar som en juridisk person, en enskild näringsidkare eller en fysisk person som är delägare i ett svenskt handelsbolag har gjort i näringsverksamheten återföras.

Återföring av periodiseringsfonder

Avsättning till periodiseringsfond är en form av fondavsättning som innebär en möjlighet till resultatutjämning mellan olika beskattningsår i en näringsverksamhet. Enligt bestämmelserna i 30 kap. 1 och 5 §§ IL har juridiska personer rätt att göra avdrag för avsättning till periodiseringsfond

med högst ett belopp som motsvarar 25 procent av överskottet av näringsverksamheten före avdraget. En juridisk person som har gjort ett sådant avdrag ska enligt 30 kap. 6 a § IL ta upp en schablonintäkt. Bestämmelsen innebär att det beräknas en ränta på den skattekredit som uppkommer vid avsättningen. Enskilda näringsidkare och fysiska personer som är delägare i svenska handelsbolag får högst dra av ett belopp som motsvarar 30 procent av ett för periodiseringsfonden justerat positivt resultat enligt 30 kap. 6 § IL. Rätten till avdrag för avsättningar till periodiseringsfonder gäller även begränsat skattskyldiga som beskattas enligt inkomstskattelagen.

Återföring av avdrag för avsättning till periodiseringsfond regleras i 30 kap. 7–10 a §§ IL. Enligt huvudregeln i 30 kap. 7 § IL ska avdrag för avsättning till periodiseringsfond återföras till beskattning senast det sjätte beskattningsåret efter det beskattningsår då avdraget gjordes.

Av 30 kap. 8 § IL framgår dock att juridiska personer i vissa situationer ska återföra sina avdrag omedelbart. Sådan omedelbar återföring ska t.ex. ske enligt 30 kap. 8 § 3 och 4 IL om skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör eller om näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför EES. Reglerna är nära sammankopplade med reglerna om utflyttningsbeskattning och anknyter till motsvarande situationer i 22 kap. 5 § IL om uttag. Omedelbar återföring sker dock inte endast i utflyttningsituationer utan gäller enligt paragrafen t.ex. även när den juridiska personen helt upphör att bedriva näringsverksamhet, upplöses genom fusion eller fission och annat inte följer av bestämmelserna i 37 kap. 17 § IL. Det gäller även när den juridiska personen träder i likvidation eller försätts i konkurs, se 30 kap. 8 § 1, 5, 6 och 7 IL.

Motsvarande bestämmelser om återföring vid utflyttning enligt 30 kap. 8 § 3 och 4 återfinns för enskilda näringsidkare i 30 kap. 9 § 2–3 IL samt för delägare i handelsbolag i 30 kap. 10 § 3 och 4 IL.

Återföring av ersättningsfonder

Om en näringsidkare får skattepliktig ersättning för inventarier, byggnader, markanläggningar, mark eller för djurlager som har skadats genom brand eller annan olyckshändelse får avdrag göras för avsättning till ersättningsfond enligt 31 kap. 4 § IL. Avdrag får också göras när ersättning erhålls i samband med vissa fastighetsavyttringar och i samband med att förfoganderätten till en fastighet inskränks.

För återföring av ersättningsfonder gäller huvudregeln i 31 kap. 19 § första stycket IL som innebär att om en ersättningsfond inte tas i anspråk senast under det tredje beskattningsåret efter det beskattningsår då avdraget gjordes ska avdraget återföras detta år. Enligt andra stycket kan Skatteverket, om det finns särskilda skäl, medge att fonden behålls som längst till och med det sjätte beskattningsåret efter det beskattningsår då avdraget gjordes.

På samma sätt som gäller för periodiseringsfonder ska dock återföring ske omedelbart under vissa förutsättningar som anges i 31 kap. 20 § IL. Så är t.ex. fallet när skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör och när näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför EES (punkterna 5–6).

Begränsad skattskyldighet

Fysiska personer som inte är obegränsat skattskyldiga enligt 3 kap. 3 § IL är begränsat skattskyldiga enligt 3 kap. 17 § 1 IL. Den som är begränsat skattskyldig är vidare enligt 3 kap. 18 § första stycket 3 respektive 6 IL skattskyldig i inkomstslaget näringsverksamhet för inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige respektive för återförda avdrag för periodiseringsfond. Enligt 5 kap. 3 § andra stycket IL tillämpas bestämmelserna om skattskyldighet för fysiska personer i 3 kap. IL även för fysiska personer som är delägare i svenska handelsbolag.

Enligt 6 kap. 7 § IL är utländska juridiska personer begränsat skattskyldiga. Innebörden av detta regleras i 6 kap. 11 § IL. Begränsad skattskyldighet föreligger enligt punkten 1 respektive punkten 5 i första stycket i samma paragraf för inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige respektive för återförda avdrag för periodiseringsfond. Det kan även tilläggas att begränsad skattskyldighet också föreligger enligt punkten 6 för sådan schablonintäkt som juridiska personer ska ta upp enligt 30 kap. 6 a § IL vid avsättning till periodiseringsfonder.

5.3.2 Successiv återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder

Regeringens förslag: En begränsat skattskyldig fysisk eller juridisk person behöver inte omedelbart återföra avdrag för avsättning till periodiserings- respektive ersättningsfonder när den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs från den skattskyldiges fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES. En förutsättning för undantag från omedelbar återföring är att den stat som överföringen görs till, är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i skatteförfarandelagen (63 kap. 14 § andra stycket).

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* och *Skatteverket* anser att det bör införas en uttrycklig valrätt att återföra ersättningsfonder. Vidare efterfrågar Skatteverket vissa förtydliganden avseende tillämpligheten av bestämmelserna om ersättningsfonder i 31 kap. 10–15 §§ IL och 31 kap. 22 § IL om förvärv av tillgångar som inte omfattas av svensk beskattningsrätt respektive särskilt tillägg. Därutöver anser Skatteverket att det bör tydliggöras att återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder ska ske då verksamheten i ett senare skede överförs från en stat inom EES till en stat utanför EES samt att tillämpningen av bestämmelserna om återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder ska förtydligas i de fall när näringsverksamhet överförs från Sverige till flera stater. *Förvaltningsrätten i Malmö* och *Sveriges advokatsamfund* har synpunkter på varför förslaget om successiv återföring inte också omfattar expansionsfonder. Sveriges advokatsamfund anser att en motsvarande rätt till successiv återföring som föreslås för periodiseringsfonder och ersättningsfonder bör införas för expansionsfonder.

Skälen för regeringens förslag

Successiv återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder för begränsat skattskyldiga i vissa fall

Reglerna om omedelbar återföring av periodiseringsfond och ersättningsfond är, som framgått av avsnitt 5.3.1, nära sammankopplade med reglerna om uttagsbeskattning vid utflyttning enligt 22 kap. 5 § IL. I den s.k. Malta-domen (RÅ 2008 ref. 30) prövade Högsta förvaltningsdomstolen (HFD) om bestämmelserna i 22 kap. 7 § IL jämfört med 5 § 4 samma kapitel samt bestämmelsen om återföring av periodiseringsfond i 30 kap. 8 § 4 IL var förenliga med den EU-rättsliga etableringsfriheten. HFD slog fast att de aktuella bestämmelserna inte var förenliga med EU-rätten. När det gäller återföringen av periodiseringsfonder ansåg HFD att inskränkningen i etableringsfriheten i artikel 49 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) kunde rättfärdigas med hänsyn till behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang eftersom reglerna enligt domstolen syftar till att säkerställa att tidigare medgivna skattekrediter ska upplösas i det land där de har uppstått. Bestämmelserna kunde däremot inte anses proportionerliga, utan samma beskattningsresultat kunde uppnås på ett mindre ingripande sätt. En mer proportionerlig åtgärd var att medge anstånd med uttagsbeskattningen och att tillåta successiv återföring av periodiseringsfonderna enligt huvudregeln i 30 kap. 7 § IL i dessa situationer. Mot bakgrund av domen utvidgades reglerna om anstånd med uttagsbeskattning och successiv återföring av periodiseringsfonder, ersättningsfonder och expansionsfonder i linje med HFD:s dom. Bedömningen gjordes att skatteavtalen inte förhindrade en sådan uppskjuten betalning av skatten och successiv återföring av fonderna (prop. 2009/10:39 s. 14).

I mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal slog EU-domstolen fast att det inte är förenligt med etableringsfriheten i artikel 49 EUF-fördraget, att omedelbart beskatta orealiserade värdeökningar när ett bolag utan hemvist i landet för över delar av eller samtliga tillgångar i ett i landet beläget fast driftställe till en annan medlemsstat. En mindre ingripande åtgärd föreligger om den nationella lagstiftningen ger möjlighet för det bolag som genomför omorganisationen att välja mellan omedelbar eller uppskjuten betalning av skatten. Domstolen hänvisade även till tidigare praxis och konstaterade att situationen då ett fast driftställes tillgångar upphör att användas i varje form av ekonomisk verksamhet i en medlemsstat, dvs. när verksamheten läggs ned, och den situationen där sådana tillgångar flyttas till en annan medlemsstat vid upphörandet av verksamheten i ett sådant fast driftställe i den första medlemsstaten inte är jämförbara, se avsnitt 4.2.4. Det kan i detta sammanhang tilläggas att bestämmelserna i artikel 5 i direktivet mot skatteunddraganden till viss del är en kodifiering av denna praxis.

Enligt svensk rätt förutsätter bibehållandet av en fondavsättning att det finns en skattskyldig i Sverige (prop. 2009/10:39 s. 36). En sådan situation som i mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal, att ett utländskt bolag utan hemvist i landet väljer att föra över verksamheten i ett i landet beläget fast driftställe till en annan medlemsstat, skulle om den inträffade i Sverige, utlösa uttagsbeskattning. Den skulle också medföra att fondavsättningar omedelbart ska återföras till beskattning hos det

utländska företaget som är begränsat skattskyldigt i Sverige. Detta gäller dock bara om skattskyldigheten för all näringsverksamhet som den skattskyldige bedriver i Sverige har upphört. Om endast vissa inkomster från näringsverksamheten undantas från skattskyldighet, behöver omedelbar återföring däremot inte ske enligt svensk rätt (jfr prop. 1994/95:91 s. 52).

EU-domstolen anser att en mindre ingripande åtgärd när det gäller utflyttningsbeskattning är att det enligt de nationella reglerna finns en valmöjlighet mellan omedelbar beskattning eller uppskjuten betalning av skatt i kombination med en eventuell ränta eller säkerhet. Vid fråga om fondavsättningar skulle en motsvarande reglering innebära en valmöjlighet mellan omedelbar återföring av fondavsättningen till beskattning och en successiv återföring. Vid en prövning finns det därför en risk för att EU-domstolen skulle bedöma att en omedelbar återföring är oproportionerlig, eftersom det kan finnas mindre ingripande åtgärder för att uppnå samma beskattningsresultat. Mot denna bakgrund bör det införas en möjlighet till successiv återföring. I promemorian gjordes bedömningen att periodiseringsfonder och ersättningsfonder bör omfattas, men att expansionsfonder inte bör omfattas av detta lagstiftningsärende.

Förvaltningsrätten i Malmö anser att det finns en risk för att EU-domstolen vid en prövning även skulle bedöma nuvarande ordning gällande expansionsfonder som oproportionerlig och att det närmare bör övervägas om successiv återföring vid utflyttnings även ska omfatta expansionsfonder. Även *Sveriges advokatsamfund* anser att en åtskillnad mellan de aktuella fondformerna inte når upp till EU-rättens krav och att en motsvarande rätt till successiv återföring som föreslås för periodiseringsfonder och ersättningsfonder bör införas för expansionsfonder.

Regeringen delar bedömningen i promemorian att expansionsfonder inte bör omfattas med hänsyn till den komplexitet som ett sådant förslag skulle kunna medföra. Till skillnad från periodiseringsfonder och ersättningsfonder är expansionsfonder inte tidsbegränsade. En sådan ordning som den nuvarande där fondavsättningen är evig skulle vid ett införande av successiv återföring kunna medföra svårigheter vad gäller indrivning av skatten från en begränsat skattskyldig fysisk person och komplikationer vid återföringen för den enskilde. Att överväga en annan ordning för återföring av expansionsfonder ryms inte inom ramen för detta lagstiftningsärende, som huvudsakligen syftar till att genomföra artikel 5 i direktivet mot skatteundandraganden.

Mot denna bakgrund föreslås en begränsat skattskyldig fysisk eller juridisk person få möjlighet till successiv återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder när skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör (se t.ex. 30 kap. 8 § 3 IL) på grund av att den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige förs över till en stat inom EES. Återföring sker då inom en viss tidsperiod enligt huvudregeln för periodiseringsfonder och ersättningsfonder. Vad som gäller enligt dessa bestämmelser följer av 30 kap. 7 § IL för periodiseringsfonder och 31 kap. 19 § IL för ersättningsfonder.

Bestämmelsen i 31 kap. 19 § första stycket IL innebär att om ersättningsfonden inte tas i anspråk enligt bestämmelserna i 31 kap. 10–15 §§ IL senast under det tredje beskattningsåret efter det beskattningsår

då avdraget gjordes, ska avdraget återföras detta år. Om den skattskyldige befinner sig i en situation som uppfyller förutsättningarna i 31 kap. 10–15 §§ IL för att utnyttja fonden för avsett ändamål behöver fonden således inte återföras, jfr 31 kap. 17–18 §§ IL. Då tillämpas inte heller det särskilda tillägget i 31 kap. 22 § IL.

Skatteverket efterfrågar förtydliganden avseende vad som gäller efter utflyttning för en begränsat skattskyldig person avseende ianspråktagande av fonderna för förvärv av mark eller tillgångar i en näringsverksamhet som inte beskattas i Sverige. Vidare menar Skatteverket att en anståndsmodell bör tillämpas i stället för successiv återföring.

Frågan om vad som gäller efter utflyttning rymms inte inom ramen för detta lagstiftningsärende, som huvudsakligen syftar till att reglera beskattning vid utflyttningstillfället. Det är en fråga som får prövas vid rättstillämpningen. När det gäller frågan om det skulle vara mer lämpligt med en anståndsmodell för fondavsättningar, så bör den ses över i ett annat sammanhang.

Bestämmelsen i 31 kap. 19 § andra stycket IL innebär att fonden kan behållas till och med det sjätte beskattningsåret efter det beskattningsår då avdraget gjordes om Skatteverket bedömer att det finns särskilda skäl. Sådan dispens bör bara medges om den skattskyldige har svårigheter att ta fonden i anspråk inom treårsperioden t.ex. på grund av konjunkturläget, sjukdom eller dylikt, men har konkreta planer på att ta fonden i anspråk (jfr prop. 1980/81:68 s. 229). Mot bakgrund av att möjligheten till successiv återföring av ersättningsfonder utvidgas till att gälla även begränsat skattskyldiga enligt ovan gäller dispensmöjligheten i 31 kap. 19 § andra stycket IL, som Skatteverket påpekar, även för en begränsat skattskyldig person.

Närmare om omedelbar återföring

Bestämmelserna om periodiseringsfonder respektive ersättningsfonder i 30 kap. 7 § IL och 31 kap. 19 § IL skiljer sig åt på så sätt att det för ersättningsfonder inte finns en uttrycklig möjlighet välja att göra en omedelbar återföring. Den valrätt som gäller för periodiseringsfonder kommer till uttryck genom att det i lagtexten i 30 kap. 7 § IL anges när återföring senast ska ske. Skatteverket anser att det bör införas en uttrycklig möjlighet att frivilligt återföra ersättningsfonden när en begränsat skattskyldig person för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Även *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* efterfrågar en sådan valrätt och anger att det av EU-domstolens praxis framgår att det ska finnas en valmöjlighet mellan att återföra fondavsättningar direkt vid utflyttningen och successivt.

Regeringen instämmer i remissinstansernas bedömning och föreslår att det införs en sådan uttrycklig valrätt för ersättningsfonder som bör gälla när en begränsat skattskyldig person för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. I förhållande till förslaget i promemorian bör det således göras förtydliganden i 31 kap. 20 § IL där det framgår att avdrag inte *behöver* återföras om skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör i en sådan situation.

Därmed kan ersättningsfonden antingen återföras frivilligt vid utflyttning eller i enlighet med huvudregeln i 31 kap. 19 § IL.

I förekommande fall kan återföring ske enligt någon av de andra grunderna för omedelbar återföring i 30 kap. 8–10 §§ IL respektive 31 kap. 20 § IL. Om näringsverksamheten t.ex. i ett senare led överförs genom underprisöverlåtelse till ett annat bolag hemmahörande inom EES, som inte är skattskyldigt för verksamheten i Sverige, upphör näringsverksamheten. Omedelbar återföring av periodiseringsfonder ska då ske enligt 30 kap. 8 § första stycket 1 IL. Omedelbar återföring ska även ske om den skattskyldige i ett senare led för över hela näringsverksamheten från en stat inom EES till en stat utanför EES. I ett sådant fall är kravet för successiv återföring inte längre uppfyllt eftersom överföringen inte sker inom EES. Det särskilda tillägget i 31 kap. 22 § IL som gäller för ersättningsfonder ska utgå oavsett anledningen till återföringen (prop. 1980/81:68 s. 230).

Närmare om begränsad skattskyldighet för ersättningsfonder och periodiseringsfonder

De föreslagna bestämmelserna gäller juridiska personer, enskilda näringsidkare och fysiska personer som är delägare i svenska handelsbolag. Utformningen av sådana bestämmelser bör följa utformningen av den utvidgade anståndsmöjlighet i skatteförfarandelagen som föreslås i avsnitt 6.1 mot bakgrund av artikel 5 i direktivet.

De föreslagna ändringarna kräver också att 6 kap. 11 § 5 IL om juridiska personers begränsade skattskyldighet för återförda avdrag för periodiseringsfond justeras så att den även omfattar återförda avdrag för ersättningsfonder. Motsvarande justering bör göras för fysiska personer i 3 kap. 18 § 6 IL. Begränsad skattskyldighet för återförda avdrag för periodiseringsfond föreligger redan för fysiska personer i inkomstslaget näringsverksamhet enligt samma punkt och kräver inte någon åtgärd. Vad avser återförda avdrag för ersättningsfond kan sådan återföring, utöver i inkomstslaget näringsverksamhet, även göras i inkomstslaget kapital (se 31 kap. 21 § och 41 kap. 3 § 1 IL). Därför bör 3 kap. 18 § 6 IL ändras på ett sådant sätt att en begränsat skattskyldig fysisk person är skattskyldig för sådan återföring oavsett om den sker i inkomstslaget näringsverksamhet eller kapital.

Den som är begränsat skattskyldig är enligt 3 kap. 18 § 3 respektive 6 kap. 11 § 1 IL skattskyldig i inkomstslaget näringsverksamhet för inkomst från ett fast driftställe i Sverige. Enligt artikel 7.1 i OECD:s modellavtal har Sverige rätt att beskatta inkomst hänförlig till fast driftställe i Sverige. Avsättningarna till periodiseringsfond och ersättningsfond avser inkomster som uppkommit under den tid som den begränsat skattskyldiga personen hade ett fast driftställe i Sverige. Nämnade avsättningar avser alltså inkomster som Sverige, enligt artikel 7.1 i OECD:s modellavtal, får beskatta. Det finns därför, generellt sett, inte några hinder mot att den skattskyldiges fonder återförs till beskattning successivt efter att skattskyldigheten för näringsverksamheten upphört.

Undantag från omedelbar återföring gäller bara överföringar inom EES under vissa förutsättningar

På samma sätt som föreslås gälla för den utvidgade anstånds möjligheten i skatteförfarandelagen (se avsnitt 6.1.5) ska de nya bestämmelserna för begränsat skattskyldiga bara gälla vid överföringar inom EES. Vid utflyttning till en stat inom EES men som inte är medlem i EU, dvs. Norge, Island och Liechtenstein, gäller enligt anståndsreglerna i direktivet mot skatteundandraganden ett krav på att inflyttningsstaten har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd gällande indrivning som motsvarar rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder, det s.k. indrivningsdirektivet. Enligt den föreslagna bestämmelsen i 63 kap. 14 § SFL innebär detta att Liechtenstein inte omfattas av reglerna om anstånd eftersom kravet i nuläget inte bedöms vara uppfyllt, se avsnitt 6.1.5.

För att underlätta indrivning och minska kontrollproblem bedöms det vara lämpligt att motsvarande begränsning som i direktivets bestämmelser om anstånd även ska gälla enligt reglerna om återföring av periodiseringsfond och ersättningsfond i de angivna situationerna. Om överföringen har skett till en stat inom EES som inte är medlem i EU bör det således enligt bestämmelserna krävas att ett sådant avtal föreligger.

Sammanfattningsvis föreslås att bestämmelserna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder i 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § IL ändras så att en begränsat skattskyldig fysisk eller juridisk person undantas från omedelbar återföring av avsättningen i vissa fall. Det gäller när skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör på grund av att den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige förs över till en stat inom EES. I detta fall får den skattskyldige möjlighet att välja mellan omedelbar eller uppskjuten beskattning. En förutsättning för detta är att den stat till vilken överföringen har skett är medlem i EU eller att det finns ett sådant avtal som nämns ovan som motsvarar indrivningsdirektivet.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § IL.

5.3.3 Uppgiftsskyldighet

Regeringens förslag: Den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond, ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen. Om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna.

De särskilda uppgifterna ska undertecknas och ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen när inkomstdeklaration ska lämnas.

Regeringens bedömning: Den behandling av personuppgifter som förslaget ger upphov till är förenlig med EU:s dataskyddsförordning

och föranleder inget behov av ändringar i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget eller bedömningen. *Ekobrottsmyndigheten* ifrågasätter bedömningen att något automatiskt återförande av uppskovsbeloppet inte bör ske vid avsaknad av eller bristfälliga uppgifter från den skattskyldige. *NSD m.fl.* och *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* har synpunkter på de exempel som ges på uppgifter som kan lämnas i en särskild uppgift. *Skatteverket* föreslår att uppgifter av intresse för en särskild uppgift bör ta sikte på sådant som motiverar att en återföring inte ska ske.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Behovet av särskilda uppgifter

Ovan i avsnitt 5.3.2 föreslås vissa ändringar i inkomstskattelagen avseende återföring av periodiseringsfond och ersättningsfond vid utflyttning. En begränsat skattskyldig fysisk eller juridisk person föreslås inte omedelbart behöva återföra avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond när den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs från den skattskyldiges fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES.

Mot bakgrund av de nya situationer som uppstår med förslaget finns ett behov för Skatteverket att få in uppgifter. Befintliga registeruppgifter hos Skatteverket kan inte möta detta behov. Det kan förutses fall när den skattskyldige som gjort avdrag för en avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond på grund av utflyttning inte längre ska lämna en inkomstdeklaration i Sverige. En juridisk person som gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond ska dock enligt 33 kap. 6 a § IL ta upp en schablonintäkt och kommer, under förutsättning att intäkten uppgått till minst 200 kronor (se 30 kap. 4 § 3 SFL), även fortsättningsvis bli skyldig att lämna inkomstdeklaration. För övriga skattskyldiga i förslaget i avsnitt 5.3.2 kan situationen vara sådan att de inte ska lämna inkomstdeklaration i Sverige förrän fondåterföringen ska ske. Skatteverket får då under denna tid inte in uppgifter som kan leda till återförande till beskattning av fonderna, vare sig av den skattskyldige eller på annat sätt. Skatteverkets kontrollarbete försvåras därmed.

Vid införandet av en ny uppgiftsskyldighet för den som äger en ersättningsbostad i utlandet med ett uppskovsbelopp ansågs att det skulle vara onödigt betungande att göra personer som ska lämna uppgifter om utländska ersättningsbostäder fullt ut deklarationsskyldiga. För dessa personer infördes i stället en skyldighet att lämna särskilda uppgifter (prop. 2006/07:19 s. 39). Det finns skäl att göra motsvarande bedömning här.

Även lämnande av en särskild uppgift är förenad med en viss börda. Denna får dock anses vara befogad så länge den skattskyldige har ett alternativ till att skjuta upp återföringen av fondavsättningen. I detta fall ges den skattskyldige möjlighet att undantas från omedelbar beskattning vid utflyttning av verksamheten.

Av kontrollskäl får det anses nödvändigt att det utarbetas ett system där Skatteverket kontinuerligt får information om att förutsättningarna för fondavsättningar fortfarande föreligger. Det föreslås därför att den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond enligt 30 och 31 kap. IL ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen.

Ett handelsbolag är inte skyldigt att lämna inkomstdeklaration eftersom handelsbolaget inte är skattskyldigt för sina inkomster. Inkomsten ska i stället beskattas hos delägarna, se 5 kap. 1 § IL. Det är dock, till skillnad från periodiseringsfonder, handelsbolaget och inte delägarna som gör avdraget för avsättning till ersättningsfonder, 31 kap. 2 § IL. Om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond föreslås därför att särskilda uppgifter ska lämnas av delägarna.

Exempel på ytterligare situationer som rör handelsbolag är när en fysisk eller juridisk person indirekt via ett annat svenskt handelsbolag äger det svenska handelsbolag där avsättningen ägt rum. Genom de förslag som lämnas i avsnitt 5.3.2 (3 kap. 18 § 6 och 6 kap. 11 § 5 IL) kan delägaren, om förutsättningarna är uppfyllda, bli skattskyldig för inkomsten till den del inkomsten avser den återförda ersättningsfonden. I ett sådant fall avser uppgiftsskyldigheten indirekta delägare som är skattskyldiga för sådan inkomst.

Hur bör de särskilda uppgifterna lämnas och vilka uppgifter krävs?

En fråga att ta ställning till är på vilket sätt de särskilda uppgifterna bör lämnas till Skatteverket. I skatteförfarandelagen finns flera skyldigheter att lämna uppgifter till Skatteverket, nämligen skyldighet att lämna kontrolluppgifter, olika slags deklarationer, särskilda uppgifter, informationsuppgifter och periodiska sammanställningar. Syftet med de olika uppgiftsskyldigheterna skiljer sig åt. I 33 kap. SFL finns bestämmelser bl.a. om i vilka situationer särskilda uppgifter ska lämnas. Ovan föreslås att särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningar ska lämnas. Detta innebär att särskilda uppgifter ska lämnas oavsett om något hänt som påverkar fondavsättningen. Exempelvis kan uppgifter av särskilt intresse vara om företaget har flyttat näringsverksamheten till en stat utanför EES. Vidare kan uppgifterna röra information om bolaget planerar för eller har genomfört en överföring av näringsverksamheten till ett annat bolag som inte är skattskyldigt för näringsverksamheten i Sverige. När inget nytt har hänt sedan senaste deklaration eller särskilda uppgift kan det räcka med att den uppgiftsskyldige lämnar en kort upplysning att så är fallet. Har exempelvis en överföring skett eller står den uppgiftsskyldige inför en sådan lämnas en upplysning om detta. Det är Skatteverkets uppgift att bedöma om överföringen kan leda till återföring till beskattning. Står det klart för den skattskyldige att överföringen leder till en återföring till beskattning ska en deklaration lämnas i stället för särskild uppgift. Det ligger i sakens natur att gränsdragningsituationer kan komma att uppstå i detta sammanhang.

I syfte att begränsa den administrativa bördan för den skattskyldige är det angeläget att begränsa antalet uppgifter som ska lämnas till Skatteverket. Ytterligare precisering av vilka uppgifter som ska lämnas

kan meddelas genom myndighetsföreskrifter, jfr 22 kap. 4 § skatteförordningen 2011:1261, förkortad SFF.

De särskilda uppgifterna bör lämnas enligt fastställt formulär, se 38 kap. 1 § SFL och 22 kap. 3 § SFF. Kravet på fastställt formulär begränsar inte möjligheterna att använda elektronisk kommunikation (prop. 2010/11:165 s. 856).

Vid vilken tidpunkt bör uppgifterna lämnas?

En annan fråga är när uppgifterna bör lämnas. Ett alternativ är att uppgifterna bara ska lämnas vid förändringar som kan påverka en eventuell fondåterföring. Ett sådant system ställer dock dels krav på att den skattskyldige i varje enskilt fall ska göra en bedömning av de skattemässiga effekterna av en viss förändring, dels utestänger det Skatteverket från att göra en bedömning av om en viss förändring medför ett krav på fondåterföring. Uppgifterna bör därför i stället lämnas varje år som någon skyldighet att lämna inkomstdeklaration inte finns på grund av utflyttning. Uppgifterna bör lämnas senast vid en bestämd tidpunkt.

Av förenklingsskäl är det lämpligt att den som föreslås lämna särskilda uppgifter bör lämna sådana vid samma tidpunkt som gäller för inlämnande av inkomstdeklaration. I 32 kap. 2 § SFL finns bestämmelser om när andra juridiska personer än dödsbon ska lämna inkomstdeklaration. Vad som avses med juridiska personer framgår av 3 kap. 11 § SFL. Det finns fyra deklARATIONSTIDPUNKTER (1 juli, 1 november, 15 december eller 1 mars) och dessa beror på när beskattningsåret går ut (31 december, 30 april, 30 juni eller 31 augusti). Om en juridisk persons beskattningsår har en annan slutdag än den 31 december, den 30 april, den 30 juni eller den 31 augusti, ska den av följande perioder 1 januari–31 december, 1 maj–30 april, 1 juli–30 juni, eller 1 september–31 augusti som går ut närmast efter det egentliga beskattningsåret anses vara beskattningsåret när en inkomstdeklaration ska lämnas (3 kap. 5 § andra och tredje stycket SFL).

Fysiska personer ska lämna inkomstdeklaration senast den 2 maj året efter utgången av beskattningsåret (32 kap. 1 § SFL).

Ovan föreslås att om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna. Detta innebär att tidpunkten för lämnande av sådana särskilda uppgifter avgörs av om delägaren är en fysisk eller juridisk person.

Det föreslås att de särskilda uppgifter som nu avses ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 1 eller 2 § SFL.

Formkrav

I 38 kap. 2 § SFL finns bestämmelser om att särskilda uppgifter ska undertecknas. Detta formkrav bör även omfatta ovannämnda särskilda uppgifter som lämnas av uppgiftsskyldiga enligt 33 kap. 7 a § SFL för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond.

Övrigt om förfarande och särskilda uppgifter

Det föreslås ovan i detta avsnitt att den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond, ska lämna särskilda uppgifter om

förhållanden som rör fondavsättningen. Om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av de direkta eller indirekta delägarna. I och med detta blir flera bestämmelser i bl.a. skatteförfarandelagen med automatik tillämpliga. Exempel på sådana är bestämmelserna om föreläggande i 37 kap. och förseningsavgift i 48 kap. SFL.

För det fall Skatteverket inte får fullständig och tillförlitlig information bör myndigheten efter att ha haft kommunikation med den skattskyldige kunna fatta beslut om att återföra fondavsättningen till beskattning. Detta beslut kan sedan ändras genom begäran om omprövning på vanligt sätt. Skatteverket har också enligt 37 kap. 4 § SFL möjlighet att förelägga den som inte är skyldig att lämna deklARATION att göra det.

I prop. 2006/07:19 s. 38 gjordes bedömningen att om avsaknad av uppgifter från den skattskyldige skulle leda till att ett uppskovsbelopp automatiskt återförs till beskattning skulle, förutom att det kan framstå som onödigt ingripande, detta markant avvika från det gängse taxeringsförfarandet. Till skillnad från *Ekobrottsmyndigheten* anser regeringen att det, bl.a. med beaktande av att få skattskyldiga förväntas omfattas av förslaget (se avsnitt 9.1.4), finns skäl att göra motsvarande bedömning här. Kronofogdemyndigheten kan genom rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (indrivningsdirektivet) få hjälp med indrivning från medlemsstater i EU och de EES-stater som har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd motsvarande det som föreskrivs i direktivet.

Personuppgiftsbehandlingen

Ovan föreslås en uppgiftsskyldighet för den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklARATION avseende gjorda avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond. Särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen ska lämnas. Exempel på uppgifter som kan behöva lämnas av t.ex. enskilda näringsidkare eller delägare i handelsbolag som är fysiska personer är om näringsverksamheten har flyttats till en stat utanför EES. Vidare kan uppgifterna röra information om bolaget planerar för eller har genomfört en överföring av näringsverksamheten till ett annat bolag som inte är skattskyldigt för näringsverksamheten i Sverige. Ytterligare precisering av vilka uppgifter som ska lämnas kan meddelas genom myndighetsföreskrifter, jfr 22 kap. 4 § SFF. Det står därför klart att förslaget kan ge upphov till en sådan personuppgiftsbehandling av Skatteverket i beskattningsdatabasen som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), nedan kallad EU:s dataskyddsförordning. För Skatteverkets personuppgiftsbehandling i beskattningsverksamheten finns lagen (2001:181) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet som innehåller bestämmelser som kompletterar dataskyddsförordningen. Lagen gäller behandling av personuppgifter om enskilda personer men

vissa bestämmelser i lagen gäller även behandling av uppgifter om juridiska personer (se 1 kap. 1 § andra stycket).

Den rättsliga grunden för behandlingen hos Skatteverket är i första hand att den är nödvändig för att utföra en uppgift av allmänt intresse eller som ett led i den personuppgiftsansvariges myndighetsutövning på det sätt som anges i artikel 6.1 e i EU:s dataskyddsförordning. Den aktuella grunden för behandlingen är vidare fastställd i den nationella rätten på det sätt som krävs enligt artikel 6.3 i dataskyddsförordningen. Den rättsliga grunden är fastställd såväl i förordningen (2017:154) med instruktion för Skatteverket som i skatteförfarandelagen. De närmare ändamålen för behandlingen liksom andra specificerade bestämmelser finns i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet. De uppgifter som kommer att behandlas är inte sådana känsliga personuppgifter som avses i artikel 9.1 i EU:s dataskyddsförordning.

Av 1 kap. 4 § 1 lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet framgår att uppgifter får behandlas för att tillhandahålla information som behövs hos Skatteverket för fastställande av underlag för samt bestämmande, redovisning, betalning och återbetalning av skatter och avgifter. Av 2 kap. 2 § framgår vidare att i beskattningsdatabasen får uppgifter behandlas om personer som omfattas av verksamhet enligt 1 kap. 4 § 1–9. I 2 kap. 3 § och i förordningen (2001:588) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet finns bestämmelser om vilka uppgifter som får behandlas i beskattningsdatabasen. Den behandling av uppgifter som förslaget ger upphov till behövs vid myndighetens handläggning av ärenden som görs med stöd av skatteförfarandelagen och är tillåten enligt de ovan angivna bestämmelserna.

Sammanfattningsvis bedömer regeringen att den personuppgiftsbehandling som förslaget ger upphov till är förenlig med EU:s dataskyddsförordning och inte föranleder något behov av ändringar i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 33 kap. 1, 2 och 10 §§ och 38 kap. 2 § SFL och att en ny paragraf, 33 kap. 7 a § SFL, införs.

5.4 Vissa övriga bedömningar mot bakgrund av EU-domstolens praxis

Regeringens bedömning: Det behöver inte införas några ändringar i inkomstskattelagen med anledning av EU-domstolens dom i mål A Oy (C-292/16) som rör verksamhetsavyttring och fiktiv avräkning enligt fusionsdirektivet.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inte några invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: I EU-domstolens dom i mål C-292/16 A Oy behandlades frågan om anstånd i samband med avdrag

och fiktiv avräkning av utländsk skatt vid verksamhetsavyttring enligt finska bestämmelser i förhållande till artikel 10.2 i fusionsdirektivet.

Målet gällde ett finskt bolag med ett fast driftställe i Österrike. Inom ramen för en överföring av tillgångar sålde bolaget verksamheten i det fasta driftstället till ett österrikiskt bolag till marknadsmässig ersättning i form av andelar i det österrikiska bolaget, se avsnitt 4.2.3. Av målet framgår att möjligheten till fiktiv avräkning inte är tillräcklig om det har skett en omedelbar beskattning vid avyttringen. För att beskattning av värdeökning inte ska anses strida mot etableringsfriheten vid verksamhetsavyttringar krävs det att det finns en valmöjlighet mellan anstånd med betalning av uppkommen skatt och omedelbar betalning.

Enligt EU-domstolen bör den skattskyldige ha möjlighet till anstånd med betalning av den uppkomna skatten i ovan nämnda situation, även om fiktiv avräkning medges. I svensk rätt återfinns bestämmelser om anstånd med betalning av skatt i 63 kap. SFL. I inkomstskattelagen finns de relevanta bestämmelserna som rör verksamhetsavyttring och fiktiv avräkning enligt fusionsdirektivet i 38 kap. 19 §, som i sin tur hänvisar till 37 kap. 30 §.

Mot denna bakgrund görs bedömningen att EU-domstolens dom och fusionsdirektivets bestämmelser om fiktiv avräkning vid verksamhetsavyttring inte föranleder några särskilda ändringar i inkomstskattelagen. Det avgörande för beskattningen i denna del är möjligheten till anstånd som regleras i skatteförordelagen. Frågan om EU-domstolens dom föranleder ändringar i reglerna om anstånd i skatteförordelagen behandlas i avsnitt 6.1.4 och 6.1.5.

6 Anstånd i gränsöverskridande situationer

6.1 Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer

I artikel 5 i direktivet mot skatteundandraganden finns bestämmelser om tillämpningsområdet för anståndsregleringen och om förutsättningar för att kunna beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning (se avsnitt 4.1.1). Vissa av dessa bestämmelser bedöms föranleda ändringar i skatteförordelagen (2011:1244), förkortad SFL. Dessa behandlas nedan, tillsammans med vissa andra ändringar som bedöms lämpliga att föreslå i detta sammanhang.

6.1.1 Gällande regler om anstånd i samband med utflyttningsbeskattning

I avsnitt 4.2.5 redogörs för Högsta förvaltningsdomstolens avgörande RÅ 2008 ref. 30, den s.k. Malta-domen. Mot bakgrund av denna dom infördes bestämmelser om anstånd med betalning av skatt i samband med uttagsbeskattning när Sverige förlorar rätten att beskatta en näringsverk-

samhet på grund av ett skatteavtal med en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), se prop. 2009/10:39, bet. 2009/10:SkU17, rskr. 2009/10:78. Bestämmelserna trädde i kraft den 1 januari 2010 och återfinns numera huvudsakligen i 63 kap. 14, 17, 19 och 21 §§ SFL.

Dessa bestämmelser återges och behandlas mer utförligt nedan. Det kan dock nämnas att bestämmelserna i huvudsak innebär att den skattskyldige efter ansökan kan beviljas anstånd med betalningen av den skatt som belöper på de uttagna tillgångarna. Anståndstiden är ett år. Nytt anstånd kan högst avse ett lika högt belopp som tidigare anstånd, men kan också avse ett lägre belopp bl.a. om den skattskyldige har gjort sig av med tillgångar som har legat till grund för tidigare anstånd. För inventarier och immateriella tillgångar minskar dessutom den anståndsgrundande inkomsten successivt under fem respektive tio år, varefter rätten till anstånd helt upphör.

6.1.2 Även begränsat skattskyldiga ska kunna beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning

Regeringens förslag: Även begränsat skattskyldiga juridiska och fysiska personer ska kunna beviljas anstånd med betalning av utflyttningskatt.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.
Remissinstanserna har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Begränsat skattskyldiga juridiska personer

Inledningsvis bör nämnas att direktivet i relevanta delar är tillämpligt endast på skattskyldiga som omfattas av bolagsbeskattning i en eller flera medlemsstater (se avsnitt 4.1). Enligt svensk rätt betalar juridiska personer statlig inkomstskatt på inkomster i inkomstslaget näringsverksamhet, s.k. bolagsskatt, se 1 kap. 3 § inkomstskattelagen (1999:1229), förkortad IL. Vad som vid inkomstbeskattningen avses med juridiska personer framgår av 2 kap. 3 § IL. Mot denna bakgrund görs bedömningen att tillämpningsområdet för direktivet är begränsat till juridiska personer.

Utöver vad som nämnts ovan anges i artikel 1 att direktivet är tillämpligt på fasta driftställen i en eller flera medlemsstater som tillhör subjekt vilka är skattemässigt hemmahörande i tredjeland. Enligt 6 kap. 7 och 11 §§ IL är utländska juridiska personer begränsat skattskyldiga för inkomst från fast driftställe i Sverige. Vad som avses med utländsk juridisk person framgår av 6 kap. 8 § IL. I svensk rätt kan enbart obegränsat skattskyldiga juridiska (och fysiska) personer beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning (63 kap. 14 § SFL). Bedömningen görs att denna ordning inte är förenlig med direktivet. Regeringen föreslår därför att både obegränsat och begränsat skattskyldiga juridiska personer ska kunna beviljas anstånd med betalning av utflyttningskatt. Detta gäller under förutsättning att övriga villkor för anstånd är uppfyllda, se bl.a. avsnitt 6.1.3 och 6.1.5.

Begränsat skattskyldiga fysiska personer

Förslaget att även begränsat skattskyldiga juridiska personer i vissa fall ska kunna beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning väcker frågan om en liknande möjlighet bör införas även för begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet. Det är visserligen inte nödvändigt för att genomföra direktivet men det bedöms lämpligt av flera skäl att i detta sammanhang överväga en sådan ordning.

Inledningsvis bör nämnas att ett förslag som innebär att även begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet ska kunna beviljas anstånd enligt 63 kap. 14 § SFL bedöms omfatta två olika anståndssituationer. Den första situationen skulle innebära en möjlighet till anstånd med betalning av utflyttnings beskattning för en fysisk person som bedriver näringsverksamhet från ett fast driftställe i Sverige, om denne överför tillgångar från detta fasta driftställe till en stat inom EES (jämför anståndsbestämmelsen för juridiska personer i artikel 5.2 b). Den andra situationen är snarlik den första, med den skillnaden att det är den näringsverksamhet som bedrivs vid det fasta driftstället som överförs och inte tillgångar (jämför anståndsbestämmelsen för juridiska personer i artikel 5.2 d). Dessa situationer behandlas närmare i avsnitt 6.1.3.

Ett skäl att införa anståndsmöjligheter även för begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet är intresset av att ha ett enhetligt system. En anståndsreglering som är utformad på ett sätt för begränsat skattskyldiga juridiska personer och på ett annat för begränsat skattskyldiga fysiska personer skulle kunna uppfattas som asymmetrisk. En sådan uppdelning skulle innebära att neutralitet inte föreligger fullt ut mellan olika ägarformer i uppördshänseende. Detta skulle i vissa fall kunna medföra att tillämpningsområdet för anståndsbestämmelsen i 63 kap. 14 § SFL blir en faktor vid valet av ägarform, vilket inte är en önskvärd effekt. Med tanke på att de anståndssituationer som nämns i stycket ovan i allt väsentligt överensstämmer med de som anges för juridiska personer i artikel 5.2 b och d, skulle vidare en sådan bristande koherens bli än mer iögonfallande. Det kan även tilläggas att ett sådant uppdelat system skulle innebära att lagtexten som sådan blir fragmenterad och svåröverskådlig.

Ett annat skäl är frågan om indrivning. Den omständigheten att enbart obegränsat skattskyldiga kan beviljas anstånd med betalning av utflyttnings beskattning motiverades av indrivningsskäl (prop. 2009/10:39 s. 19). Möjligheterna till bistånd med indrivning har dock utvidgats och förbättrats efter att dagens anståndsbestämmelser infördes. Rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (indrivningsdirektivet) har införlivats i svensk rätt, bl.a. genom tillkomsten av lagen (2011:1537) om bistånd med indrivning av skatter och avgifter inom Europeiska unionen. I detta sammanhang bör det understrykas att artikel 5.2 endast ska tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar som motsvarar indrivningsdirektivet (se artikel 5.2 andra stycket). Denna fråga behandlas närmare i avsnitt 6.1.5, men det kan redan här nämnas att hänvisningen till indrivningsdirektivet bedöms vara ett uttryck för uppfattningen att anstånd

ska kunna komma i fråga i förhållande till en EES-stat så länge möjligheterna att faktiskt också kunna driva in skatten når upp till indrivningsdirektivets nivå.

En till indrivning nära kopplad fråga är möjligheterna till informationsutbyte på skatteområdet mellan EES-stater. Även på detta område har regleringen utvidgats efter tillkomsten av dagens anståndsbestämmelser i skatteförfarandelagen. Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning har genomförts i svensk rätt genom bl.a. lagen (2012:843) om administrativt samarbete inom Europeiska unionen i fråga om beskattning. Det har därefter införts ytterligare bestämmelser om automatiskt utbyte av upplysningar i nämnda direktiv, vilket har föranlett ändringar i 2012 års lag samt införandet av särskilda lagar om automatiskt utbyte av vissa typer av upplysningar, bl.a. lagen (2015:912) om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton. Allt detta har betydelse eftersom förbättrade möjligheter till informationsutbyte innebär förbättrade möjligheter till indrivning.

Mot denna bakgrund görs bedömningen att den indrivningsproblematik som tidigare fanns inte längre har samma tyngd som skäl för att enbart obegränsat skattskyldiga ska kunna beviljas anstånd enligt 63 kap. 14 § SFL.

Utöver detta kan det ifrågasättas om en utflyttningsbeskattning utan möjlighet till anstånd är förenlig med EU-rätten vad gäller begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet. I EU-domstolens mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal behandlas bestämmelser som var tillämpliga i det fall ett bolag utan hemvist i Portugal flyttar samtliga eller delar av de tillgångar som är knutna till ett fast driftställe från Portugal till en annan medlemsstat. Bestämmelserna föreskrev en omedelbar beskattning av orealiserade värdeökningar på de berörda tillgångarna, men inte av de orealiserade värdeökningar som följer av rent inhemska transaktioner (se även avsnitt 4.2.4).

De portugisiska bestämmelserna bedömdes utgöra hinder mot etableringsfriheten och vara oproportionerliga. I domen erinrade EU-domstolen om att etableringsfriheten i artikel 49 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, enligt vilken omedelbar beskattning av orealiserade värdeökningar på tillgångar i ett bolag som flyttar sin verkliga ledning till en annan medlemsstat ska ske vid själva tidpunkten för utflyttningen. EU-domstolen erinrade också om att en nationell lagstiftning med möjlighet att välja mellan en omedelbar betalning av skatten och en uppskjuten betalning är en åtgärd som utgör ett mindre ingrepp i etableringsfriheten.

I nämnda dom talas visserligen endast om bolag men den bedöms likväl vara relevant för begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet. Bestämmelser som ger en möjlighet till anstånd i samband med utflyttningsbeskattning för den aktuella gruppen skattskyldiga bedöms vara i linje med EU-rätten. I detta sammanhang bör det även lyftas fram att artikel 49 i EUF-fördraget föreskriver att etableringsfriheten ska innefatta rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare på de villkor som föreskrivs för medlemsstatens egna medborgare.

Sammantaget bedömer regeringen att det finns skäl att införa en ordning enligt vilken även begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver

näringsverksamhet ska kunna beviljas anstånd med betalning av utflyttningskatt. En sådan ordning föreslås därför.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 63 kap. 14 § SFL.

6.1.3 Nya anståndssituationer i samband med utflyttningsbeskattning

Regeringens förslag: Anstånd med betalning av skatt och avgift i samband med uttagsbeskattning ska kunna beviljas om skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis har upphört på grund av att den skattskyldige har överfört tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller dock endast om tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Anstånd ska även kunna beviljas om skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis har upphört på grund av att den skattskyldige har överfört den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. För anstånd i samtliga nämnda situationer krävs vidare att näringsverksamheten utanför Sverige inte har upphört.

Regeringens bedömning: Inga ytterligare ändringar bedöms nödvändiga för att uppfylla åtagandena i direktivet om anstånd när en skattskyldig överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet, respektive när en skattskyldig överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser, däribland *Kammarrätten i Stockholm*, *NSD m.fl.* och *Skatteverket*, tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen eller bedömningen. *Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet* anför att i förslaget till 63 kap. 14 § första stycket andra punkten SFL anges som ett krav för anstånd att ”den skattskyldighet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen har upphört”. I förslaget till 63 kap. 14 § första stycket femte punkten SFL anges som ytterligare ett krav att ”den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen inte har upphört”. Fakulteten anser att punkterna förefaller motsäga varandra, varför ett förtydligande är önskvärt.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Av artikel 5.2 i direktivet framgår att en skattskyldig ska ges rätt att få anstånd med betalningen av den utflyttningskatt som avses i artikel 5.1 i fyra olika situationer. Dessa situationer framgår av artikel 5.2 a–d och är tillämpliga endast på juridiska personer (se avsnitt 6.1.2). I det följande görs en bedömning av om dessa situationer uppfyller villkoren för anstånd i 63 kap. 14 § första stycket 1–4 SFL eller om ändringar krävs för att genomföra direktivet.

I avsnitt 6.1.2 föreslås att också begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet ska kunna beviljas anstånd med betalning av utflyttningskatt. Ett sådant förslag bedöms innebära att anstånd kommer att vara möjligt i två olika situationer. Även dessa situationer behandlas i detta avsnitt.

Artikel 5.2 a — överföring av tillgångar från ett huvudkontor till ett fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet

Enligt artikel 5.1 a ska en skattskyldig beskattas när denne överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om huvudkontorets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen. I artikel 5.2 a knyts en rätt till anstånd till denna situation, om tillgångarna överförs till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet).

Enligt det första villkoret för anstånd i 63 kap. 14 § första stycket 1 SFL krävs att beskattningen har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL. I avsnitt 5.1.2 görs bedömningen att beskattningen enligt artikel 5.1 a omfattas av 22 kap. 5 § 5 IL. Det nämnda villkoret bedöms således vara uppfyllt när det gäller den nu aktuella anståndssituationen.

Enligt 63 kap. 14 § första stycket 2 och 3 SFL krävs vidare att det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL har ingåtts med en stat inom EES, samt att tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES. En rätt till anstånd enligt artikel 5.2 föreligger endast när tillgången överförs till ett land inom EES och när tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES (det krävs även att det finns fullgoda in drivningsmöjligheter i förhållande till denna EES-stat, se avsnitt 6.1.5). Även de nu nämnda villkoren bedöms därför vara uppfyllda beträffande anståndssituationen i artikel 5.2 a.

Av 63 kap. 14 § första stycket 4 SFL framgår slutligen att en förutsättning för anstånd är att den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL ska beskattas i en annan stat inte har upphört. Det bör här nämnas att artikel 5.4 anger i vilka situationer ett anstånd ska upphöra omedelbart (se avsnitt 6.3.3). Det bedöms att artikel 5.4 innebär att anståndet ska upphöra bl.a. när den näringsverksamhet som ska beskattas i en annan stat har upphört. Denna bestämmelse tar visserligen sikte på i vilka fall ett anstånd ska upphöra, medan bestämmelserna i 63 kap. 14 § SFL är utformade som villkor för att anstånd ska kunna beviljas. Detta förhållande bedöms dock sakna självständig betydelse i detta sammanhang. Det bedöms ligga i linje med artikel 5.4 att en ansökan om anstånd inte kan beviljas när den näringsverksamhet som ska beskattas i en annan stat har upphört. Bedömningen görs därför att det aktuella villkoret i skatteförfarandelagen uppfyller och är förenligt med direktivets bestämmelser.

Med hänsyn till det ovan nämnda gör regeringen bedömningen att inga ytterligare ändringar i 63 kap. 14 § SFL är nödvändiga för att uppfylla åtagandena i artikel 5.2 a. Avslutningsvis kan nämnas att en juridisk person skulle kunna vara enbart begränsat skattskyldig i Sverige, trots att den juridiska personen har ett huvudkontor i Sverige. Detta skulle kunna

vara fallet om den juridiska personen är registrerad i ett annat land (se 6 kap. 3 och 7 §§ IL). Även en sådan juridisk person kommer dock att kunna beviljas anstånd enligt 63 kap. 14 § SFL, till följd av förslaget i avsnitt 6.1.2 att anstånd ska vara möjligt även för begränsat skattskyldiga.

Artikel 5.2 b — överföring av tillgångar från ett fast driftställe till ett huvudkontor eller till ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet

Det framgår av artikel 5.1 b att en skattskyldig ska beskattas när denne överför tillgångar från sitt fasta driftställe i en medlemsstat till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen. Den korresponderande anståndssituationen regleras i artikel 5.2 b, som föreskriver en rätt till anstånd om tillgångarna överförs till den skattskyldiges huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

I avsnitt 5.1.2 görs bedömningen att den utflyttningsbeskattning som anges i artikel 5.1 b omfattas av 22 kap. 5 § 2 IL. I detta sammanhang bör det inledningsvis nämnas att enligt artikel 7.1 i OECD:s modellavtal har Sverige rätt att beskatta en begränsat skattskyldigs inkomst från ett fast driftställe i Sverige. Uttagsbeskattning enligt 22 kap. 5 § IL avser inkomster som uppkommit innan den skattskyldige överför tillgångarna från sitt fasta driftställe i Sverige. Det svenska beskattningsanspråket bestäms vid en tidpunkt omedelbart innan denna omständighet inträffar. Uttagsbeskattningen som sådan bör därför vara förenlig med skatteavtalen. Den omständigheten att den skattskyldige får anstånd med betalning av skatten föranleder ingen annan slutsats.

Som nämnts ovan är en första förutsättning för anstånd enligt 63 kap. 14 § första stycket 1 SFL att beskattningen har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL. Eftersom den utflyttningsbeskattning som anges i artikel 5.1 b bedöms omfattas av 22 kap. 5 § 2 IL rymmer anståndsbestämmelsen i 63 kap. 14 § SFL inte nu aktuella fall. Det är enligt 63 kap. 15 och 23 §§ SFL möjligt att bevilja anstånd på grund av synnerliga skäl respektive om det kan antas vara till fördel för det allmänna. Dessa bestämmelser bedöms dock inte vara tillräckliga för att uppfylla åtagandena i direktivet. Möjligheterna till anstånd i 63 kap. 14 § SFL föreslås därför utvidgas till att gälla även uttag enligt 22 kap. 5 § 2 IL och situationen när den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta ska dock gälla endast om tillgångarna rättsligt eller ekonomiskt tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Så är fallet om den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i en stat inom EES.

Vidare föreskriver, som tidigare nämnts, villkoret i 63 kap. 14 § första stycket 2 SFL att det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL ska ha ingåtts med en stat inom EES. Bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL refererar inte till skatteavtal. Någon ändring av villkoret i skatteförfarandelagen med anledning av den nu aktuella anståndssituationen bedöms därför inte nödvändig.

När det gäller kravet i 63 kap. 14 § första stycket 3 SFL och dess förenlighet med artikel 5.2 b, görs samma bedömning som den som har gjorts ovan avseende artikel 5.2 a.

Vad slutligen gäller 63 kap. 14 § första stycket 4 SFL, som alltså föreskriver att ett villkor för anstånd är att den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL ska beskattas i en annan stat inte har upphört, bör följande nämnas. Anstånd bör inte kunna beviljas om den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 IL har upphört, på liknande sätt som gäller för situationer som omfattas av punkterna 4 och 5 i samma paragraf. Ett tillägg som innebär att ett villkor för anstånd är att den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 IL inte har upphört bör därför införas. Mot bakgrund av vad *Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet* anför bör framhållas att det här är näringsverksamheten som sådan som avses och inte skattskyldigheten.

Med de förslag till ändringar som nu har nämnts, tillsammans med förslaget i avsnitt 6.1.2 om att även begränsat skattskyldiga ska kunna beviljas anstånd, bedöms artikel 5.2 b vara införlivad.

Artikel 5.2 c — överföring av skatterättslig hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet

Enligt artikel 5.1 c ska en skattskyldig beskattas när denne överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland, med undantag för sådana tillgångar som fortsatt har verkligt samband med ett fast driftställe i den första medlemsstaten. Av artikel 5.2 c framgår att den skattskyldige ska ges rätt att få anstånd med betalningen av denna utflyttningskatt, om överföringen av den skatterättsliga hemvisten sker till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

I avsnitt 5.1.2 görs bedömningen att den utflyttningsbeskattning som regleras i artikel 5.1 c omfattas av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 4 IL. Villkoret i 63 kap. 14 § första stycket 1 SFL bedöms således vara uppfyllt när det gäller nu aktuell anståndssituation. Även villkoren i 63 kap. 14 § första stycket 2–4 SFL bedöms vara uppfyllda, i enlighet med de överväganden som görs ovan avseende artikel 5.2 a.

Den sammantagna bedömningen är således att bestämmelserna i 63 kap. 14 § första stycket SFL uppfyller och är förenliga med åtagandena i artikel 5.2 c.

Artikel 5.2 d — överföring av näringsverksamhet från ett fast driftställe till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet

Av artikel 5.1 d framgår att en skattskyldig ska beskattas när denne överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dennes fasta driftställe till en medlemsstat eller till ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen. I artikel 5.2 d knyts en rätt till anstånd till denna situation, om överföringen sker till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

Det bedöms i avsnitt 5.1.2 att utflyttningsbeskattningen i artikel 5.1 d omfattas av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL. Det innebär att beskattningen faller utanför tillämpningsområdet för anståndsbestämmelsen i 63 kap.

14 § första stycket 1 SFL. I övervägandena ovan gällande anståndssituationen i artikel 5.2 b föreslås dock att möjligheterna till anstånd bör utvidgas till att gälla även uttag enligt 22 kap. 5 § 2 IL. I detta sammanhang föreslås utöver detta att bestämmelsen uttryckligen ska ange den nu aktuella anståndssituationen, i syfte att möjliggöra anstånd för de fall som avses i artikel 5.2 d. Ett tillägg bör därför införas enligt vilket anstånd ska kunna beviljas när uttag har skett enligt 22 kap. 5 § 2 IL på grund av att den skattskyldige har överfört den näringsverksamhet som bedrivs från dennes fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES.

Vad gäller de förutsättningar för anstånd som anges i 63 kap. 14 § första stycket 2–4 SFL, görs samma överväganden som de som har gjorts ovan avseende artikel 5.2 b. Även vad gäller förslagets förenlighet med skatteavtal görs samma bedömning som den som har gjorts ovan avseende anståndssituationen i artikel 5.2 b.

Med dessa förslag till ändringar, tillsammans med förslaget i avsnitt 6.1.2 om att även begränsat skattskyldiga ska kunna beviljas anstånd, bedöms artikel 5.2 d vara införlivad.

Begränsat skattskyldig fysisk person som överför tillgångar från ett fast driftställe till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet

I avsnitt 6.1.2 föreslås att även begränsat skattskyldiga fysiska personer som bedriver näringsverksamhet ska kunna beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning. Det bedöms inledningsvis lämpligt att införa denna reglering i den befintliga anståndsbestämmelsen i 63 kap. 14 § SFL.

Som nämnts i avsnitt 6.1.2 bedöms det aktuella förslaget omfatta två olika anståndssituationer. Den första situationen avser en begränsat skattskyldig fysisk person som bedriver näringsverksamhet och som överför tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet. Den aktuella situationen bedöms omfattas av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL, i likhet med motsvarande situation för juridiska personer som anges i artikel 5.1 b.

När det gäller kraven för att beviljas anstånd anges i 63 kap. 14 § första stycket 1 SFL alltså att anstånd får beviljas om beskattningen har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL. Ovan föreslås att denna anståndsbestämmelse bör gälla även sådan beskattning som sker med stöd av 22 kap. 5 § 2 IL och som uppkommer efter en överföring av tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES, om tillgångarna rättsligt eller ekonomiskt tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Regeringen bedömer att ingen ytterligare ändring krävs för att anståndsbestämmelsen ska omfatta även nu aktuella fall för fysiska personer. Beträffande villkoren i 63 kap. 14 § första stycket 2–4 SFL görs vidare samma bedömningar som de som har gjorts ovan gällande anståndssituationen i artikel 5.2 b. Även vad gäller förslagets förenlighet med skatteavtal görs samma bedömning som den som har gjorts ovan avseende anståndssituationen i artikel 5.2 b.

Begränsat skattskyldig fysisk person som överför näringsverksamhet från ett fast driftställe till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet

Den andra situationen skulle innebära en möjlighet till anstånd med betalning av utflyttningskatt för en fysisk person som överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dennes fasta driftställe i Sverige till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet. Den aktuella situationen bedöms omfattas av bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL, i likhet med motsvarande situation för juridiska personer som avses i artikel 5.1 d.

Beträffande villkoren för att beviljas anstånd i 63 kap. 14 § SFL föreslås ovan att bestämmelsen bör omfatta sådan skatt som tas ut med stöd av 22 kap. 5 § 2 IL och som uppkommer efter en sådan överföring av näringsverksamhet som nu avses. Det bedöms att ingen ytterligare ändring krävs för att anståndsbestämmelsen ska omfatta även nu aktuella fall för fysiska personer. Vad gäller de förutsättningar för anstånd som anges i 63 kap. 14 § första stycket 2–4 SFL görs samma överväganden som de som har gjorts ovan avseende artikel 5.2 b. Även vad gäller förslagets förenlighet med skatteavtal görs samma bedömning som den som har gjorts ovan gällande anståndssituationen i artikel 5.2 b.

Lagförslag

Förslagen föranleder ändringar i 63 kap. 14 § SFL.

6.1.4 Anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt

Regeringens förslag: Anstånd ska kunna beviljas med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i inkomstskattelagen. Anståndstiden ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 10.1 i rådets direktiv 2009/133/EG av den 19 oktober 2009 om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, partiell fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater samt om flyttning av ett europabolags eller en kooperativ förenings säte från en medlemsstat till en annan (fusionsdirektivet), anges en huvudregel för den ordning som ska gälla om den överförda tillgången vid en fusion, fission, partiell fission och överföring av tillgångar är knuten till ett fast driftställe i en annan medlemsstat. Med överföring av tillgångar avses det som betecknas verksamhetsavyttring i inkomstskattelagen. Denna huvudregel innebär att det överlåtande bolagets medlemsstat ska avstå från varje rätt att beskatta det utländska fasta driftställe som överförs genom transaktionen.

Av artikel 10.2 i fusionsdirektivet framgår dock att det överlåtande bolagets medlemsstat, om den tillämpar ett system för beskattning av

vinster oavsett varifrån de härrör, ska ha rätt att beskatta alla rörelsevinster eller kapitalvinster i den överlåtna verksamhetsgrenen. Denna rätt gäller under förutsättning att det överlåtande bolagets medlemsstat medger det skattskyldiga bolaget avräkning för den skatt som, om det inte vore för bestämmelserna i detta direktiv, skulle ha utgått på grund av dessa rörelsevinster eller kapitalvinster på samma sätt och med samma belopp som om denna skatt faktiskt hade utgått och betalats.

I EU-domstolens mål C-292/16 A Oy behandlas finska bestämmelser om bl.a. sådan s.k. fiktiv avräkning av utländsk skatt som anges i artikel 10.2 i fusionsdirektivet. I målet var det fråga om ett i Finland hemmahörande bolag som, inom ramen för en överföring av tillgångar, överlät ett fast driftställe i utlandet till ett utländskt bolag. Av betydelse är här dels att den lagstiftning som prövades föreskrev en omedelbar beskattning av de värdeökningar som uppkommit i det fasta driftstället fram till överlåtelsen, dels att det inte fanns någon möjlighet till anstånd med betalningen av denna skatt. Vidare beskattades sådana värdeökningar i en inhemsk situation först vid avyttringen av de överförda tillgångarna. Domstolen fann att etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget utgör hinder för en sådan lagstiftning, om denna inte tillåter anstånd med betalning av den uppkomna skatten. Denna bedömning påverkas inte av att den nationella lagstiftningen tillåter fiktiv avräkning (se även avsnitt 4.2.3).

Det bör inledningsvis lyftas fram att nu nämnda dom endast behandlar skatt som uppkommit efter en verksamhetsavyttring. Eftersom regleringen i artikel 10 i fusionsdirektivet är tillämplig även på fusioner, fissioner och partiella fissioner, är det dock mycket som talar för att EU-domstolens slutsatser har bäring även på överföringar i sådana situationer. Det bedöms med andra ord finnas grund för att etableringsfriheten i artikel 49 i EUF-fördraget utgör hinder för en sådan lagstiftning som beskrivs ovan även i fusions- och fissionsfall, såvida inte lagstiftningen möjliggör anstånd med betalning av den uppkomna skatten.

I 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § och 38 a kap. 21 § IL finns bestämmelser om avdrag respektive fiktiv avräkning av utländsk skatt som införlivar fusionsdirektivet. Det saknas dock uttryckliga möjligheter till anstånd med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av dessa bestämmelser. Visserligen är det enligt 63 kap. 15 och 23 §§ SFL möjligt att bevilja anstånd på grund av synnerliga skäl respektive om det kan antas vara till fördel för det allmänna. Huvudsyftet med bestämmelsen om anstånd på grund av synnerliga skäl är att vid tillfälliga betalningssvårigheter ge den skattskyldige skäligt rådrum att betala skatten (se prop. 1996/97:100 s. 422–423). Anstånd kan vidare antas vara till fördel för det allmänna om anståndet ger ett bättre ekonomiskt utfall för det allmänna än om verkställighetsåtgärder vidtas omedelbart (se prop. 1992/93:198 s. 87 f.). De nämnda anståndsbestämmelserna tar således inte uttryckligen sikte på skatt som uppkommer i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt. Med hänsyn till detta samt att det är viktigt att anståndsregleringen är förutsebar och lätt att tillämpa, bedömer regeringen att det finns skäl att införa en bestämmelse som behandlar anstånd i de nu aktuella fallen (som förutsättning för anstånd föreslås även att det ska finnas fullgoda indrivningsmöjligheter, se avsnitt 6.1.5).

I detta sammanhang bör det nämnas att den beskattning som sker avser inkomster som uppkommit innan den omständighet som utlöser beskattningen äger rum. Ett svenskt aktiebolag är enligt 6 kap. 3 och 4 §§ IL skattskyldigt för alla sina inkomster från Sverige och från utlandet. Enligt artikel 7.1 i OECD:s modellavtal har Sverige alltså rätt att beskatta ett svenskt aktiebolags samtliga rörelseinkomster som hänför sig till tiden före den omständighet som utlöser beskattningen. Det svenska beskattningsanspråket bestäms vid en tidpunkt före den omständighet som utlöser beskattningen. Beskattningen som sådan bör därför vara förenlig med skatteavtalen. Den omständigheten att den skattskyldige får anstånd med betalning av skatten föranleder ingen annan slutsats.

I de aktuella situationerna torde det normalt inte framstå som oklart vilket skattesubjekt som ska beviljas anstånd. Det kan dock nämnas att vid fusioner och fissioner upplöses det överlåtande företaget. Av 37 kap. 3 § IL framgår att samtliga tillgångar samt skulder och andra förpliktelser hos det överlåtande företaget tas över av det övertagande företaget vid en fusion. Av 37 kap. 5 § IL framgår att vid fission finns det två eller flera övertagande företag. Det eller de övertagande företagen tar således över den eventuella skatteskuld för vilket anstånd kan beviljas. En naturlig följd av denna ordning är att det är det eller de övertagande företagen som bör beviljas anstånd med betalningen av skatten i nu aktuella fall.

Det bedöms vidare lämpligt att regleringen för anståndstiden utformas på samma sätt som den som gäller för anstånd i samband med utflytningsbeskattning enligt 63 kap. 14 SFL.

Mot denna bakgrund föreslår regeringen att anstånd ska kunna beviljas med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL. Anståndstiden bör bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, föreslås att anståndstiden bestäms till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

Lagförslag

Förslaget föranleder att en ny paragraf, 63 kap. 14 d § SFL, införs.

6.1.5 EES-stater och indrivningsdirektivet

Regeringens förslag: För att anstånd i samband med utflytningsbeskattning och i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt ska kunna beviljas, krävs att överföringen har skett till, respektive att det fasta driftstället finns i, en stat inom EES som är medlem i Europeiska unionen (EU) eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag

Anstånd i samband med utflyttningsbeskattning

I artikel 5.2 andra stycket i direktivet mot skatteundandraganden anges att första stycket ska tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU (indrivningsdirektivet).

Av 63 kap. 14 § första stycket SFL framgår att bestämmelsen är tillämplig på alla EES-stater utan inskränkning. Eftersom gällande rätt skiljer sig från kraven i direktivet gör regeringen bedömningen att en ändring av bestämmelsen är nödvändig. Denna ändring föreslås innebära att ett villkor motsvarande det som anges i artikel 5.2 andra stycket införs.

De EES-stater som bedöms uppfylla detta villkor kan komma att variera över tid, eftersom nya överenskommelser kan ingås och ingångna överenskommelser kan upphöra att gälla.

När det gäller frågan om vilka EES-stater som i dagsläget bedöms uppfylla det aktuella villkoret bör artikel 2 i indrivningsdirektivet nämnas. Av den framgår att direktivet ska gälla för fordringar som avser i princip alla skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat. Vidare utgörs en del av det föreskrivna ömsesidiga biståndet av olika åtaganden som gäller indrivning (kapitel IV), se t.ex. bestämmelserna om begäran om indrivning i artikel 10 och bestämmelserna om verkställighet av begäran om indrivning i artikel 13.

Avseende EES-staterna Island och Norge gäller lagen (1990:226) om handräckning i skatteärenden mellan de nordiska länderna. Lagen har sin grund i ett avtal om handräckning i skatteärenden som de nordiska länderna har undertecknat och som finns som bilaga till lagen. I likhet med indrivningsdirektivet är avtalet tillämpligt på i princip samtliga skatter som tas ut i de aktuella staterna (artikel 2). Vidare utgör indrivningsåtgärder en del av det bistånd som ska ges (artikel 14–18). Med hänsyn till detta görs bedömningen att det ömsesidiga bistånd som anges i avtalet i allt väsentligt motsvarar det som föreskrivs i indrivningsdirektivet. Anstånd bedöms alltså kunna beviljas avseende utflyttningskatt som uppkommer i samband med överföringar till Island och Norge, om förutsättningarna för anstånd i övrigt är uppfyllda.

Beträffande EES-staten Liechtenstein saknas i dag möjligheter till bistånd för indrivning av skattefordringar. Liechtenstein bedöms därför inte uppfylla det föreslagna villkoret. Följden av detta blir att anstånd i samband med utflyttningsbeskattning i förhållande till Liechtenstein inte kan beviljas.

Regeringen föreslår således att en förutsättning för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning är att den skattskyldiges överföring har skett till en stat inom EES som är medlem i EU eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd bör ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet.

Anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt

I detta sammanhang uppkommer frågan om det villkor som föreslås ovan bör ställas även gällande anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt (se avsnitt 6.1.4), även om direktivet mot skatteundraganden inte behandlar denna typ av anstånd.

När det gäller anstånd i gränsöverskridande situationer är det av betydelse att det finns fullgoda möjligheter till bistånd för indrivning av de underliggande skattefordringarna. Om ett sådant bistånd saknas eller är bristfälligt riskerar medlemsstaterna att gå miste om skatteintäkter. Frågan om indrivning behandlas inte i mål C-292/16 A Oy. Det kan dock konstateras att medlemsstaternas intresse av att faktiskt kunna driva in den skatt som uppkommer i gränsöverskridande situationer och som anstånd beviljas för har erkänts i artikel 5.2 andra stycket i direktivet. Det bedöms därför att det övervägda villkoret är i linje med EU-rätten.

Ett annat skäl att införa villkoret även för det nu aktuella anståndet är intresset av att ha ett enhetligt system. En reglering som är uppbyggd på ett sätt för anstånd i samband med utflytningsbeskattning och på ett annat sätt för anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt skulle kunna uppfattas som asymmetrisk. En sådan skillnad skulle kunna innebära att anstånd i samband med utflytningsbeskattning inte kan beviljas i förhållande till vissa EES-stater, samtidigt som anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt är möjligt i förhållande till samma EES-stater. En sådan skillnad är inte motiverad, särskilt med tanke på att anståndstyperna rör skatt som i båda fallen uppkommer i gränsöverskridande situationer.

Med hänsyn till detta föreslår regeringen att en förutsättning för anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt är att det fasta driftställe som avses i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § och 38 a kap. 21 § IL finns i en stat inom EES som är medlem i EU eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd bör ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 63 kap. 14 § SFL och att ett stycke införs i föreslagna 63 kap. 14 d § SFL.

6.2 Anståndsbeloppet

6.2.1 Anståndsbelopp i samband med utflytningsbeskattning

Regeringens förslag: Det högsta tillåtna anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflytningsbeskattning ska minskas med en femtedel varje år ett nytt anstånd beviljas.

Promemorianas förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser, däribland *Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet, Kammarrätten i Stockholm* och *Skatteverket*, tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet anför att av redovisad praxis (se avsnitt 4.2) framgår det bl.a. att regler om utflytningsbeskattning, för att vara proportionella, kan kombineras med regler om anstånd som innefattar en valmöjlighet för den enskilde att omedelbart betala skatten respektive att skjuta upp skattebetalningen. Fakulteten framför att det inte är tillräckligt tydligt att denna valmöjlighet är reell och att den föreslagna bestämmelsen i praktiken är utformad på ett sätt som innebär att beskattningen endast kan ske över en femårsperiod. Fakulteten anser att valmöjligheten bör förtydligas i lagen.

Skälen för regeringens förslag

Reglerna om anståndsbeloppets storlek behöver ändras

Av artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden framgår att en skattskyldig ska ges rätt att få anstånd med betalningen av den utflyttnings beskattning som anges i punkt 1 genom att betala den i delbetalningar under fem år. Bestämmelsen anger inte närmare vid vilka tidpunkter delbetalningarna ska ske eller vilka belopp de ska uppgå till, vilket ger medlemsstaterna ett större handlingsutrymme vid genomförandet. När det gäller anståndstiden bedöms det dock inte finnas utrymme att införa bestämmelser som innebär att den sammanlagda anståndstiden har en annan längd än fem år.

När det gäller de närmare tidpunkterna för delbetalningarna kan det konstateras att anståndstiden för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning enligt gällande regler ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut (63 kap. 14 § andra stycket SFL). Anstånd beviljas med andra ord med ett år i taget, så länge förutsättningarna för anstånd är uppfyllda. Detta innebär att hela eller en del av skatten kan bli föremål för uppbörd när den ettåriga anståndstiden löper ut. Regeringen bedömer därför att det är lämpligt, med hänsyn till gällande regler, att även delbetalningarna i normalfallet bör ske en gång per år, i samband med att den föregående anståndstiden löper ut.

Vad sedan gäller de belopp som delbetalningarna bör uppgå till kan följande lyftas fram. I dag beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen (63 kap. 17 § första stycket SFL). Anstånd beviljas alltså högst med ett belopp som motsvarar skillnaden i skatt med respektive utan utflyttningsbeskattning.

Av andra stycket samma paragraf framgår vidare att anståndsbeloppet inte får överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i näringsverksamheten och omfattas av ansökan. Av tredje stycket framgår att den slutliga skatten på en tillgång utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för uttagsbeskattningen.

De nu nämnda bestämmelserna föreskriver således ingen minskning av anståndsbeloppet när ett nytt anstånd beviljas, förutsatt att omständigheterna vid tidpunkten för beviljandet av det nya anståndet är oförändrade. Att anståndsbeloppet inte minskas innebär att ingen del av den skatt som anståndet gäller måste betalas när ett nytt anstånd beviljas. Denna ordning bedöms inte vara förenlig med direktivets bestämmelser, som alltså föreskriver att delbetalningar ska ske under fem år. Regeringen bedömer därför att regleringen om anståndsbelopp i skatteförfarandelagen behöver ändras.

Regleringens närmare utformning

När det gäller den närmare utformningen av regleringen bör bestämmelsen i 63 kap. 21 § andra stycket SFL lyftas fram. För inventarier gäller att anstånd i samband med utflyttningsbeskattning återförs med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas. Detta innebär att minst en femtedel av skatten ska vara betald efter ett år, minst två femtedelar efter två år, och så vidare. Anståndet upphör helt efter fem år. Det bedöms lämpligt att i detta sammanhang ta ledning av den nu nämnda bestämmelsen.

Som vägledning för skattepolitiken finns ett antal grundläggande principer (se t.ex. regeringens årliga skrivelse till riksdagen, Redovisning av skatteutgifter [skr. 2018/19:98] s. 24). En av de vägledande principerna för skattepolitiken är att förekomsten av skattekrediter ska vara så liten som möjligt. En bestämmelse som föreskriver en linjär minskning av anståndsbeloppet bedöms ligga mer i linje med denna princip, och med ordalydelsen i artikel 5.2, än en bestämmelse som innebär att det är möjligt att betala huvuddelen av skatten i slutet av den femåriga anståndsperioden. Vidare bedöms en linjär bestämmelse vara mer lämplig än en icke-linjär sådan även av det skälet att risken för att skatten inte kommer att kunna uppbäras ökar ju mer tid som förflyter (se EU-domstolens mål C-164/12 DMC Beteiligungsgesellschaft mbH). En enkel schablon för återföring av anståndet bedöms också göra systemet tydligare, mer förutsägbart och mer lätthanterligt, både för den skattskyldige och för Skatteverket.

Två exempel kan illustrera hur en sådan bestämmelse som skisseras ovan kan fungera.

I det första exemplet är det högsta tillåtna anståndsbeloppet 90 enligt bestämmelsen i 63 kap. 17 § första stycket SFL. I det första anståndsbeslutet beviljas anstånd med detta belopp. Efter ett år ansöker den skattskyldige om nytt anstånd, dvs. en förlängning av anståndet. Det högsta tillåtna anståndsbeloppet ska då minskas med en femtedel. I det andra beslutet beviljas anstånd därför med 72 (90–18). Efter ytterligare ett år ansöker den skattskyldige återigen om nytt anstånd. Det högsta tillåtna anståndsbeloppet ska då minskas med ytterligare en femtedel och anstånd beviljas således med 54 (90–18–18). På detta sätt kommer det högsta tillåtna anståndsbeloppet att vara 0 när fem år har förflutit från det första anståndsbeslutet. Med andra ord ska hela skatteskulden då vara betald.

Ett annat exempel kan belysa hur det kan fungera när en tillgång inte längre finns kvar i näringsverksamheten vid tidpunkten för ansökan om nytt anstånd. I detta exempel finns två tillgångar som ligger till grund för utflyttningsbeskattning. En tillämpning av bestämmelsen i 63 kap. 19 § SFL ger en anståndsgrundande inkomst om 140 för tillgång A och en

anståndsgrundande inkomst om 280 för tillgång B. Den totala anståndsgrundande inkomsten är således 420 (140+280). En bolagsskattesats om 21,4 procent ger en slutlig skatt om totalt 90 (avrundat) för dessa anståndsgrundande inkomster. I det första anståndsbeslutet beviljas anstånd med 90, eftersom det utgör det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt 63 kap. 17 § första stycket SFL.

Efter ett år ansöker den skattskyldige om nytt anstånd. Det högsta tillåtna anståndsbeloppet minskas då med en femtedel, vilket ger ett belopp om 72 (90–18). I det andra beslutet beviljas därför anstånd med detta belopp.

Efter ytterligare ett år ansöker den skattskyldige återigen om nytt anstånd. Det högsta tillåtna anståndsbeloppet ska då minskas med ytterligare en femtedel, vilket ger ett belopp om 54 (90–18–18). Strax före tidpunkten för denna ansökan har dock tillgång B flyttats ut ur näringsverksamheten. Av 63 kap. 17 § andra stycket SFL följer att anståndsbeloppet inte får överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i näringsverksamheten och omfattas av ansökan. Enligt tredje stycket samma paragraf utgörs den slutliga skatten på en tillgång i sin tur av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för uttagsbeskattningen. Om den sistnämnda bestämmelsen även beaktar den årliga minskning som ska ske av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket, ger det följande resultat. Den anståndsgrundande inkomsten för tillgång A är 140, vilket är en tredjedel av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna om totalt 420. Som ovan nämnts uppgår nu det högsta tillåtna anståndsbeloppet till 54. En tredjedel av detta är 18. I det tredje beslutet beviljas därför anstånd med detta belopp.

På detta sätt kommer det högsta tillåtna anståndsbeloppet, i likhet med det första exemplet, att vara 0 när fem år har förflutit från det första anståndsbeslutet. Hela skatteskulden ska då vara betald.

Regeringen anser sammantaget att det bör införas en bestämmelse som, på det sätt som har illustrerats, medför att det högsta tillåtna anståndsbeloppet minskas successivt och med lika stora delar under fem år. Det föreslås därför att det högsta tillåtna anståndsbeloppet som anges i 63 kap. 17 § första stycket SFL ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.

I sammanhanget bör det understrykas att anstånd i samband med utflyttningsbeskattning kan beviljas först efter ansökan (63 kap. 2 § SFL). Anstånd med betalning av utflyttningskatt beviljas med ett år i taget (63 kap. 14 § andra stycket SFL). Det krävs således en aktiv handling av den skattskyldige, dvs. att denne lämnar in en ansökan årligen, för att denne ska kunna beviljas det aktuella anståndet. Om den skattskyldige efter en sammanlagd anståndstid om exempelvis två år väljer att inte lämna in en ansökan kan förnyat anstånd inte beviljas, vilket får till följd att kvarvarande skatt då ska betalas. Den föreslagna regleringen innebär att den sammanlagda anståndstiden får uppgå till högst fem år, men den skattskyldige kan alltså när som helst under denna period välja att betala in kvarvarande skatt eller en andel av skatten som överstiger en femtedel.

Mot bakgrund av detta anser regeringen, till skillnad från *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet*, att valmöjligheten mellan omedelbar och uppskjuten skattebetalning är reell och tydlig.

Den föreslagna regleringen bör vara tillämplig på alla slags tillgångar som ligger till grund för utflyttningsbeskattning. En följd av detta är att de särskilda bestämmelser som reglerar den anståndsgrundande inkomsten och i förlängningen också anståndsbeloppet för inventarier och immateriella tillgångar i 63 kap. 21 § andra och tredje styckena SFL bör tas bort.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 63 kap. 17 och 21 §§ SFL.

6.2.2 Anståndsbelopp i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt

Regeringens förslag: Anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i inkomstskattelagen. Detta högsta tillåtna anståndsbelopp ska minska med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.

I övrigt föreslås bestämmelser som i relevanta delar överensstämmer med de som gäller för bestämmandet av anståndsbeloppet i samband med utflyttningsbeskattning.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Mot bakgrund av det förslag som lämnas i avsnitt 6.2.1 uppkommer frågan hur anståndsbeloppet bör bestämmas för anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt (se avsnitt 6.1.4). Som utgångspunkt bör bestämmelserna i allt väsentligt överensstämma med de som gäller i dag och de som föreslås för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning.

Ett skäl för detta är intresset av att ha ett enhetligt system. En reglering som är konstruerad på ett sätt för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning och på ett annat sätt för den nu aktuella anståndstypen skulle kunna uppfattas som asymmetrisk. En sådan skillnad skulle t.ex. kunna innebära att den högsta tillåtna sammanlagda anståndstiden för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning är fem år, medan motsvarande anståndstid för den aktuella anståndstypen skulle kunna bli längre än så. En sådan skillnad är inte motiverad, särskilt med tanke på att anståndstyperna rör skatt som i båda fallen uppkommer i gränsöverskridande situationer (se även avsnitt 6.1.5). Vidare bedöms de skäl som framförs ovan i avsnitt 6.2.1 till stöd för en successiv minskning av anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning vara relevanta även för den nu aktuella anståndstypen.

I enlighet med detta föreslås att anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt ska beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL (jämför 63 kap. 17 § första stycket SFL). Det

föreslås även att detta högsta tillåtna anståndsbelopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas (jämför förslaget om anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ovan).

I de aktuella situationerna kan den uppkomna skatten, i likhet med utflyttningsbeskattningssituationerna, avse flera olika tillgångar. Det bör därför införas en bestämmelse som innebär att anståndsbeloppet inte får överstiga den slutliga skatten på de tillgångar vilkas överföring har gett upphov till beskattning och som vid tidpunkten för ansökan finns kvar i det övertagande företagens näringsverksamhet och omfattas av ansökan (jämför 63 kap. 17 § andra stycket SFL, se även avsnitt 6.3.3). En sådan bestämmelse innebär också att anstånd endast kan beviljas för den slutliga skatten på de tillgångar vilkas överföring har gett upphov till beskattning samt avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt.

För att bestämma anståndsbeloppet behöver också den slutliga skatten på en enskild tillgång i vissa fall kunna beräknas. Det föreslås därför att den slutliga skatten på en enskild tillgång ska utgöras av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet, minskat med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas, som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för beskattningen (jfr 63 kap. 17 § tredje stycket SFL).

Lagförslag

Förslaget föranleder att en ny paragraf, 63 kap. 17 a § SFL, införs.

6.3 Kostnadsränta, säkerhet och vissa övriga villkor för anstånd

6.3.1 Kostnadsränta vid anstånd införs

Regeringens förslag: Kostnadsränta ska tas ut när anstånd beviljas med betalning av skatt eller avgift i samband med utflyttningsbeskattning och anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt. Räntan ska beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag det första anståndsåret och följande år från och med dagen efter den dag då ett nytt anstånd beviljas. Ränta ska beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt. Räntan ska beräknas med utgångspunkt i en basränta.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget. *Näringslivets skattedelegation*, till vilken även *Finansbolagens förening*, *Föreningen Svenskt näringsliv*, *Svenska Bankföreningen* och *Svensk försäkring* ansluter sig (förkortat NSD m.fl.) avstyrker förslaget och anför att det innebär en överimplementering av direktivet till nackdel för de skattskyldiga. Vidare anser NSD m.fl. att uttag av ränta är orimligt betungande, bl.a. mot bakgrund av den beskattning av realiserade värden som uttagsbeskattning utgör. *Juridiska fakulteten vid*

Stockholms universitet önskar ett förtydligande om att räntan är avdragsgill.

Skälen för regeringens förslag

Anstånd vid utflyttningsbeskattning räntebeläggs inte i gällande rätt

I 65 kap. 7 § första stycket SFL anges att om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § SFL ska dock räntan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades. Av 65 kap. 7 § andra stycket SFL framgår att anståndsränta inte tas ut vid anstånd enligt 63 kap. 14 eller 14 a § SFL, dvs. anstånd i samband med uttagsbeskattning och återföring av investeraravdrag. Om beslutet om anstånd genom omprövning har upphört, eller beviljats med ett lägre belopp än tidigare, beräknas dock kostnadsränta från och med dagen efter den dag då den omständighet som har föranlett omprövningen inträffade. Kostnadsränta ska beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt (65 kap. 7 § andra och tredje styckena SFL). Detta innebär att ränta ska beräknas från och med den dag då t.ex. de överförda tillgångarna avyttrats till och med den dag då skatten senast ska betalas med anledning av omprövningsbeslutet.

Ränta ska beräknas med utgångspunkt i en basränta. Basräntan ska fastställas på grundval av 125 procent av räntesatsen för sexmånaders statsskuldväxlar och gälla från och med kalendermånaden närmast efter fastställandet. Basräntan får dock beräknas till lägst 1,25 procent. Kostnadsränta beräknas, om inte annat föreskrivs, efter en räntesats som motsvarar basräntan (65 kap. 3 § och 4 § första stycket SFL).

Kostnadsränta bör tas ut vid anstånd i utflyttningsfall

Av artikel 5.3 första stycket i direktivet mot skatteundandraganden framgår att om en skattskyldig får anstånd med betalningen på så sätt som beskrivs i direktivet, får ränta debiteras i enlighet med lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat, allt efter omständigheterna. Av artikel 5.2 första stycket framgår att anståndet i sin helhet ska betalas genom delbetalningar under fem år (se avsnitt 6.2.1).

Det kan inte på grund av ordalydelsen i direktivet anses vara nödvändigt att skärpa dagens regler kring kostnadsränta på anstånd vid utflyttningsbeskattning. Direktivet lämnar dock utrymme för medlemsstaterna att ta ut ränta på anståndsbeloppet och det bör i samband med genomförandet av artikel 5 övervägas om ränta ska tas ut. I samband med att anståndsreglerna vid utflyttningsbeskattning infördes berördes inte denna fråga uttryckligen (prop. 2009/10:39, bet. 2009/10:SkU17, rskr. 2009/10:78). Vid införandet av skatteförfarandelagen överfördes bestämmelserna från skattebetalningslagen (1997:483) och samtidigt infördes en upplysning i andra stycket om att ränta inte tas ut i dessa fall (prop. 2010/11:165 s. 1058). När investeraravdraget infördes berördes

heller inte frågan om undantag från kostnadsränta (prop. 2012/13:134, 2013/14:SkU2, rskr. 2013/14:10).

Som huvudregel tas ränta enligt 65 kap. 7 § första stycket SFL ut på anstånd. En jämförelse kan också göras med reglerna om uppskovsavdrag vid avyttring av privatbostad. Ränta tas i de fallen ut av den skattskyldige som har fått en skattekredit i form av avdrag för uppskovsbelopp. Denna räntebeläggning sker genom att en schablonintäkt tas upp i inkomstslaget kapital (47 kap. 11 b § IL).

Skattepolitiken utformas utifrån ett antal grundläggande principer (se exempelvis regeringens årliga skrivelse till riksdagen, Redovisning av skatteutgifter [skr. 2018/19:98] s. 24). En princip är att beskattning i möjligaste mån ska ske i nära anslutning till inkomstillfället. Det betyder att förekomsten av skattekrediter ska vara så liten som möjligt. I vissa sammanhang finns dock särskilda skäl för att medge skattekrediter, exempelvis genom anstånd. När en skattekredit medges uppstår ett finansieringsbehov hos staten, som löses genom ökad upplåning. Den räntekostnad som upplåningen medför bör rent principiellt motsvaras av en ränta på skattekrediten.

Enligt normerna för skatteutgiftsredovisningen ska värdeförändringar beskattas när de uppkommer och inte vid realisationstillfället (skr. 2018/19:98 s. 12). Beskattning enligt realisationsprincipen medför således en s.k. skatteutgift om inte beskattning sker i nära anslutning till värdeökningen.

Förslaget ska samtidigt ses mot bakgrund av att skattskyldiga kan välja att inte ansöka om anstånd vid utflyttning och därmed undgå ränta. Enligt regeringen kan förslaget sammantaget, i motsats till vad *NSD m.fl.* anser, inte anses vara en överimplementering av direktivet.

Mot bakgrund av det ovan sagda bedöms det finnas skäl att ta ut ränta vid anstånd i samtliga utflyttningsfall och vid anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt, både de befintliga och de som föreslås i avsnitt 6.1.2–6.1.4. Detta innebär att utöver anstånd som kan beviljas i utflyttningsfall enligt nu gällande regler så bör även sådana anstånd som begränsat skattskyldiga fysiska och juridiska personer föreslås kunna beviljas samt anstånd enligt reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i inkomstskattelagen beläggas med ränta.

Beräkning av kostnadsränta

Av förarbetena till skatteförfarandelagen framgår att anståndsränta ska beräknas från och med dagen efter skattens ursprungliga förfallodag utom i två fall, nämligen vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § SFL på grund av totalförsvarstjänstgöring eller synnerliga skäl. I dessa fall ska kostnadsränta i stället beräknas från och med den dag då anståndet beviljades. Om den skattskyldige ansöker om anstånd först efter det att skatten har förfallit till betalning är det långt ifrån oväsentligt om kostnadsränta beräknas från förfallodagen eller från den dag då anståndet beviljades. Sker beräkningen från förfallodagen kommer anståndsränta i stället för kostnadsränta vid sen betalning att beräknas för tiden mellan förfallodagen och den dag beslutet fattades. Det är en avsevärd skillnad eftersom den kostnadsränta som beräknas vid sen betalning är 15 procentenheter högre än anståndsräntan. Skatteverket har tidigare

framhållit att risken att påföras hög kostnadsränta vid sena betalningar är ett incitament för skattskyldiga med betalningsproblem att ta kontakt med Skatteverket i ett tidigt skede, i vart fall före förfallodagen, vilket ökar verkets möjligheter att hinna utreda vilka åtgärder som bör vidtas i det enskilda fallet (se prop. 2010/11:165 s. 1058).

Det bedöms att angivna skäl alltjämt har giltighet och att ränta på anstånd på grund av en utflyttningssituation enligt både de befintliga reglerna och de som föreslås i avsnitt 6.1.2–6.1.4 bör beräknas enligt huvudregeln i 65 kap. 7 § första stycket första meningen SFL. Räntan ska då beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Detta innebär alltså att ränta avseende anståndsbelopp som har beviljats i det första anståndsbeslutet ska betalas från skattens ursprungliga förfallodag och inte från och med dagen efter den dag anståndet beviljades.

Eftersom anstånd beviljade i gränsöverskridande situationer kan beviljas i högst fem år (se avsnitt 6.2) bör räntan de följande åren beräknas från och med dagen efter den dag då ett nytt anstånd beviljas för att möjliggöra att räntan betalas varje anståndsår och inte när anståndet har betalats i sin helhet. En reglering med denna innebörd bör införas.

Kostnadsränta ska enligt 65 kap. 7 § tredje stycket SFL beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt. Detta innebär att ränta beräknas på det anståndsbelopp som beviljats i respektive beslut. Söks ett nytt anstånd för nästa år, betalas ränta på det belopp som anstånd beviljats med till och med den dag då anståndsbeloppet för det beslutet senast ska vara inbetalt. Anståndsbeloppet förfaller till betalning den dag som framgår av beslutet, om inget nytt anstånd söks.

För att kostnadsräntan ska få en reell kreditbegränsande effekt bör den betalas löpande under anståndstiden, dvs. inte när hela anståndsbeloppet är avbetalat. Genom att ta ut ränta löpande förhindras också att det uppstår en ofördelaktig ränta-på-ränta effekt för den skattskyldige. Bestämmelserna om start- och slutpunkt för räntans beräkning som redogjorts för ovan leder till att kostnadsräntan betalas löpande under de år anstånd beviljas.

Av 16 kap. 1 § IL följer att räntekostnader i näringsverksamhet är avdragsgilla.

Sammanfattningsvis föreslår regeringen att om anstånd med betalning av skatt eller avgift beviljas en fysisk eller juridisk, obegränsat eller begränsat skattskyldig person på grund av en utflyttningssituation och vid anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt enligt de befintliga reglerna eller de som föreslås i avsnitt 6.1.2–6.1.4 bör kostnadsränta utgå. Räntan bör beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag det första anståndsåret och följande år från och med dagen efter den dag då ett nytt anstånd beviljas. Kostnadsränta bör beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt. Räntan bör beräknas med utgångspunkt i en basränta i enlighet med bestämmelserna 65 kap. 3 § SFL. I övrigt bedöms att befintliga bestämmelser om ränta i skatteförfarandelagen bör gälla, t.ex. kostnadsränta vid sen betalning.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 65 kap. 7 § SFL.

6.3.2 Säkerhet som villkor för anstånd

Regeringens förslag: Anstånd med betalning av skatt eller avgift vid utflyttningsbeskattning och i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt får förenas med krav på säkerhet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har ingen invändning mot förslaget. *NSD m.fl.* avstyrker förslaget och anför att det innebär en överimplementering av direktivet till nackdel för de skattskyldiga och att det inte framgår att det skulle föreligga svårigheter att driva in anståndsbeloppen. *NSD m.fl.* anser vidare att bestämmelsen om säkerhet i 63 kap. 8 § SFL och artikel 5.3 andra stycket i direktivet inte är likartet utformade och anser att förutsättningarna för att ställa krav på säkerhet är betydligt högre enligt direktivet. *Näringslivets regelrådet* (förkortat NNR) och *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* framför liknande synpunkter.

Skälen för regeringens förslag

Bör det införas en möjlighet för Skatteverket att begära säkerhet?

Av artikel 5.3 andra och tredje styckena i direktivet mot skatteundandraganden framgår att om det finns en påvisbar och faktisk risk för utebliven uppörd, får den skattskyldige åläggas att lämna en garanti som ett villkor för att få anstånd. Detta ska dock inte tillämpas om lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat föreskriver möjligheten till återkrav av skatteskulden genom en annan skattskyldig som tillhör samma företagsgrupp och är skattemässigt hemmahörande i den medlemsstaten.

Någon möjlighet att kräva säkerhet vid anstånd med betalning av skatt eller avgift i samband med utflyttningsbeskattning finns inte i svensk lagstiftning. I 63 kap. 8–10 §§ SFL finns bestämmelser om säkerhet som villkor för anstånd. Av 63 kap. 8 § SFL framgår att avseende ändringsanstånd eller anstånd för att undvika betydande fara (63 kap. 4–5 §§ SFL) får anstånd beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning om det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid. Enligt andra stycket gäller inte första stycket om anståndsbeloppet är förhållandevis obetydligt, om det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att behöva betalas, om anståndet avser skattetillegg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift eller kontrollavgift, om det allmänna ombudet hos Skatteverket har ansökt om förhandsbesked eller om det annars finns särskilda skäl. I 63 kap. 9 § SFL anges att ställd säkerhet får tas i anspråk när anståndstiden har gått ut. Av 14 kap. 4 § andra stycket skatteförordningen (2011:1261) framgår att Skatteverket får meddela föreskrifter om sådan säkerhet som avses i 63 kap. 8 § SFL. I Skatteverkets föreskrifter om säkerhet för betalning av skatter och avgifter föreskrivs bl.a. att säkerhet får lämnas i form av bankgaranti eller annan borgen (1 § SKVFS 2013:5).

Enligt dagens regler är det alltså inte möjligt att kräva säkerhet vid anstånd med betalning av skatt i samband med uttagsbeskattning. I direktivet anges att krav på säkerhet som villkor för anstånd inte får införas

om lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat föreskriver möjligheten till återkrav av skatteskulden genom en annan skattskyldig som tillhör samma företagsgrupp och är skattemässigt hemmahörande i den medlemsstaten. Någon sådan möjlighet finns inte i svensk skattelagstiftning.

Den första frågan att ta ställning till är därmed om den möjlighet att villkora ett anstånd i nu aktuella situationer som direktivet ger bör införas i svensk rätt. Av förarbetena till lagstiftningen när anståndsbestämmelserna vid uttagsbeskattning infördes kan inte utläsas att några överväganden gjordes om säkerhet i sådana situationer (prop. 2009/10:39, bet. 2009/10:SkU17, rskr. 2009/10:78). Det kan konstateras att av bl.a. indrivningsskäl begränsades då kretsen av anståndsberättigade till att enbart omfatta obegränsat skattskyldiga, se prop. 2009/10:39 s. 14 och 19. Detta är en skillnad i förhållande till det förslag som nu lämnas, se avsnitt 6.1.2, där även begränsat skattskyldiga föreslås få rätt till anstånd. I lagrådsremissen föreslås även utökade möjligheter till anstånd i ett antal andra nya gränsöverskridande situationer, se avsnitt 6.1.3 och 6.1.4.

Mot bakgrund av det som sagts ovan anser regeringen, till skillnad från *NSD m.fl.* och *NNR*, att den eventuella indrivningsproblematik som finns med redan befintliga anståndsbestämmelser inte går att jämföra med den som kan uppkomma med de nya förslagen om anstånd. Regeringen anser att det inte går att bortse från risken för en allmänt ökad indrivningsproblematik när det handlar om situationer där skattskyldiga avvecklar sin verksamhet i Sverige och där tillgångar flyttas ut. Detta försvårar självfallet en eventuell indrivning, även om Kronofogdemyndigheten kan ha hjälp av rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (indrivningsdirektivet). Handläggningstiderna kan bli längre och i takt med detta minskar normalt möjligheter till full betalning. Dessutom kan, även om antalet anståndsärenden troligen kommer vara relativt få, anståndsbeloppen vara höga (se avsnitt 9.1.3). Risken för den ökade indrivningsproblematiken hanteras bl.a. i 63 kap. 14 och 14 d §§ SFL genom att begränsa det geografiska tillämpningsområdet till medlemsstater i EU och till EES-stater som har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i direktiv 2010/24/EU.

På grund av det ovan sagda bedömer regeringen att det även finns anledning att införa regler om möjlighet att begära säkerhet av den skattskyldige vid anstånd med betalning av skatt eller avgift i samband med utflyttningsbeskattning.

Regleringens närmare utformning

Enligt direktivet ska det finnas en påvisbar och faktisk risk för utebliven uppbörd och enligt skatteförfarandelagen får säkerhet krävas om det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid. I promemorian görs bedömningen att de befintliga bestämmelserna om säkerhet i 63 kap. 8 § SFL och artikel 5.3 andra stycket i direktivet är likartat utformade och att det därför finns anledning att överväga om den befintliga bestämmelsen i 63 kap. 8 § SFL bör utökas till att även omfatta anstånd vid uttagsbeskattning eller om en ny reglering behövs.

NSD m.fl. och NNR framför att direktivet och bestämmelsen i skatteförfarandelagen inte är likartat utformade. Som krav för säkerhet anges i direktivet att det ska finnas en ”påvisbar och faktisk risk för utebliven uppbörd”. I 63 kap. 8 § SFL anges att krav på säkerhet ska ställas om det ”kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid”. Förutsättningarna för att ställa krav på säkerhet är enligt NSD m.fl. och NNR betydligt högre enligt direktivet. *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* framför liknande synpunkter och anser även att ”inte betalas i rätt tid” ger större möjlighet för Skatteverket att kombinera anståndet med säkerhet än direktivets ”utebliven uppbörd”.

Säkerhet krävs i de anståndsfall som anges i 63 kap. 8 § SFL och bara när det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid. Innan Skatteverket beviljar anstånd enligt 63 kap. 4 eller 5 § SFL ska verket ta ställning till om den betalningsskyldige har vilja och förmåga att betala, se prop. 2010/11:165 s. 1034. Genom detta ställningstagande får Skatteverket anses göra en riskbedömning som kan leda fram till att säkerhet begärs. Verket bör alltså föra fram omständigheter som talar för att säkerhet behöver ställas, dvs. att det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer betalas i rätt tid. Detta måste dokumenteras och redovisas i ett beslut eller meddelande inför ett beslut. Direktivets krav på påvisbar och faktisk risk bedöms vara uppfyllt i och med detta förfarande hos Skatteverket.

Som nämnts ovan är det den skattskyldiges betalningsförmåga och vilja att betala skatten eller avgiften, betalning i rätt tid, som avgör om Skatteverket bör begära säkerhet eller inte (prop. 2010/11:165 s. 1034). Exempel på när Skatteverket har ansett att det brister i betalningsviljan eller betalningsförmågan är när den betalningsskyldige är restförd hos Kronofogdemyndigheten. Högsta förvaltningsdomstolen har i en dom ansett att Skatteverket uppfyllde sin bevisbörda och som stöd räknat upp ett antal skäl för detta. Bolaget hade först efter anmaning avgett sina deklARATIONER och inte medverkat till utredningen så att Skatteverket kunnat bedöma bolagets ekonomi och tillgångar. Dessutom hade bolaget sitt säte i ett s.k. skatteparadis och det saknades därför möjlighet att få bistånd med indrivningen. Vidare hade bolaget i samband med att ett beslut om betalningssäkring hävdades avhänt sig fast egendom i Sverige (RÅ 2002 ref. 64). Regeringen anser, trots vad *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* framför, att uttrycket ”inte betalas i rätt tid” får anses jämförbart med direktivets krav på ”utebliven uppbörd”.

Vidare anges det i artikel 5.3 andra stycket att den skattskyldige får åläggas att lämna en garanti som ett villkor för uppskjuten beskattning medan det i 63 kap. 8 § SFL anges att anstånd får beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning. Direktivet är alltså något annorlunda formulerat jämfört med bestämmelsen i skatteförfarandelagen. Möjligen kan direktivets ordalydelse anses innefatta en valmöjlighet för Skatteverket att besluta om säkerhet ska begäras eller inte. I 63 kap. 8 § SFL finns en uppräknning av situationer där paragrafens första stycke inte ska gälla, dvs. att säkerhet inte ska behöva ställas när anstånd beviljas. Bland annat nämns situationerna att anståndsbeloppet är förhållandevis obetydligt och att det annars finns särskilda skäl. Sådana situationer torde återspegla när Skatteverket i direktivets mening kan välja att avstå kravet på säkerhet trots att förutsättningarna i 63 kap. 8 § första stycket SFL är

uppfyllda. I förarbetena nämns som exempel på särskilda skäl bl.a. att den skattskyldiges ekonomi är god och att statens möjligheter att få betalt inte skulle försämrans under anståndstiden (prop. 2010/11:165 s. 1036, jfr även RÅ 2002 ref. 55). Även i denna del bedöms bestämmelsen motsvara de krav som direktivet ställer.

Sammantaget bedömer regeringen, även med beaktande av vad NSD m.fl., NNR och Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet framför, att utformningen av 63 kap. 8 § SFL motsvarar de krav som ställs upp i artikel 5.3 andra stycket och att det inte är fråga om en överimplementering. Som anförts ovan innebär bestämmelsen i 63 kap. 8 § SFL att Skatteverket måste göra en prövning i det enskilda fallet huruvida ett anstånd bör förenas med säkerhet. En möjlighet för Skatteverket att begära säkerhet ska vidare ses mot bakgrund av att skattskyldiga kan välja att inte ansöka om anstånd vid utflyttning och därmed undgå eventuella krav på säkerhet.

Regeringen föreslår att bestämmelsen i 63 kap. 8 § SFL ändras så att den omfattar säkerhet i samband med anstånd i utflyttningsfall och anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt. I samband med varje anståndsbeslut enligt föreslagna 63 kap. 14 eller 14 d §§ SFL får alltså Skatteverket av en fysisk eller juridisk, obegränsat eller begränsat skattskyldig person begära att säkerhet ställs enligt förutsättningarna i 63 kap. 8 § SFL, se avsnitt 6.1.2–6.1.4. I övrigt bedöms att befintliga bestämmelser om säkerhet i skatteförfarandelagen bör gälla.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändringar i 63 kap. 8 § SFL.

6.3.3 Anståndets upphörande vid ändrade förhållanden

Regeringens bedömning: Direktivets bestämmelser om när anståndet ska upphöra vid ändrade förhållanden bedöms vara uppfyllda i gällande rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har ingen invändning mot bedömningen. *NSD m.fl.* önskar förtydliganden om i vilka situationer hela anståndsbeloppet inte omedelbart förfaller till betalning. *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* anser att det är svårt att bedöma om bestämmelsen i skatteförfarandelagen träffar de fall som följer av direktivet och att bestämmelsen bör ges en utformning som ligger närmare direktivet.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 5.4 i direktivet framgår att ett anstånd med betalningen omedelbart ska upphöra och skatteskulden blir möjlig att återkräva i följande fall:

- a) De överförda tillgångarna eller den näringsverksamhet som bedrivs vid den skattskyldiges fasta driftställe säljs eller på annat sätt avyttras.
- b) De överförda tillgångarna överförs vidare till ett tredjeland.
- c) Den skattskyldiges skatterättsliga hemvist eller den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe överförs vidare till ett tredjeland.
- d) Den skattskyldige går i konkurs eller avvecklas.

e) Den skattskyldige underlåter att fullgöra sina skyldigheter med avseende på delbetalningar och korrigerar inte situationen inom en rimlig tidsperiod som inte får överstiga 12 månader.

Leden b och c i artikel 5.4 i direktivet, som reglerar överföringar till tredjeland ska inte tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i direktiv 2010/24/EU.

I 63 kap. 22 § SFL finns bestämmelser som reglerar följderna av anstånd och ändrade förhållanden. Om förhållandena har ändrats väsentligt sedan anstånd beviljats eller om det finns andra särskilda skäl får Skatteverket återkalla anståndet, sätta ned anståndsbeloppet, eller i de fall som avses i 4 eller 5 § kräva säkerhet för fortsatt anstånd. Första stycket gäller även om anstånd har beviljats på grund av att sökanden har lämnat felaktiga uppgifter. Bestämmelsen omfattar alla slags anstånd som regleras i 63 kap. SFL.

Av förarbetena framgår att befogenheten att ompröva tar sikte på fall där förhållandena har förändrats sedan anståndet beviljades, dvs. sådana förändringar som innebär att den betalningsskyldige inte längre uppfyller förutsättningarna för beviljat anstånd (prop. 2010/11:165 s. 1042).

Av förarbetsuttalanden vid införandet av skattebetalningsslagens (1997:483) 17 kap. 11 §, vilket sedermera blev skatteförfarandelagens 63 kap. 22 §, framgår att bestämmelsen finns för att ge Skatteverket möjlighet att ompröva anståndsbeslut om den skattskyldiges ekonomiska förhållanden har förändrats väsentligt (prop. 1996/97:100 s. 615). I 63 kap. 22 § SFL nämns numera bara att förhållandena ska ha ändrats väsentligt.

Det bedöms att situationerna i direktivets artikel 5.4 a – d får anses vara exempel på sådana situationer där förhållandena har ändrats väsentligt sedan anstånd beviljats och därmed omfattas av 63 kap. 22 § SFL. Om någon av dessa situationer skulle föreligga vid anståndsbeslutet skulle förutsättningar för anstånd inte anses finnas. Situationen d i direktivet kan även anses omfattas av nu gällande 63 kap. 14 § SFL första stycket 4. Anstånd får inte beviljas om näringsverksamheten som ska beskattas i en annan stat har upphört (se avsnitt 6.1.3).

Situationen e i direktivet kan inte på samma sätt som i a – d föreligga vid anståndsbeslutet då betalningsproblem visar sig först senare. Det bedöms att även situationen e i direktivet omfattas av 63 kap. 22 § SFL eftersom det får anses vara en sådan där förhållandena har ändrats väsentligt sedan anståndet beviljats eller att särskilda skäl föreligger som ger Skatteverket möjlighet att återkalla anståndet.

Bestämmelsen i 63 kap. 22 § SFL är som framgått ovan mer generell utformad än den specifika uppräkningsen i direktivet. Regeringen bedömer, även med beaktande av vad *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* framför att det inte, för att genomföra direktivet, är nödvändigt att ytterligare detaljreglera bestämmelsen. Det är bl.a. svårt att i nuläget förutse alla nya situationer som kan komma att uppstå i detta sammanhang. Vidare bör bestämmelsen även fortsatt omfatta alla slags befintliga anståndssituationer i 63 kap. SFL och de som nu föreslås, inklusive anstånd vid fiktiv avräkning. Regeringen anser därför att en bestämmelse

om upphörande vid ändrade förhållanden kräver flexibilitet, vilket får anses uppnås med bestämmelsens ordalydelse.

Andra stycket i artikel 5.4 innebär att anståndet inte ska upphöra om bl.a. tillgångar eller skatterättsligt hemvist överförs till ett tredjeland som är ett EES-land. EES-landet måste dock ha ingått ett avtal med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i direktiv 2010/24/EU. Sverige har som nämnts ovan i avsnitt 6.1.5 i förslaget till ny lydelse av 63 kap. 14 § SFL inte några indrivningsmöjligheter för skatter i förhållande till Liechtenstein. Som villkor för anstånd vid uttagsbeskattning avseende utflytt till en EES-stat föreslås i detta lagstiftningsärende att staten måste ha ingått en särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar med Sverige eller med Europeiska unionen. Direktivets situationer b och c i artikel 5.4 om vidare överföringar till tredjeland som inte är ett EES-land eller är ett EES-land som inte har ingått en sådan överenskommelse bedöms omfattas av 63 kap. 22 § SFL. Det får anses vara en sådan situation där förhållandena har ändrats väsentligt sedan anståndet beviljats eller att särskilda skäl föreligger som ger Skatteverket möjlighet att återkalla anståndet.

Om någon av situationerna i direktivets artikel 5.4 föreligger får följden anses vara att beviljade anstånd ovillkorligen förfaller till betalning. Av detta följer att det inte bör vara aktuellt att i utflyttningsfallen kunna beviljas fortsatt anstånd i situationerna i artikel 5.4 a – e i direktivet genom att ställa säkerhet, jämför 63 kap. 22 § första stycket 3 SFL.

Skulle däremot bara en del av anståndsbeloppet vara hänförligt till någon av grunderna för upphörande i artikel 5.4, främst a – c torde kunna komma in fråga här, bör Skatteverket enligt 63 kap. 22 § första stycket 2 kunna sätta ned just den delen av anståndsbeloppet. Artikel 5.4 bedöms alltså inte per automatik medföra att hela anståndsbeloppet omedelbart förfaller till betalning i sådana situationer. Som exempel kan nämnas situationen att bara en del av de överförda tillgångarna överförs vidare till tredje land. Detta medför inte att hela anståndet förfaller till omedelbar betalning av den anledningen.

I avsnitt 6.1.4 föreslås att anstånd bör vara möjligt avseende sådan skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL, se föreslagna nya 63 kap. 14 d § SFL. Dessa situationer skiljer sig från sådana som direktivet tar sikte på genom att de rör överföringar från ett företag till ett annat övertagande företag medan direktivet rör överföringar inom en och samma näringsverksamhet. Så länge de överlätna tillgångarna finns kvar i det övertagande företaget finns förutsättningar för anstånd.

Följande exempel kan förtydliga situationen. Företaget AB har en filial i annat EU-land. AB överläter tillgångarna och verksamheten i filialen till ett bolag X i samma land i utbyte mot andelar i X. Villkoren för fiktiv avräkning av utländsk skatt vid verksamhetsavyttring är uppfyllda. Det andra landet har en lägre skattesats än Sverige och det kvarstår svensk inkomstskatt att betala. AB bör få anstånd med denna betalning. Skulle det övertagande företaget sedermera avyttra de förvärvade tillgångarna får förhållandena anses ha ändrats väsentligt och anståndet ska därmed upphöra. Situationen går att jämföra med den i direktivets artikel 5.4 a.

Möjligen kan det vara svårare i en situation som rör överföringar mellan olika företag för det företag som har beviljats anstånd att ha full kunskap om de eventuella efterföljande transaktioner som sker med tillgångarna. Det ligger dock i sakens natur att det företag som ansöker om anstånd också måste kunna visa att förutsättningar för ett sådant föreligger. Detta stöds t.ex. av mål C-575/17 Sofina SA m.fl. där det bl.a. framförs att det ankommer på bolag som saknar hemvist i landet att framlägga relevant bevisning som gör det möjligt för skattemyndigheterna i den beskattande medlemsstaten att fastställa att de i lag uppställda villkoren för rätten till sådant uppskov är uppfyllda.

Sammanfattningsvis bedöms det att några förändringar inte behövs i skatteförfarandelagen med anledning av direktivets artikel 5.4. Bedömningen avser de skattskyldiga som omfattas av möjligheten att söka anstånd enligt föreslagna 63 kap. 14 och 14 d §§ SFL.

6.3.4 Förfarandet i övrigt ändras inte

Regeringens bedömning: Befintliga bestämmelser om bl.a. ansökan, beslut och uppgiftslämnande kan tillämpas på de anståndsregler som föreslås.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inte några invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Ansökan och uppgiftslämnande

När nu gällande anståndsregler infördes ansågs som en förutsättning för anstånd att den skattskyldige ansökte om anstånd (prop. 2009/10:39 s. 19). Det bedöms att en ansökan måste göras även med det nya systemet för anstånd som nu föreslås. Inte heller fortsättningsvis kommer det alltså att vara fråga om ett automatiskt anstånd.

Ansökan görs enligt nuvarande system genom ett fritextbrev ställt till Skatteverket. Om ytterligare anstånd önskas kommande år lämnas en ny ansökan in. Beslut om anstånd är separat från beslutet om slutlig skatt när uttagsbeskattningen fastställs. Skulle t.ex. verksamheten upphöra eller tillgångar avyttras ska sådan information enligt nuvarande ordning lämnas till Skatteverket. Den skattskyldige kan lämna information om förändringar i ett fritextbrev till Skatteverket. Normalt sett upplyser den skattskyldige om sådana förändringar som skett i sin årliga begäran om nytt anstånd.

Enligt direktivet ska anståndsbeloppet delbetalas under fem år. Det bedöms att den nuvarande ordningen med årliga ansökningar och beslut även fortsatt är den mest ändamålsenliga lösningen, se avsnitt 6.2. Det är den skattskyldige som i sin nya årliga ansökan ska visa att villkor för anstånd fortfarande är uppfyllda och för vilket belopp. I denna lagrådsremiss föreslås vidare att kretsen för vilka som ska kunna beviljas anstånd utvidgas. Även begränsat skattskyldiga ska kunna ansöka om anstånd i samband med utflyttningsbeskattning enligt föreslagna ändringar i 63 kap. 14 § SFL, se avsnitt 6.1.2.

Möjligen kan detta medföra större osäkerhet kring uppgiftslämnande m.m. men även här är det den skattskyldige som ska visa att villkor för anstånd föreligger samt med vilket belopp. Detta stöds också av mål C-575/17 Sofina SA m.fl. där det bl.a. framförs att det ankommer på bolag som saknar hemvist i landet att framlägga relevant bevisning som gör det möjligt för skattemyndigheterna i den beskattande medlemsstaten att fastställa att de i lag uppställda villkoren för rätten till sådant uppskov är uppfyllda. Det påtalas vidare att de mekanismer för ömsesidigt bistånd som finns mellan medlemsstaternas myndigheter är tillräckliga för att göra det möjligt för den medlemsstat där intäkterna har sin källa att utföra en kontroll av riktigheten i de uppgifter som lämnas av bolagen som saknar hemvist i landet och som önskar göra uppskov med sin skatt.

Även avseende anstånd som beviljas enligt den föreslagna 63 kap. 14 d § SFL, dvs. skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § och 38 a kap. 21 § IL (se avsnitt 6.1.4) kan det möjligen uppstå svårigheter med information när sålda tillgångar finns i ett annat företag i vilket det säljande bolaget som fått anstånd inte har insyn. I sådana situationer får ledning sökas på liknande sätt som ovan.

Det bedöms sammanfattningsvis att uppgiftslämnandet fortsättningsvis kan hanteras på samma sätt som i dag avseende de skattskyldiga som omfattas av möjligheten att söka anstånd enligt de föreslagna bestämmelserna i 63 kap. 14 och 14 d §§ SFL. Några nya bestämmelser behöver inte införas i dessa delar.

Befintliga bestämmelser bör gälla

Liksom den bedömning som gjordes vid anståndsreglernas införande bedöms att när det gäller övriga frågor om förfarandet bör skatteförfarandelagens regler tillsammans med allmänna förvaltningsrättsliga principer gälla (prop. 2009/10:39 s. 20).

7 Identifiering av rapporteringspliktiga finansiella konton

Regeringens förslag: Det ska klargöras i lagen om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton att ett befintligt konto som innehas av en enhet alltid är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera enheter som är passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande. Ett sådant konto ska således inte vara rapporteringspliktigt endast i fråga om konton som innehas av passiva icke-finansiella enheter som har hemvist i Sverige eller i USA.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.
Remissinstanserna har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Efter förslag i propositionen En global standard för automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton (prop. 2015/16:29, bet. 2015/16:SkU9, rskr. 2015/16:66) genomfördes det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton som undertecknades den 29 oktober 2014 och rådets direktiv 2014/107/EU av den 9 december 2014 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning i svensk lag. Lagstiftningen trädde i kraft den 1 januari 2016.

I lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton, förkortad IDKAL, finns bestämmelser om den granskning av finansiella konton som rapporteringsskyldiga finansiella institut ska göra för att identifiera vilka konton som är rapporteringspliktiga. I 22 b kap. skatteförarandelagen (2011:1244) finns bestämmelser om de kontrolluppgifter som finansiella institut ska lämna om finansiella konton som har identifierats som rapporteringspliktiga med tillämpning av lagen om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.

I 6 kap. 1 § IDKAL anges det i punkt 1 att ett befintligt finansiellt konto är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera enheter som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion (dvs. en annan stat eller jurisdiktion än Sverige eller USA). I punkt 2 anges det att ett sådant konto också är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera andra enheter som är passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande. 6 kap. 1 § IDKAL infördes för att genomföra punkt C i avsnitt V i de gemensamma rapporteringsnormerna (Common Reporting Standard, förkortad CRS) och i bilaga I till rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, förkortat DAC. Av punkt C i avsnitt V kan det utläsas att ett konto är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera personer som är rapporteringspliktiga personer har bestämmande inflytande. Någon begränsning när det gäller i vilket land de passiva icke-finansiella enheterna har hemvist finns inte i bestämmelsen.

Vid genomförandet av den globala standarden togs ordet ”andra” på grund av ett förbiseende med i 6 kap. 1 § 2 IDKAL. Eftersom punkt 1 i paragrafen omfattar konton som innehas av enheter som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion (dvs. en annan stat eller jurisdiktion än Sverige eller USA, se definitionen av ”annan stat eller jurisdiktion” i 2 kap. 22 § IDKAL) och punkt 2 enligt sin ordalydelse endast avser konton som innehas av andra enheter än sådana som åsyftas i punkt 1, begränsas bestämmelsen i punkt 2 på så sätt att konton endast är rapporteringspliktiga om de innehas av passiva icke-finansiella enheter som har hemvist i Sverige eller i USA. Den felaktiga utformningen av bestämmelsen motsvarar den i det sammanhanget korrekta bestämmelsen i 6 kap. 1 § lagen (2015:62) om identifiering av rapporteringspliktiga konton med anledning av FATCA-avtalet. Ordet ”andra” i 6 kap. 1 § 2 IDKAL bör mot denna bakgrund tas bort. Därmed klargörs att ett befintligt konto som innehas av en enhet alltid är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera

enheter som är passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande. Ett sådant konto ska således inte vara rapporteringspliktigt endast i fråga om konton som innehas av passiva icke-finansiella enheter som har hemvist i Sverige eller i USA.

Lagförslag

Förslaget föranleder ändring i 6 kap. 1 § IDKAL.

8 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

8.1 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1299)

Regeringens förslag: Ändringarna i inkomstskattelagen ska träda i kraft den 1 januari 2020. Bestämmelserna i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § tillämpas dock första gången på beskattningsår som börjar efter den 31 december 2019.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kammarrätten i Stockholm* efterfrågar ett förtydligande i allmänmotivering och författningskommentar till övergångsbestämmelsen till 18 kap. 15 a § IL om att det särskilda avdraget får genomslag även om det inte senare blir aktuellt med anstånd.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 11.5 i direktivet mot skatteundandraganden ska medlemsstaterna senast den 31 december 2019 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 5. Bestämmelserna ska tillämpas från och med den 1 januari 2020. Ändringarna i inkomstskattelagen föreslås därför träda i kraft den 1 januari 2020.

Bestämmelserna i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § IL föreslås tillämpas första gången på beskattningsår som börjar efter ikraftträdandet. De tillämpas således första gången på beskattningsår som börjar efter den 31 december 2019.

Bestämmelsen i 18 kap. 15 a § IL i dess nya lydelse tillämpas från den 1 januari 2020, vilket innebär att den gäller beslut om anstånd som fattas enligt 63 kap. 14 § skatteförfarandelagen (2011:1244) i dess föreslagna lydelse. Till skillnad från övriga föreslagna bestämmelser i inkomstskattelagen är bestämmelsen således inte kopplad till ett visst beskattningsår utan till det beslut om anstånd som fattas. Om den nya bestämmelsen i 18 kap. 15 a § som ska justera avskrivningsunderlaget skulle tillämpas först på beskattningsår som börjar den 1 januari 2020 eller senare skulle uttagsbeskattningen nämligen inte få fullt genomslag. Som *Kammarrätten i Stockholm* påpekar får dock bestämmelsen, mot bakgrund av sitt syfte, genomslag även om anstånd vid ett senare tillfälle inte aktualiseras (se avsnitt 5.2 och prop. 2009/10:39 s. 38).

8.2 Förslaget till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)

Regeringens förslag: Ändringarna i skatteförfarandelagen ska träda i kraft den 1 januari 2020. Ändringarna tillämpas första gången vid beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

För skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet, ska bestämmelserna om anståndsbelopp i 63 kap. 17 § SFL i den äldre lydelsen tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser, däribland *Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet*, *Kammarrätten i Stockholm*, *Skatteverket* och *Sveriges advokatsamfund*, tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget. *NSD m.fl.* avstyrker förslaget i den del det innebär att skattskyldiga som beviljats anstånd enligt nu gällande regler efter en viss övergångsperiod ska omfattas av de föreslagna reglerna. *NSD m.fl.* anser att hänsyn måste tas till de bestämmelser som gällde när den skattskyldige beviljades anstånd. En ändring i grunden av dessa förutsättningar, genom krav på såväl successiv återföring av anståndsbeloppet som påförande av kostnadsränta, står i strid med förbudet mot retroaktiv skattelagstiftning i regeringsformen. För skattskyldiga som beviljats anstånd före ikraftträdandet bör därför de äldre bestämmelserna tillämpas på de tillgångar som anståndet avser. *Näringslivets regelnämnd (NNR)* anför att en ordning som innebär att anstånd som beviljats före ikraftträdandet efter ett år ska infogas i det nya systemet skulle stå i strid med förbudet mot retroaktiv skattelagstiftning och avstyrker ett sådant förslag. Enligt *NNR* utgör detta en överimplementering av direktivet som det inte har angetts några starka skäl för. *Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet* framför liknande synpunkter.

Skälen för regeringens förslag

Ikraftträdandebestämmelser

Ändringarna i skatteförfarandelagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2020, av samma skäl som de som anges i avsnitt 8.1 för ändringarna i inkomstskattelagen.

De nya bestämmelserna föreslås vidare som huvudregel tillämpas på samma sätt både när det gäller ansökningar om anstånd och ansökningar om förnyat anstånd. *NSD m.fl.* och *NNR* för fram principiella invändningar mot förslaget i denna del, som alltså innebär att skattskyldiga som beviljats anstånd före ikraftträdandet ska omfattas av de nya anståndsbestämmelserna om de ansöker om förnyat anstånd efter ikraftträdandet. Regeringen vill här lyfta fram att en reglering som innebär att äldre föreskrifter ska gälla för skattskyldiga som beviljats anstånd före ikraftträdandet medför konsekvenser som inte är önskvärda. En sådan reglering skulle innebära att dessa skattskyldiga inte omfattas av kravet att betala skatten i delbetalningar under fem år. Regeringen bedömer att en sådan ordning kan stå i strid med vad som anges i direktivet om

delbetalningar av skatten (artikel 5.2). Det bedöms inte heller lämpligt att ha två parallella anståndsregleringar under oöverskådlig tid.

Vidare bör följande understrykas när det gäller skattskyldiga som beviljats anstånd före ikraftträdandet. Med hänsyn till bl.a. principen om gynnande förvaltningsbesluts negativa rättskraft bör sådana beslut fortsätta att gälla tills den ettåriga anståndstiden löper ut, även om denna tidpunkt infaller efter ikraftträdandet. Därefter kan den skattskyldige välja att ansöka om anstånd på nytt, enligt de förutsättningar för anstånd som då gäller. Regeringen föreslår med hänsyn till detta att ändringarna i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången vid beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet. Det förhållandet att förutsättningarna och villkoren för anståndet då kommer att ha förändrats i vissa delar, som NSD m.fl. och NNR framhåller, föranleder ingen annan bedömning.

De nya anståndsbestämmelserna kan i vissa fall komma att tillämpas på skatt som är hänförlig till beskattningsår före ikraftträdandet. I detta sammanhang bör, liksom framhålls av vissa remissinstanser, förbudet mot retroaktiv skattelagstiftning nämnas. I 2 kap. 10 § andra stycket regeringsformen anges att skatt eller statlig avgift inte får tas ut i vidare mån än som följer av föreskrifter som gällde när den omständighet inträffade som utlöste skatt- eller avgiftsskyldigheten. Det ska dock betonas att aktuella förslag inte innebär att skatter eller statliga avgifter kommer att tas ut i vidare mån än tidigare. Förslagen innebär i relevanta delar inte annat än att den skatt som redan har tagits ut ska betalas på ett annat sätt än tidigare. Regeringen bedömer därför, till skillnad från NSD m.fl. samt NNR, att förslagen inte strider mot det aktuella förbudet.

I avsnitt 6.3.1 föreslås att kostnadsränta ska införas när anstånd beviljas med betalning av skatt eller avgift i samband med utflyttningsbeskattning. I fall där beviljade anstånd löper vid ikraftträdandet bör ränta börja löpa först när ett förnyat årligt anstånd beviljas. När schablonintäkten, som är en form av ränta, infördes på uppskovsbelopp vid försäljning av privatbostad diskuterades om räntebeläggning av redan befintliga uppskov skulle innebära en grundlagsstridig retroaktiv beskattning. En hänvisning gjordes till 2 kap. 10 § andra stycket regeringsformen, se ovan, och Lagrådet anförde att reglerna om räntebeläggning endast avser sådan avgiftsskyldighet som utlösts efter lagens ikraftträdande. Någon retroaktivitet hos föreskrifterna i detta hänseende kunde enligt Lagrådet inte anses föreligga. Regeringen instämde i denna bedömning (prop. 2007/08:27 s. 122). Det finns inte anledning att göra en annan bedömning här.

Övergångsbestämmelse för anståndsbeloppet vid anstånd i samband med utflyttningsbeskattning

Förslagen ovan innebär, som nämnts, att de nya bestämmelserna som huvudregel kommer att tillämpas på samma sätt både när det gäller ansökningar om anstånd och ansökningar om förnyat anstånd. Det finns dock skäl att överväga en övergångsbestämmelse som tar sikte på hur anståndsbeloppet, och i förlängningen också anståndstiden, bör bestämmas för skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet och som på nytt ansöker om anstånd efter ikraftträdandet.

Inledningsvis bör i detta sammanhang åter lyftas fram att den skattskyldige som huvudregel ska ansöka om anstånd med betalning av skatt

eller avgift för att anstånd ska kunna beviljas, se 63 kap. 2 § SFL. Av 63 kap. 14 § andra stycket SFL framgår vidare att anståndstiden för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning bestäms till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut. Detta innebär alltså att anstånd beviljas efter ansökan med ett år i taget.

I avsnitt 6.2.1 föreslås att det högsta tillåtna anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas. För skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet och som ansöker om nytt anstånd efter ikraftträdandet, skulle den föreslagna bestämmelsen utan en övergångsbestämmelse innebära att det högsta tillåtna anståndsbeloppet skulle minskas med en femtedel redan från det första anståndsbeslut som fattas efter ikraftträdandet. Detta har sin grund i att ett sådant beslut är att anse som ett sådant förnyat anstånd som avses i den föreslagna ändringen i 63 kap. 17 § SFL. En sådan ordning skulle alltså skilja sig från den som föreslås gälla för helt nya anstånd som beviljas efter ikraftträdandet. En sådan ordning skulle innebära att dessa skattskyldiga måste betala sina skatteskulder i snabbare takt än de fem år efter den 1 januari 2020 som följer av direktivet.

Konsekvenser av detta slag är inte önskvärda. För skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet föreslår regeringen därför att bestämmelserna om anståndsbelopp i 63 kap. 17 § SFL i den äldre lydelsen ska tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet. En sådan bestämmelse innebär således att det högsta tillåtna anståndsbeloppet i dessa fall kommer att minskas med en femtedel från och med det andra beslutet om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

Ett exempel kan illustrera hur en sådan övergångsbestämmelse fungerar när uttagsbeskattning har skett av olika typer av tillgångar (inventarier, immateriella tillgångar och övriga tillgångar).

Det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt bestämmelsen i 63 kap. 17 § första stycket SFL är i detta exempel 100 för en fastighet, 100 för inventarier och 100 för immateriella tillgångar. Den 1 juli 2018 beviljades anstånd med nämnda belopp.

Efter ett år ansöker den skattskyldige om nytt anstånd, dvs. en förlängning av anståndet. Även om det högsta tillåtna anståndsbeloppet fortsatt är 100 för respektive typ av tillgång, medför en tillämpning av bestämmelserna i 63 kap. 21 § andra och tredje styckena SFL att anstånd kan medges med högst 100 avseende fastigheten, 80 avseende inventarierna och 90 avseende de immateriella tillgångarna. Den 1 juli 2019 beviljas anstånd därför med dessa belopp.

Efter ytterligare ett år ansöker den skattskyldige om nytt anstånd. Vid denna tidpunkt har lagändringarna som föreslås i denna lagrådsremiss trätt i kraft. Enligt övergångsbestämmelsen ska dock bestämmelserna i 63 kap. 17 § SFL i den äldre lydelsen tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet. Detta innebär att det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt 63 kap. 17 § första stycket SFL fortsatt är 100 för respektive typ av tillgång. Efter det anståndsbeslut som fattades föregående år uppgår dock den skatt som finns kvar att betala till 100 för

fastigheten, 80 för inventarierna och 90 för de immateriella tillgångarna. Den 1 juli 2020 beviljas anstånd därför med dessa senare belopp.

Ett år efter detta ansöker den skattskyldige återigen om nytt anstånd. Av övergångsbestämmelsen framgår att bestämmelserna i 63 kap. 17 § SFL i den nya lydelsen nu ska tillämpas. Det högsta tillåtna anståndsbeloppet för respektive typ av tillgång ska nu minskas med en femtedel. Detta ger ett belopp om 80 för respektive tillgång (100–20). Efter det anståndsbeslut som fattades föregående år uppgår den kvarstående skatten till 100 för fastigheten, 80 för inventarierna och 90 för de immateriella tillgångarna. Den 1 juli 2021 beviljas anstånd med 80 för respektive typ av tillgång. Detta innebär att den skattskyldige betalar in 20 i skatt för fastigheten (den kvarstående skatten 100 minus anståndsbeloppet 80), 0 för inventarierna (den kvarstående skatten 80 minus anståndsbeloppet 80) och 10 för de immateriella tillgångarna (den kvarstående skatten 90 minus anståndsbeloppet 80).

På detta sätt kommer det högsta tillåtna anståndsbeloppet för de olika tillgångarna att vara noll när fem år har förflutit från det första anståndsbeslut som fattas efter ikraftträdandet. Med andra ord ska skatteskulderna då vara helt betalda.

Den aktuella övergångsbestämmelsen finns i punkten 3.

8.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Regeringens förslag: Ändringen i lagen om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton ska träda i kraft den 13 december 2019. Ändringen ska tillämpas första gången i fråga om uppgifter som avser kalenderåret 2019.

Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. I promemorian föreslogs ändringen träda i kraft den 1 november 2019.

Remissinstanserna: *Lunds universitet* anför att ändringarna bör tillämpas första gången på uppgifter som avser kalenderåret 2020 i stället för 2019, eftersom det internationella regelverket inte har direkt effekt innan det har implementerats korrekt i svensk rätt.

Skälen för regeringens förslag: Ändringen i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton, förkortad IDKAL, innebär att det klargörs att ett befintligt konto som innehas av en enhet alltid är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera enheter som är passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande. Ett sådant konto ska således inte vara rapporteringspliktigt endast i fråga om konton som innehas av enheter som har hemvist i Sverige eller USA. Ändringen är en rättelse av ett förbiseende vid genomförandet av den

globala standarden för automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton. Ändringen bör träda i kraft så snart som möjligt. Ändringen bör därför träda i kraft den 13 december 2019. Systematiken i lagen och i de gemensamma rapporteringsnormerna (Common Reporting Standard, CRS) gör att det är tydligt att den aktuella bestämmelsen fått sin nuvarande utformning genom ett förbiseende. Motsvarande bestämmelse i 7 kap. 1 § IDKAL som avser granskning av nya konton som innehas av enheter har exempelvis fått en korrekt utformning. Med anledning av vad *Lunds universitet* anför instämmer regeringen i att det internationella regelverket saknar direkt effekt innan det har implementerats i svensk rätt. Det kan dock noteras att kontrolluppgifter avseende kalenderåret 2019 lämnas per rapporteringspliktigt konto och ska innefatta uppgifter om saldo eller värde vid utgången av 2019 samt om olika typer av sammanlagd avkastning under året. Detta är uppgifter som det finansiella institutet normalt bör ha tillgång till även om institutet skulle ha uppfattat den felaktiga lydelsen av 6 kap. 1 § IDKAL som korrekt. Kontrolluppgifter enligt 22 b kap. SFL ska lämnas senast den 15 maj 2020 och torde inte kunna lämnas tidigare än den 1 januari 2020, eftersom de ska innefatta samlade uppgifter för kalenderåret 2019. För ett finansiellt institut som trots allt tolkat den felaktiga bestämmelsen enligt sin ordalydelse kan den nu föreslagna rättelsen i praktiken innebära att institutet behöver inhämta intyganden från kontohavare med avseende på om dessa är passiva icke-finansiella enheter eller inte (se 6 kap. 3 § IDKAL) samt från kontohavare eller personer med bestämmande inflytande med avseende på om personerna med bestämmande inflytande har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion (se 6 kap. 4 § andra stycket IDKAL). Om sådana intyganden således inte inhämtats tidigare bör de kunna inhämtas innan kontrolluppgifter ska lämnas senast den 15 maj 2020. Ändringen bör därför enligt regeringens mening tillämpas första gången på uppgifter som avser kalenderåret 2019. Det innebär att kontrolluppgifter enligt 22 b kap. SFL som avser kalenderåret 2019 ska lämnas om konton som är rapporteringspliktiga med tillämpning av den nya lydelsen.

9 Konsekvensanalys

I detta avsnitt redogörs för förslagetts effekter i den omfattning som bedöms lämpligt i det aktuella lagstiftningsärendet och sker med beaktande av förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

De offentligfinansiella effekterna till följd av ändrade skatte- och avgiftsregler beräknas i enlighet med Finansdepartementets beräkningskonventioner. Beräkningarna görs i ikraftträdandeårets priser och volymer och utgår vanligtvis från att beteendet hos individer och företag inte ändras till följd av förändringarna i skattereglerna. Detta är ofta en rimlig approximation på kort sikt. På längre sikt och för att bedöma andra effekter än de offentligfinansiella effekterna kan ett mer dynamiskt synsätt behöva användas, där skattebaser tillåts påverkas av regeländringen.

Regelrådet finner att konsekvensutredningen uppfyller kraven i 6 och 7 §§ förordningen (2007:1233) om konsekvensutredning vid regelgivning. *Regelrådet* finner att förslagets påverkan på företagens andra kostnader (än administrativa kostnader) och verksamhet är bristfällig. Sammanfattningsvis konstaterar *Regelrådet* att de flesta punkter i konsekvensutredningen redovisas på ett godtagbart sätt och att bristerna, utifrån förutsättningarna i detta ärende, inte bör påverka den sammantagna bedömningen på ett avgörande sätt. *Regelrådets* synpunkter kommenteras under delavsnitt 9.1.4 nedan.

9.1 Förslagen om utflyttningsbeskattning respektive anstånd i vissa gränsöverskridande situationer

9.1.1 Sammanfattning av förslagen om utflyttningsbeskattning

Särskilt avdrag för inventarier vid uttagsbeskattning enligt 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen

Vid avyttring av inventarier medges under vissa förutsättningar ett särskilt avdrag enligt 18 kap. 15 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL. Bestämmelsen innebär att den skattskyldige får göra ett särskilt avdrag bl.a. om inventarier som anskaffats före beskattningsårets ingång avyttras under beskattningsåret. Enligt 18 kap. 15 a § IL begränsas dock det särskilda avdraget till det skattemässiga värdet när anstånd medges i samband med utflyttningsbeskattning enligt 63 kap. 14 § skatteförfarandelagen (2011:1244), SFL.

Förslaget innebär att tillämpningsområdet för bestämmelsen i 18 kap. 15 a § IL utvidgas. Bestämmelsen ska även gälla om inventarier behandlas som avyttrade på grund av att uttagsbeskattning ska ske enligt bestämmelsen i 22 kap. 5 § 2 IL när den skattskyldige för över tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES eller när den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs vid sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES, se avsnitt 5.2.

Återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning

I dag ska begränsat skattskyldiga fysiska och juridiska personer omedelbart återföra avsättning till periodiseringsfonder och ersättningsfonder om skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör (se t.ex. 30 kap. 8 § IL om periodiseringsfonder). En sådan ordning riskerar att utgöra hinder för etableringsfriheten (jfr mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal).

Förslaget innebär att en begränsat skattskyldig fysisk eller juridisk person inte behöver återföra sina avdrag för avsättning till periodiseringsfonder respektive ersättningsfonder omedelbart när den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs från den skattskyldiges fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES. I den angivna

situationen får den skattskyldige i stället möjlighet att välja mellan omedelbar eller uppskjuten återföring, se avsnitt 5.3.2.

Undantagen från omedelbar beskattning gäller dock bara om staten till vilken överföringen sker är medlem i EU eller är en stat inom EES som har ingått en sådan särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL med Sverige eller med EU, se avsnitt 5.3.2. Undantaget från omedelbar beskattning för periodiseringsfonder och ersättningsfonder i inkomstskattelagen gäller således endast i samma situationer som när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL.

Den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond, ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen. Om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna, se avsnitt 5.3.3.

Syfte och alternativa lösningar

Förslaget om särskilt avdrag för inventarier vid uttagsbeskattning införs för att tillgodose att avyttring av inventarier i de anståndssituationer som följer av artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden får omedelbart genomslag vid beskattningen, se avsnitt 5.2 och 6.1.3. Någon alternativ lösning bedöms inte finnas i denna del.

Förslaget om återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder föranleds, som framgår av avsnitt 5.3, av praxis från EU-domstolen. Någon alternativ lösning bedöms inte finnas. Den föreslagna uppgiftsskyldigheten om förhållanden som rör sådana fondavsättningar, se avsnitt 5.3.3, behövs till ledning för Skatteverkets kontroll av avdrag för fondavsättningen. Under perioder som den skattskyldige på grund av utflyttning inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration skulle Skatteverket inte få in uppgifter som kan leda till återförande till beskattning av fonderna. Någon alternativ lösning bedöms inte finnas i denna del.

9.1.2 Sammanfattning av förslagen om anstånd i vissa gränsöverskridande situationer

Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer

I dag gäller att enbart obegränsat skattskyldiga juridiska och fysiska personer kan beviljas anstånd i samband med utflyttningsbeskattning enligt 63 kap. 14 § SFL. Förslagen innebär att även begränsat skattskyldiga juridiska och fysiska personer kan beviljas anstånd i vissa fall (se avsnitt 6.1.2). När det gäller begränsat skattskyldiga juridiska personer föreslås nya anståndsmöjligheter i sådana situationer som anges i artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden (se avsnitt 6.1.3). Begränsat skattskyldiga fysiska personer föreslås kunna få anstånd med betalningen av sådan skatt som uppkommer efter att tillgångar eller den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe förs ut ur Sverige (se avsnitt 6.1.3).

Det föreslås även att anstånd ska kunna beviljas med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL (se avsnitt 6.1.4).

För att anstånd i samband med utflyttningsbeskattning och i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt ska kunna beviljas, föreslås det att överföringen ska ha skett till, respektive att det fasta driftstället finns i, en stat inom EES som är medlem i EU eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (indrivningsdirektivet). I dag är anstånd möjligt i förhållande till samtliga EES-stater utan inskränkning (se avsnitt 6.1.5).

Anståndsbeloppet

Det högsta tillåtna anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning föreslås minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas. Detta innebär att minst en femtedel av skatten ska vara betald efter ett år, minst två femtedelar efter två år, och så vidare. Detta föreslås gälla oavsett vilka slags tillgångar den underliggande skatten belöper på. Anståndet upphör helt efter fem år (se avsnitt 6.2.1).

Det föreslås vidare att anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt ska beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL. Detta högsta tillåtna anståndsbelopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas, på samma sätt som anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning. I övrigt föreslås bestämmelser som i relevanta delar överensstämmer med de som gäller för bestämmandet av anståndsbeloppet i samband med utflyttningsbeskattning (se avsnitt 6.2.2).

Kostnadsränta vid anstånd

Ränta tas enligt 65 kap. 7 § SFL inte ut vid anstånd i samband med uttagsbeskattning. Av artikel 5.3 i direktivet framgår att något hinder mot sådan kostnadsränta inte finns. Det föreslås att undantaget från kostnadsränta vid anstånd i samband med uttagsbeskattning tas bort och att ränta ska betalas på anståndsbeloppet, se avsnitt 6.3.1.

Övriga förfarandefrågor

Av artikel 5.3 i direktivet följer att det är möjligt för medlemsländerna att ha regler om säkerhet som villkor för anstånd. Detta är inte möjligt enligt nuvarande ordning och en bestämmelse om detta föreslås införas, se avsnitt 6.3.2.

I artikel 5.4 i direktivet finns bestämmelser om när anståndet ska upphöra. Det bedöms att den nuvarande bestämmelsen i 63 kap. 22 § SFL inte behöver kompletteras, se avsnitt 6.3.3.

När det gäller förfarandet i övrigt, t.ex. ansökan, beslut och uppgiftslämnande, bedöms befintliga bestämmelser kunna tillämpas även för de nya grupper och situationer som aktualiseras med förslagen i denna lagrådsremiss, se avsnitt 6.3.4.

Syfte och alternativa lösningar

Förslaget att även begränsat skattskyldiga juridiska personer ska kunna beviljas anstånd med betalning av utflyttnings-skatt i vissa situationer införs för att möjliggöra anstånd i de situationer som nämns i artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden. Förslaget att även begränsat skattskyldiga fysiska personer i vissa situationer ska kunna beviljas denna typ av anstånd föreslås i syfte att skapa ett enhetligt och symmetriskt system och bedöms vara i linje med EU-rätten, se avsnitt 6.1.2 och 6.1.3.

Förslaget att anstånd ska kunna beviljas med betalning av sådan skatt som bestämts efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i inkomstskattelagen föranleds, som framgår av avsnitt 6.1.4, av praxis från EU-domstolen.

Förslaget att en förutsättning för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ska vara att det finns fullgoda indrivningsmöjligheter införs för att tillgodose kravet i artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden. Ett liknande förslag införs för anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i syfte att skapa ett enhetligt system, se avsnitt 6.1.5.

Förslaget att det högsta tillåtna anståndsbeloppet för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning ska minska med en femtedel årligen föranleds av bestämmelser i artikel 5.2 i direktivet mot skatteundraganden. Regleringen avseende anståndsbeloppet för anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt föreslås i relevanta delar överensstämma med den som gäller för anstånd i samband med utflyttningsbeskattning, i syfte att skapa ett enhetligt system, se avsnitt 6.2.1 och 6.2.2.

Några alternativa lösningar bedöms inte finnas i de delar som nu har nämnts.

Mot bakgrund av de grundläggande principer som styr utformningen av skattepolitiken (se exempelvis regeringens årliga skrivelse till riksdagen, Redovisning av skatteutgifter [skr. 2018/19:98] s. 24) föreslås att ränta ska betalas på anståndsbeloppet, se avsnitt 6.3.1. Om ränta inte införs skulle principerna för skattepolitiken inte följas fullt ut. Någon alternativ lösning bedöms inte finnas i denna del.

En bestämmelse att anstånd med betalning av skatt eller avgift vid utflyttningsbeskattning och i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt får förenas med krav på säkerhet föreslås införas, se avsnitt 6.3.2. Förslaget medför bl.a. att begränsat skattskyldiga får möjlighet till anstånd. Det innebär också utökade möjligheter till anstånd i ett antal nya gränsöverskridande situationer, se avsnitt 6.1.3 och 6.1.4. Skulle möjlighet till säkerhet inte införas förväntas en allmänt ökad indrivningsproblematik med förslaget. Någon alternativ lösning bedöms inte finnas i denna del.

9.1.3 Offentligfinansiella effekter

Förslagen ökar möjligheterna till uppskjuten beskattning och anstånd med betalning av skatt för begränsat skattskyldiga fysiska och juridiska personer samtidigt som de leder till en viss skärpning av regelverket, dels som en följd av att det införs en ränta på anstånd vid uttagsbeskattning för obegränsat skattskyldiga juridiska personer, dels av att det införs en återbetalningsmodell. Därmed finns det delar som kan förväntas leda till en positiv offentligfinansiell effekt och sådana som leder till en negativ offentligfinansiell effekt. Sammanlagt förväntas förslagen inte leda till några nämnvärda offentligfinansiella effekter eftersom regeländringarna i förslagen i praktiken bara förväntas träffa ett fåtal skattskyldiga. Både när det gäller anstånd och införandet av möjligheten till successiv återföring av periodiseringsfonder och ersättningsfonder för begränsat skattskyldiga personer uppstår en offentligfinansiell effekt införandeåret. För anstånd uppstår effekten genom att uttag som före regeländringen hade beskattats samma år som uttaget sker i stället beskattas under de efterföljande fem åren. För fondavsättningar uppstår effekten genom att kraven på omedelbar återföring i vissa fall upphör. Det saknas underlag för att beräkna effekten införandeåret. Den bedömning som görs, med stöd av Skatteverkets samlade erfarenhet, är att det förekommer få fall av uttagsbeskattning och överföring av näringsverksamhet som berör begränsat skattskyldiga och att de samlade beloppen ett genomsnittligt år inte är betydande. Det kan enstaka år förekomma fall där betydande belopp uttagsbeskattas. Sådana fall har dock så låg frekvens sett över tiden att de inte är möjliga att beakta i en kalkyl. Införandet av rätt till anstånd för begränsat skattskyldiga personer medför ingen varaktig effekt i och med att den beläggs med ränta. Införandet av ränta på anstånd tillsammans med en inskränkning av anståndstiden för obegränsat skattskyldiga medför en positiv offentligfinansiell effekt som är begränsad. När det gäller de samlade effekterna av förslagen är osäkerheten så stor att någon beloppsmässig uppskattning inte kan göras.

9.1.4 Konsekvenser för företag och enskilda

Förslagen bedöms beröra ett fåtal skattskyldiga. När det gäller utvidgningen av anståndsmöjligheterna är bedömningen att det inte tillkommer särskilt många anstånd. Åren 2015 till 2017 medgavs mellan två och sex anstånd för skatt på uttag för obegränsat skattskyldiga juridiska personer. Enligt Skatteverkets samlade bedömning är uttagsbeskattning där begränsat skattskyldiga fysiska och juridiska personer berörs inte så vanliga att det finns skäl att anta att det kommer att bli något större antal personer som får rätt att söka anstånd. När det gäller uppgiftsskyldigheten för skattskyldiga som tidigare har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond, men som inte på grund av utflyttning längre är skyldiga att lämna inkomstdeklaration, finns inget underlag som visar hur många som kommer att beröras. Bedömningen är dock att få skattskyldiga kommer att omfattas.

För obegränsat skattskyldiga medför förslagen att det tillkommer en räntekostnad och en begränsning av den möjliga anståndstiden till fem år,

vilket leder till ett utflöde av likviditet. Eftersom förändringarna avser anstånd med skattebetalningar och inte införande av en ny skatt eller en förändring av en skattebas kan effekten anses vara begränsad för företagen.

För begränsat skattskyldiga medför förslagen möjligheter att erhålla en skatte kredit, vilket förbättrar likviditeten.

De administrativa kostnaderna bedöms vara oförändrade för obegränsat skattskyldiga. Enligt nu gällande regler medges anstånd efter ansökan, med ett år i taget. Det betyder att obegränsat skattskyldiga, för att få anstånd, är hänvisade till en årlig administrativ hantering såväl före som efter införandet av de föreslagna reglerna.

För begränsat skattskyldiga personer tillkommer en årlig administrativ hantering i form av ansökan om anstånd och delåterbetalningar. För personer som omfattas av uppgiftsskyldighet på grund av avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond uppstår en årlig administrativ kostnad till och med det år avsättningarna har återförts. De administrativa kostnaderna bedöms inte vara betungande och ska samtidigt ses i ljuset av att de är förknippade med förmåner i form av en skatte kredit.

Den samlade administrativa kostnaden bedöms vara begränsad.

Regelrådet anser att det i promemorian borde ha kunnat redovisas någon slutsats om storleken på de företag som hittills ansökt om anstånd. En sådan uppgift har betydelse i bedömningen av om förslaget kan få effekter av betydelse för mindre företag. *Regelrådet* anser vidare att det borde ha redovisats exempel på beloppsnivåer som hittills varit föremål för begäran om anstånd. Det hade underlättat förståelsen för vilken betydelse de förändrade anståndsbestämmelserna kan få för företagens likviditet, vilket även är intressant i bedömningen av om förslagets effekter på eventuella mindre företags verksamhet.

Förslaget berör obegränsat skattskyldiga personer genom att ränta kommer att påföras anstånd vid uttagsbeskattning samtidigt som anståndsbeloppet trappas av under fem år. Begränsat skattskyldiga berörs genom att det införs en möjlighet till anstånd vid utflyttningsbeskattning. När det gäller konsekvenserna för obegränsat skattskyldiga konstateras, utifrån antalet beviljade anstånd de senaste åren, att det är få som kommer att beröras. Eftersom uppgifterna som bedömningen grundar sig på bygger på ett mycket litet antal skattskyldiga kan inte några detaljerade uppgifter om bransch, storlek etc. lämnas av Skatteverket utan att det finns en risk för att identiteten blir känd. Det som kan sägas är att det ofta handlar om dotterbolag i internationella koncerner, som själva kan vara små sett till omsättning eller antal anställda, men där koncernen inte är att anse som liten. När det gäller beloppsnivåer uppgick det samlade årliga anståndsbeloppet till i genomsnitt 192 miljoner kronor under åren 2015–2017. Med en basränta om 1,25 procent motsvarar detta en samlad ränta om 2,4 miljoner kronor. Det har inte varit möjligt att få fram uppgifter om hur lång tid anstånden i genomsnitt sträcker sig. Det finns därför heller ingen möjlighet att bedöma hur avtrappningen av anståndsbeloppet under fem år påverkar berörda företag. När det gäller begränsat skattskyldiga personer finns inget underlag för att bedöma hur vanligt det är med uttagsbeskattning, men bedömningen är att det inte finns anledning att utgå från att de systematiskt avviker från obegränsat skattskyldiga personer.

9.1.5 Konsekvenser för Skatteverket och de allmänna förvaltningsdomstolarna

Skatteverket gör bedömningen att antalet ärenden om utflyttningsbeskattning som berör privatpersoner kommer att vara få och att antalet ärenden som berör juridiska personer kommer att vara begränsat. Det är svårt att bedöma förslagens effekter men de bedöms innebära en viss utvecklingskostnad för IT som kan beräknas till ca 300 000 kronor samt kostnader för informationsspridning och utbildning. Tillkommande engångskostnader för bl.a. informationsmaterial avseende utflyttningskatten och möjligheten till anstånd kan beräknas uppgå till ca 200 000 kronor. Kostnaderna för Skatteverket kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

När det gäller de allmänna förvaltningsdomstolarna görs bedömningen att förslagen inte innebär någon nämnvärd ökning av antalet mål. Som nämnts ovan förväntas regeländringarna beröra endast ett fåtal skattskyldiga. Eventuella kostnadsökningar för de allmänna förvaltningsdomstolarna är därmed så begränsade att de kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

9.1.6 Konsekvenser för den ekonomiska jämställdheten mellan kvinnor och män

Det övergripande målet för regeringens jämställdhetspolitik är att kvinnor och män ska ha samma makt att forma samhället och sitt eget liv. Utifrån det övergripande målet arbetar regeringen efter sex delmål. Det andra jämställdhetspolitiska delmålet är ekonomisk jämställdhet. Kvinnor och män ska ha samma möjligheter och villkor i fråga om betalt arbete som ger ekonomisk jämställdhet livet ut.

De som berörs av förslagen är både fysiska och juridiska personer. Det finns ingen möjlighet att ta fram uppgifter om könstillhörighet för de fysiska personer som berörs. Det finns heller ingen möjlighet att ta fram uppgifter om könstillhörighet för ägare eller andra intressenter i de juridiska personer som berörs. Bedömningen är dock att det totalt sett är få som kommer att beröras av förslagen. Därmed går det också att konstatera att förslagen får en ytterst marginell påverkan på den ekonomiska jämställdheten mellan gruppen kvinnor respektive gruppen män.

9.1.7 Övriga effekter

Förslagen förväntas inte leda till några nämnvärda fördelnings- eller sysselsättningseffekter. De bedöms inte heller påverka de integrationspolitiska målen eller miljön. Detta eftersom förslagen förväntas träffa bara ett fåtal skattskyldiga.

9.2 Förslaget om ändring i fråga om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Den föreslagna ändringen innebär att det görs en ändring av en bestämmelse i ett redan befintligt regelverk. Den avser ett ord som av förbiseende infördes i den aktuella bestämmelsen. Att ordet infördes av förbiseende framgår av systematiken i lagen, de gemensamma rapporteringsnormerna (Common Reporting Standard, CRS) och bilaga I till DAC. Bilaga I till DAC och CRS innehåller detaljerade regler som Sverige har förbundit sig att genomföra i svensk rätt. Under förutsättning att Sverige ska leva upp till sina åtaganden är det därför svårt att se något alternativ till den föreslagna lagändringen.

Förslaget förmedlas av att ordalydelsen i lagtexten inte står i överensstämmelse med Sveriges åtaganden enligt DAC och det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton. Förslaget överensstämmer således med de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till Europeiska unionen. Förslagen går inte utöver dessa skyldigheter.

Förslaget saknar offentligfinansiella effekter.

Förslaget får rent tekniskt effekter för företag som är rapporteringsskyldiga finansiella institut enligt lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton, eftersom ändringen innebär att det ska lämnas kontrolluppgifter om fler konton än vad som tidigare framgått av bestämmelsen. *Regelrådet* efterfrågar en uppskattning av företagets kostnader till följd av förslaget. Regeringen konstaterar att förslaget avser en mindre rättelse inom ramen för den globala standarden för automatiskt utbyte av upplysning om finansiella konton. Den globala standarden infördes i svensk rätt enligt förslag i propositionen En global standard för automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton (prop. 2015/16:29, bet. 2015/16:SkU9, rskr. 2015/16:66). Regeringen konstaterade i nämnda proposition (se avsnitt 10.3) att det inte gick att uppskatta kostnaderna för företagen att anpassa sig till och tillämpa den nya globala standarden. Det är därför nu inte heller möjligt att uppskatta kostnaderna av en mindre rättelse i samma regelverk. Den konsekvensanalys som gjordes i nämnda proposition utgick från att lagtexten som nu rätts var korrekt och omfattade således även den nu föreslagna rättelsen. Eftersom det följer tydligt av systematiken i lagen och CRS att bestämmelsen fick sin utformning genom ett förbiseende, torde rättelsen i sig i praktiken få mycket begränsade effekter för enskilda och företag.

För Skatteverket innebär ändringen att myndigheten lättare på ett korrekt sätt kan följa det internationella regelverket och se till att Sverige lever upp till sina åtaganden i fråga om internationellt informationsutbyte. Det kan finnas ett visst behov av informationsinsatser från Skatteverket med avseende på förslaget's innebörd, vilket kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar. Förslaget har i övrigt inte några effekter för Skatteverket. Förslaget har inga effekter för de allmänna förvaltningsdomstolarna.

Förslaget har inte några effekter för miljön eller för jämställdheten mellan kvinnor och män.

10 Författningskommentar

10.1 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

3 kap.

18 §

I paragrafen finns bestämmelser om innebörden av begränsad skattskyldighet för fysiska personer.

Ändringen innebär att *sjätte punkten* i första stycket kompletteras så att det framgår att den begränsade skattskyldigheten även omfattar återförda avdrag för ersättningsfond i inkomstslaget näringsverksamhet eller kapital. Ett särskilt tillägg enligt 31 kap. 22 § behandlas som en del av återföringen och omfattas således av den begränsade skattskyldigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

6 kap.

11 §

I paragrafen finns bestämmelser om innebörden av begränsad skattskyldighet för juridiska personer.

Ändringen innebär att *femte punkten* i första stycket kompletteras så att det framgår att den begränsade skattskyldigheten även omfattar återförda avdrag för ersättningsfond. Ett särskilt tillägg enligt 31 kap. 22 § behandlas som en del av återföringen och omfattas således av den begränsade skattskyldigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

18 kap.

15 a §

I paragrafen finns bestämmelser om att det särskilda avdraget enligt 15 § samma kapitel begränsas i vissa fall vid uttag av inventarier enligt 22 kap. 5 §. Begränsningen tillämpas när anstånd med betalning av skatt medges enligt 63 kap. 14 § skatteförfarandelagen (2011:1244), SFL (se författningskommentaren till den paragrafen).

Av paragrafen följer att det särskilda avdraget högst får uppgå till inventariets skattemässiga värde, vilket anses nödvändigt i en anstånds-situation eftersom avyttringen av inventarier i en sådan situation måste få omedelbart genomslag vid beskattningen. Begränsningen får av praktiska skäl genomslag även om det inte senare blir aktuellt med något anstånd (prop. 2009/10:39 s. 23 och 37–38).

Ändringen i *första stycket* är en följd av att bestämmelserna i 63 kap. 14 § SFL om anstånd med betalning av skatt i samband med

uttagsbeskattning utvidgas (se avsnitt 6.1). Begränsningen av det särskilda avdraget ska således gälla när inventarierna behandlas som avyttrade på grund av att uttagsbeskattning ska ske enligt 22 kap. 5 § 2 IL. Enligt den *första punkten* gäller begränsningen när uttagsbeskattning ska ske enligt 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Detta gäller dock endast om tillgångarna rättsligt eller ekonomiskt tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Enligt direktivet mot skatteundraganden är så fallet om den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe till sitt "huvudkontor eller ett annat fast driftställe" i en stat inom EES, se artikel 2.6 och 5.1 b i direktivet. Begränsningen gäller även om uttagsbeskattning ska ske enligt 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över näringsverksamheten som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta följer av den *andra punkten*. Tidigare gällde att anstånd endast medgavs vid uttagsbeskattning enligt 22 kap. 5 § 4–5 §§ IL, vilket motsvarar den *tredje punkten*.

En förutsättning för att anstånd i samband med utflytningsbeskattning ska beviljas är att staten till vilken överföringen sker är medlem i Europeiska unionen (EU) eller är en stat inom EES som har ingått en särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar med Sverige eller med EU. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet. Avseende detta villkor, se även kommentaren till 63 kap. 14 § SFL och avsnitt 6.1.5.

Av *andra stycket*, som är nytt, framgår att begränsningen av det särskilda avdraget bara ska ske enligt första stycket om överföringen har skett till en stat inom EES som är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

30 kap.

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om omedelbar återföring av avdrag för avsättning till periodiseringsfond för juridiska personer.

Det görs en redaktionell ändring i *första stycket 4* som innebär att förkortningen EES, som står för Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, införs.

Det införs ett nytt *andra stycke* som innebär ett undantag från att den juridiska personen omedelbart ska återföra sina avdrag enligt första stycket 3 om skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör. Detta gäller om skattskyldigheten upphör på grund av att den juridiska personen för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Bestämmelsen innebär att avdrag återförs enligt huvudregeln i 7 § eller i förekommande fall enligt någon av de andra punkterna i 8 §.

Om skattskyldigheten för den näringsverksamhet som bedrivs delvis har upphört behöver omedelbar återföring inte ske (jfr prop. 1994/95:91 s. 52). Således gäller bestämmelsen om omedelbar återföring endast om hela näringsverksamheten förs över för att fortsatt bedrivs i den andra staten.

Detta gäller även om en viss del av näringsverksamheten förs över till en stat inom EES och resterande del vid samma tidpunkt förs över till en stat utanför EES. Det avgörande är att hela näringsverksamheten överförs från Sverige och att det finns möjlighet att rikta skatteanspråk mot den begränsat skattskyldige personen inom EES. Skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör om en överföring innebär att villkoren för vad som utgör ett fast driftställe enligt 2 kap. 29 § IL inte är uppfyllda. Ändringen föranleds av praxis från EU-domstolen (mål C-38/10 Kommissionen mot Portugal, se avsnitt 4.2.4 och 5.3.2).

Undantaget från omedelbar återföring gäller dock bara om EES-staten till vilken överföringen sker är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL. Det innebär att vid överföring av näringsverksamheten till en stat inom EES som inte är medlem i EU ska det finnas en särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar med Sverige eller med Europeiska unionen. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder, se avsnitt 6.1.5. Undantaget från omedelbar beskattning enligt andra stycket gäller således endast i samma situationer som när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om omedelbar återföring av avdrag för avsättning till periodiseringsfond för enskilda näringsidkare.

Ändringarna i *första stycket 1* och *4* innebär att termen han ersätts med termen näringsidkare i syfte att göra lagtexten könsneutral. Ändringen i *första stycket 3* innebär att förkortningen EES införs.

Det införs ett nytt *andra stycke* som innebär ett undantag från omedelbar återföring av avdrag enligt första stycket 2. Ändringen är av samma slag som ändringen i 8 § (se även kommentaren till den paragrafen). Den innebär att en enskild näringsidkare ska återföra sina avdrag enligt huvudregeln i 7 §, eller i förekommande fall enligt någon av de andra punkterna i 9 §, om skattskyldigheten upphör helt på grund av att den enskilda näringsidkaren för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Undantaget gäller dock bara om EES-staten till vilken överföringen sker är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL. Undantaget från omedelbar beskattning enligt andra stycket gäller således endast i samma situationer som när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

10 §

I paragrafen finns bestämmelser om omedelbar återföring av avdrag för avsättning till periodiseringsfond för fysiska personer som är delägare i svenska handelsbolag.

Ändringen i *första stycket 4* innebär att förkortningen EES införs.

Ändringen i det nya *andra stycket* är av samma slag som ändringen i 8 § (se även kommentaren till den paragrafen). Den innebär ett undantag från omedelbar återföring av avdrag enligt första stycket 3. Detta gäller om skattskyldigheten upphör på grund av att handelsbolaget för över hela den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Delägaren ska då återföra sina avdrag enligt huvudregeln i 7 §, eller i förekommande fall enligt någon av de andra punkterna i 10 §. Undantaget gäller dock bara om EES-staten till vilken överföringen sker är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL. Undantaget från omedelbar beskattning enligt andra stycket gäller således endast i samma situationer som när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

31 kap.

20 §

I paragrafen finns bestämmelser om omedelbar återföring av avdrag för avsättning till ersättningsfond.

Ändringen i *första stycket 6* innebär att förkortningen EES införs.

Det införs ett nytt *tredje stycke* som innebär ett undantag från omedelbar återföring av avdrag enligt första stycket 5. Ändringen är av samma slag som ändringen i 30 kap. 8 § (se även kommentaren till den paragrafen). Undantaget gäller om skattskyldigheten upphör på grund av att den som innehar fonden för över hela den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Då ska avdrag återföras enligt huvudregeln i 19 § eller i förekommande fall enligt någon av de andra punkterna i 20 §.

Eftersom det anges att avdrag inte behöver återföras om skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör, så finns det en möjlighet att välja om ersättningsfonden ska återföras omedelbart eller i enlighet med huvudregeln i 19 §.

Vid återföringen gäller det särskilda tillägget i 22 § första stycket samma kapitel. Det särskilda tillägget tillämpas även vid rent svenska förhållanden och oavsett anledning till återföringen. Enligt andra stycket samma paragraf ska tillägget dock inte tas ut om det finns synnerliga skäl. Sådana synnerliga skäl är t.ex. sjukdom eller annan oförutsedd händelse som leder till att den skattskyldige blir tvungen att överlåta eller lägga ned sin verksamhet (prop. 1980/81:68 s. 230).

Undantaget i paragrafens tredje stycke gäller dock bara om EES-staten till vilken överföringen sker är medlem i EU eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket SFL. Undantaget från omedelbar beskattning enligt tredje stycket gäller således endast i samma situationer som när anstånd medges enligt 63 kap. 14 § SFL.

När det gäller svenska handelsbolag ska avdrag för avsättning till ersättningsfond beräknas för bolaget enligt 2 § samma kapitel. En återföring av ersättningsfonden görs därmed också i handelsbolaget vars resultat fördelas på delägarna. Delägarna i handelsbolaget är skattskyldiga för sin andel av handelsbolagets resultat, 5 kap. 3 § IL. Ändringarna av bestämmelserna om skattskyldighet i 3 kap. 18 § första stycket 6 och

6 kap. 11 § första stycket 5 IL omfattar även återföring som begränsat skattskyldiga delägare i svenska handelsbolag ska beskattas för. Det svenska handelsbolaget ska lämna särskilda uppgifter till ledning för delägarnas beskattning enligt 33 kap. 6 § SFL.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Av första punkten framgår att lagen träder i kraft den 1 januari 2020. För bestämmelsen i 18 kap. 15 a § innebär detta att den tillämpas i sin nya lydelse avseende beslut om anstånd som fattas enligt 63 kap. 14 § skatteförfarandelagen (2011:1244). Därigenom får bestämmelsen omedelbart genomslag vid beskattningen på så sätt att det särskilda avdraget begränsas i de situationer då anstånd medges. Mot bakgrund av syftet med bestämmelsen får den dock genomslag även om anstånd vid ett senare tillfälle inte aktualiseras. Tillämpningen av bestämmelsen är således inte kopplad till ett visst beskattningsår.

Av andra punkten framgår att bestämmelserna i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § i den nya lydelsen tillämpas första gången för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2019.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.

10.2 Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)

33 kap.

1 §

I paragrafen anges innehållet i kapitlet. En ny *femte strecksats* införs som anger att särskilda uppgifter ska lämnas om periodiseringsfond och ersättningsfond. Ändringen är föranledd av att en bestämmelse om särskilda uppgifter införs för den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration på grund av utflyttning och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond och ersättningsfond (7 a §).

2 §

Av paragrafen framgår i vilket syfte särskilda uppgifter ska lämnas. Uppräkningen kompletteras med en ny *femte punkt* som anger att särskilda uppgifter ska lämnas till ledning för kontroll av avdrag för avsättning till periodiseringsfond och ersättningsfond.

Övriga ändringar är redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.3.

7 a §

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om skyldighet att lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond.

I *första stycket* anges att den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond

eller ersättningsfond enligt 30 och 31 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), förkortad IL, ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen.

En juridisk person som gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond ska enligt 33 kap. 6 a § IL ta upp en schablonintäkt och kommer, under förutsättning att intäkten uppgått till minst 200 kronor (se 30 kap. 4 § 3 SFL), även fortsättningsvis bli skyldig att lämna inkomstdeklaration. För övriga skattskyldiga kan situationen vara sådan att de inte ska lämna inkomstdeklaration i Sverige förrän när fondåterföringen ska ske.

I *andra stycket* anges att om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna. Ett handelsbolag är inte skyldigt att lämna inkomstdeklaration eftersom handelsbolaget inte är skattskyldigt för sina inkomster. Inkomsten ska i stället beskattas hos delägarna, se 5 kap. 1 § IL. Det är dock, till skillnad från periodiseringsfonder, handelsbolaget och inte delägarna som gör avdraget för ersättningsfonder, se 31 kap. 2 § IL. Om en fysisk eller juridisk person indirekt via ett annat svenskt handelsbolag äger det svenska handelsbolag där avsättningen ägt rum kan delägaren, om förutsättningarna är uppfyllda, enligt 3 kap. 18 § 6 eller 6 kap. 11 § 5 IL bli skattskyldig för inkomsten till den del inkomsten avser den återförda ersättningsfonden. I ett sådant exempel avser uppgiftsskyldigheten sådana indirekta delägare som är skattskyldiga för sådan inkomst.

Särskilda uppgifter ska lämnas oavsett om något hänt som påverkar fondavsättningen. Förhållanden som rör fondavsättningen kan vara uppgifter om att företaget har flyttat näringsverksamheten till en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Vidare kan uppgifterna röra information om att bolaget planerar för eller har genomfört en överföring av näringsverksamheten till ett annat bolag som inte är skattskyldigt för verksamheten i Sverige.

När inget nytt har hänt sedan senaste deklaration eller särskilda uppgift kan det räcka med att den uppgiftsskyldige lämnar en kort upplysning att så är fallet. Har exempelvis en överföring skett eller står den uppgiftsskyldige inför en sådan lämnas en upplysning om detta. Det är Skatteverkets uppgift att bedöma om överföringen kan leda till återföring till beskattning. Står det klart för den skattskyldige att överföringen leder till en återföring till beskattning ska en deklaration lämnas i stället för särskild uppgift.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.3.

10 §

I paragrafen finns bestämmelser om när särskilda uppgifter senast ska lämnas.

Särskilda uppgifter enligt 3 och 6 §§ ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 2 §. I den paragrafen anges när en inkomstdeklaration senast ska lämnas för andra juridiska personer än dödsbon.

Paragrafen utvidgas till att även omfatta särskilda uppgifter som lämnas enligt 7 a §, jfr författningskommentaren till den paragrafen. I en ny *andra mening* läggs till att för fysiska personer ska särskilda uppgifter ha kommit

in senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 1 §, dvs. senast den 2 maj året efter utgången av beskattningsåret.

Av 7 a § följer att om ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond, ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna. Detta innebär att tidpunkten för lämnande av sådana särskilda uppgifter avgörs av om delägaren är en fysisk eller juridisk person.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.3.

38 kap.

2 §

I paragrafen finns bestämmelser om krav på att vissa uppgifter ska undertecknas. I *andra punkten* görs ett tillägg som innebär att särskilda uppgifter som ska lämnas enligt 33 kap. 7 a §, dvs. uppgifter om förhållanden som rör avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond, ska undertecknas.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.3.

63 kap.

1 §

I paragrafen anges innehållet i kapitlet. Ändringen innebär att en *ny strecksats* läggs till och är föranledd av att en bestämmelse om anstånd i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt införs (14 d §).

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om säkerhet som villkor för anstånd.

I *första stycket* anges i vilka situationer som anstånd med betalning av skatt eller avgift får beviljas bara om säkerhet ställs. Säkerhet krävs i fall som avses i 4 § (ändringsanstånd) och 5 § (anstånd för att undvika betydande skada) och bara när det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid. Stycket kompletteras med hänvisningar till 14 och 14 d §§.

Ändringen innebär att ställande av säkerhet får krävas som villkor även för anstånd som beviljas enligt 14 och 14 d §§. Detta gäller i förhållande till alla anstånd som obegränsat och begränsat skattskyldiga fysiska och juridiska personer kan beviljas enligt dessa bestämmelser inklusive anstånd som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.2.

14 §

I paragrafen finns bestämmelser om anstånd med betalning av skatt eller avgift i samband med uttagsbeskattning.

I *första stycket* anges de grundläggande förutsättningarna för att anstånd med betalning av skatt eller avgift i samband med uttagsbeskattning ska kunna beviljas. I stycket tas hänvisningen till en obegränsat skattskyldig bort. Ändringen innebär att både obegränsat och begränsat skattskyldiga

fysiska och juridiska personer kan beviljas anstånd i samband med uttagsbeskattning i gränsöverskridande situationer (utflyttningsbeskattning), om förutsättningarna enligt paragrafen i övrigt är uppfyllda.

I *första stycket 1* läggs en hänvisning till 22 kap. 5 § 2 IL till. Ändringen möjliggör anstånd med betalning av sådan skatt eller avgift som har tagits ut med stöd av 22 kap. 5 § 2 IL, dvs. sådan uttagsbeskattning som sker när skattskyldigheten för inkomsten från en näringsverksamhet helt eller delvis upphör. För att anstånd ska kunna beviljas måste samtliga relevanta villkor i paragrafen vara uppfyllda, på samma sätt som gäller för anstånd med betalning av sådan skatt eller avgift som har tagits ut enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 IL.

I *andra punkten*, som är ny, anges att anstånd med betalning av sådan skatt eller avgift som har tagits ut med stöd av 22 kap. 5 § 2 IL endast kan beviljas när uttagsbeskattningen har skett till följd av någon av två olika typer av överföringar. Den första avser situationen då uttagsbeskattning har skett på grund av att den skattskyldige har överfört tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES. Begreppet stat inom EES inbegriper medlemsstater i Europeiska unionen (EU). Anstånd i detta fall är dock endast möjligt om tillgångarna rättsligt eller ekonomiskt tillhör den skattskyldige även efter överföringen. Så är fallet om den skattskyldige överför tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till sitt huvudkontor eller till ett annat fast driftställe i en stat inom EES, se artikel 2.6 och 5.2 b i direktivet mot skatteundandraganden. Vidare kan anstånd beviljas om uttagsbeskattning har skett på grund av att den skattskyldige har överfört den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES.

Femte punkten, som är ny, motsvarar den hittillsvarande fjärde punkten i paragrafen. Punkten kompletteras med en hänvisning till den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 IL. Ändringen innebär att en förutsättning för anstånd är att den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 IL inte har upphört. Här avses näringsverksamheten som sådan och inte skattskyldigheten, jfr första stycket andra punkten.

Andra stycket, som är nytt, innehåller en bestämmelse om att anstånd enligt första stycket kan beviljas endast om överföringen har skett till en stat inom EES som är medlem i EU eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Detta villkor gäller samtliga typer av överföringar för vilka anstånd med betalning av skatt eller avgift kan beviljas enligt första stycket, dvs. överföringar som omfattas av 22 kap. 5 § 2, 4 eller 5 IL. Det ömsesidiga biståndet ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (indrivningsdirektivet). Det ömsesidiga biståndet ska anses ha en sådan räckvidd om det i allt väsentligt motsvarar vad som föreskrivs i indrivningsdirektivet, dvs. om det är tillämpligt på i princip alla skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat samt om indrivningsåtgärder utgör en del av det bistånd som ges.

Övriga ändringar är redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitt 6.1.2, 6.1.3 och 6.1.5.

14 d §

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt.

Av *första stycket* framgår att Skatteverket ska bevilja anstånd med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av reglerna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL.

Av *andra stycket* följer att anstånd enligt första stycket kan beviljas endast om det fasta driftställe som avses i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL finns i en stat inom EES som är medlem i EU eller som har ingått en särskild överenskommelse med Sverige eller EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i indrivningsdirektivet, jämför författningskommentaren till 14 § andra stycket.

Enligt *tredje stycket* ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt beviljas således med ett år i taget. Om det fortfarande finns förutsättningar för anstånd när ett år har gått, kan den skattskyldige efter ansökan beviljas ett nytt anstånd. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden för det nya anståndet bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

Övervägandena finns i avsnitt 6.1.4.

17 §

I paragrafen finns bestämmelser om anståndsbeloppet för anstånd enligt 14 §.

Enligt *första stycket* gäller att anstånd beviljas högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen. I en ny andra mening läggs till att detta belopp, som motsvarar den skatt som uttaget av olika tillgångar ger upphov till, ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas. Ändringen innebär att anstånd, i det första anståndsbeslutet, beviljas högst med ett belopp som följer av första meningen. Om ett nytt anstånd beviljas, dvs. en förlängning av anståndet, ska detta högsta tillåtna anståndsbelopp minskas med en femtedel enligt andra meningen. Om ett nytt anstånd beviljas därefter, ska det högsta tillåtna anståndsbeloppet minskas med ytterligare en femtedel utöver den femtedel som beloppet har minskats med tidigare, och så vidare. Detta innebär i förlängningen att hela skatteskulden ska vara betald efter fem år. Bestämmelsen hindrar inte att den skattskyldige betalar in mer än en femtedel ett visst eller vissa år.

Ändringen innebär även att den årliga minskning av det högsta tillåtna anståndsbeloppet som ska ske vid beviljande av nytt (förlängt) anstånd ska beaktas vid beräkningen av den slutliga skatten på en tillgång som sker enligt tredje stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.1.

17 a §

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om anståndsbeloppet för anstånd enligt 14 d §.

Av *första stycket* framgår att anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av bestämmelserna om avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt i 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § eller 38 a kap. 21 § IL. Detta belopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas, på samma sätt som gäller för anstånd som beviljas enligt 14 § (se författningskommentaren till 17 §).

I de aktuella situationerna kan den uppkomna skatten, i likhet med den utflyttningskatt för vilken anstånd beviljas enligt 14 §, avse flera olika tillgångar. Till skillnad från situationerna i samband med utflyttningsbeskattning, som avser överföringar inom ett och samma skattesubjekt, uppkommer dock skatten i aktuella fall efter en överföring mellan ett överlåtande företag och ett övertagande företag. I *andra stycket* anges därför att anståndsbeloppet inte får överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan finns kvar i det övertagande företagets näringsverksamhet och omfattas av ansökan.

Av *tredje stycket* framgår att den skatt som kan ligga till grund för anstånd utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet, fastställt enligt första stycket, som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för beskattningen. De anståndsgrundande inkomsterna för enskilda tillgångar baseras i sin tur på ett ursprungligt värde som härrör från tidpunkten från beskattningen, se 19 §. Jämför även författningskommentaren till 17 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

21 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur den anståndsgrundande inkomsten för en uttagsbeskattad tillgång påverkas när den delvis har övergått till någon annan. Paragrafen innehåller även särskilda regleringar om den anståndsgrundande inkomsten för inventarier och immateriella tillgångar.

Andra och tredje styckena tas bort. Ändringen är föranledd av ändringarna som görs i 17 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.1.

65 kap.

7 §

I paragrafen finns bestämmelser om kostnadsranta vid anstånd.

I *första stycket* anges att om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsranta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § ska dock rantan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades. I en ny tredje mening läggs till att detsamma gäller när ett nytt anstånd beviljas enligt 63 kap. 14 eller 14 d §.

Detta innebär att kostnadsränta som utgångspunkt ska beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Ränta avseende anståndsbelopp som har beviljats i det första anståndsbeslutet ska alltså betalas från skattens ursprungliga förfallodag och inte från och med dagen efter den dag anståndet beviljades. Eftersom anstånd vid utflyttningsfall och vid avdrag eller fiktiv avräkning av utländsk skatt kan beviljas i högst fem år ska räntan de följande åren, enligt andra och tredje meningen, dock beräknas från och med dagen efter den dag då ett nytt anstånd beviljas.

Kostnadsränta ska enligt tredje stycket beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt. Detta innebär att ränta beräknas på det anståndsbelopp som beviljats i respektive beslut. Söks ett nytt anstånd för nästa år, betalas ränta på det belopp som anstånd beviljats med till och med den dag då anståndsbeloppet för det beslutet senast ska vara inbetalt. Anståndsbeloppet förfaller till betalning den dag som framgår av beslutet, om inget nytt anstånd söks.

Ändringen i *andra stycket* innebär att kostnadsränta ska utgå vid anstånd i samband med uttagsbeskattning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

I *första punkten* anges att lagen träder i kraft den 1 januari 2020.

I *andra punkten* anges att lagen tillämpas första gången vid beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

I *tredje punkten* anges att för skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet, ska bestämmelserna i 63 kap. 17 § i den äldre lydelsen tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet. För denna grupp skattskyldiga tillämpas bestämmelserna i 63 kap. 17 § i den nya lydelsen alltså först vid det andra beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet. Detta innebär att även denna grupp skattskyldiga kan beviljas anstånd i högst fem år räknat från det första beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

10.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

6 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka befintliga konton som innehas av enheter som är rapporteringspliktiga.

I *andra punkten* tas ordet *andra* bort. Därigenom klargörs att ett befintligt konto som innehas av en enhet alltid är rapporteringspliktigt om det innehas av en eller flera enheter som är passiva icke-finansiella enheter över vilka en eller flera fysiska personer som har hemvist i en annan stat eller jurisdiktion har bestämmande inflytande. Detta gäller således inte

endast i fråga om konton som innehas av andra enheter än sådana som anges i punkt 1.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

I *första punkten* anges att lagen träder i kraft den 13 december 2019.

I *andra punkten* anges att lagen tillämpas första gången i fråga om uppgifter som avser kalenderåret 2019. Det innebär att kontrolluppgifter enligt 22 b kap. skatteförfarandelagen (2011:1244), förkortad SFL, som avser kalenderåret 2019 ska lämnas om konton som är rapporteringspliktiga med tillämpning av den nya lydelsen. Sådana kontrolluppgifter ska lämnas senast den 15 maj 2020 (24 kap. 2 a § SFL).

Övervägandena finns i avsnitt 8.3.

I

(Lagstifningsakter)

DIREKTIV

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/1164

av den 12 juli 2016

om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 115,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstifningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med ett särskilt lagstifningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) De nuvarande politiska prioriteringarna inom området internationell beskattning belyser behovet att säkerställa att skatt betalas där vinster och mervärde skapas. Det är därmed viktigt att återupprätta förtroendet för att skattesystemen är rättvisa och ge regeringarna möjlighet att effektivt utöva sin suveränitet på skatteområdet. Dessa nya politiska mål har omsatts i konkreta rekommendationer om åtgärder inom ramen för initiativet mot erodering av skattebasen och flyttning av vinster (BEPS) av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Europeiska rådet välkomnade detta arbete i sina slutsatser av den 13–14 mars 2013 och 19–20 december 2013. Som svar på behovet av en rättvisare beskattning fastställer kommissionen i sitt meddelande av den 17 juni 2015 en handlingsplan för rättvis och effektiv företagsbeskattning inom Europeiska unionen.
- (2) Slutrapporterna om OECD:s 15 åtgärdsplaner mot BEPS offentliggjordes den 5 oktober 2015. Detta resultat välkomnades av rådet i dess slutsatser av den 8 december 2015. I rådets slutsatser betonades behovet av att finna gemensamma, men likväl flexibla, lösningar på EU-nivå, som är i enlighet med OECD:s BEPS-slutsatser. I slutsatserna stöddes dessutom ett effektivt, snabbt och samordnat genomförande av åtgärder mot BEPS på EU-nivå och gavs uttryck för att EU-direktiv bör, om så är lämpligt, vara det verktyg som föredras för att genomföra OECD:s BEPS-slutsatser på EU-nivå. Det är avgörande för en väl fungerande inre marknad att medlemsstaterna

⁽¹⁾ Ännu ej offentliggjord i EUT.⁽²⁾ Ännu ej offentliggjord i EUT.

åtminstone genomför sina åtaganden enligt BEPS och, mer allmänt, vidtar åtgärder för att motverka skatteflyktsmetoder och säkerställa en rättvis och effektiv beskattning i unionen på ett tillräckligt konsekvent och samordnat sätt. På en marknad med mycket integrerade ekonomier, finns ett behov av gemensamma strategier och samordnade åtgärder för att förbättra den inre marknadens funktion och maximera de positiva effekterna av initiativet mot erodering av skattebasen och flyttning av vinster. Dessutom kan bara ett gemensamt ramverk förhindra en fragmentering av marknaden och få ett slut på nuvarande bristande överensstämmelse och snedvridning av marknaden. Slutligen skulle nationella genomförandeåtgärder som följer en gemensam hållning inom unionen kunna ge de skattskyldiga rättslig säkerhet genom att dessa åtgärder skulle vara förenliga med unionsrätten.

- (3) Det är nödvändigt att fastställa regler för att stärka den genomsnittliga skyddsnivån mot aggressiv skatteplanering på den inre marknaden. Eftersom dessa regler ska passa in i 28 olika bolagsskattesystem bör de begränsas till allmänna bestämmelser, medan genomförandet bör överlåtas till medlemsstaterna, som är bättre lämpade att utforma de specifika delarna i dessa regler på ett sätt som bäst passar deras bolagsskattesystem. Detta mål kan uppnås genom att man skapar en minsta skyddsnivå för nationella bolagsskattesystem mot skatteflyktsmetoder i unionen. Det är därför nödvändigt att samordna svaren från medlemsstaterna vid genomförandet av resultaten av OECD:s 15 åtgärdsplaner mot BEPS i syfte att förbättra effektiviteten hos den inre marknaden som helhet genom att motverka skatteflyktsmetoder. Det är därför nödvändigt att fastställa en gemensam lägsta skyddsnivå för den inre marknaden inom vissa områden.
- (4) Det är nödvändigt att införa regler som är tillämpliga på alla skattskyldiga som är föremål för bolagsbeskattning i en medlemsstat. Med tanke på att detta skulle leda till att det krävdes att fler nationella skatter omfattades, är det inte önskvärt att utvidga detta direktivs tillämpningsområde till att omfatta typer av subjekt som inte omfattas av bolagsbeskattning i en medlemsstat, dvs. i synnerhet transparenta subjekt. Dessa regler bör även gälla för fasta driftställen, som tillhör dessa bolagsskattskyldiga företag, vilka kan vara belägna i en annan medlemsstat eller i andra medlemsstater. Bolagsskattskyldiga företag kan vara skattemässigt hemmahörande i en medlemsstat eller vara etablerade enligt en medlemsstats rätt. Fasta driftställen till subjekt som är skattemässigt hemmahörande i ett tredjeland bör också omfattas av dessa regler om de är belägna i en eller flera medlemsstater.
- (5) Det är nödvändigt att fastställa regler mot erodering av skattebasen på den inre marknaden och motflyttning av vinster från den inre marknaden. Det är nödvändigt med regler på följande områden för att bidra till att uppnå det målet: begränsade ränteavdrag, utflyttningsbeskattning, en allmän regel mot missbruk, regler om utländska kontrollerade bolag och regler för att motverka hybrida mismatchningar. Om tillämpningen av dessa regler ger upphov till dubbelbeskattning bör de skattskyldiga få skattelättnader genom avdrag för den skatt som erlags i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, allt efter omständigheterna. Dessa regler bör därför inte bara syfta till att motverka skatteflyktsmetoder utan också undvika att skapa andra hinder på marknaden, som exempelvis dubbelbeskattning.
- (6) I ett försök att minska sin globala skatteböroda, har företagsgrupper i allt större utsträckning ägnat sig åt BEPS genom för höga räntebetalningar. Regeln om räntebegränsning är nödvändig för att avskräcka från sådana metoder genom att man begränsar avdragsrätten för de skattskyldigas överstigande lånekostnader. Det är därför nödvändigt att fastställa ett procenttal för avdragsrätt som hänför sig till en skattskyldiges beskattningsbara vinst före räntor, skatt, av- och nedskrivningar (EBITDA). Medlemsstaterna skulle kunna sänka detta procenttal, införa tidsgränser eller begränsa beloppet för de låneutgifter som inte dragits av och som kan rullas framåt eller bakåt för att säkerställa en högre skyddsnivå. Med tanke på att syftet är att föreskriva miniminormer, skulle medlemsstaterna kunna anta ett alternativt mått som hänvisar till rörelseresultat före räntor och skatt (EBIT) och fastställs på ett sätt som är likvärdigt med det EBITDA-grundade måttet. Medlemsstaterna skulle utöver den regel om räntebegränsning som föreskrivs i detta direktiv även kunna använda riktade regler mot koncernintern skuldfinansiering, särskilt regler om underkapitalisering. Intäkter som inte tas upp till beskattning bör inte avräknas mot avdragsgilla lånekostnader. Detta beror på att endast skattepliktig inkomst bör beaktas vid fastställandet av hur mycket ränta som får dras av.
- (7) Om den skattskyldige är del av en företagsgrupp som lämnar lagstadgad koncernredovisning, kan företagsgruppens övergripande skuldsättning på världsnivå övervägas för att ge de skattskyldiga rätt att dra av större belopp av överstigande lånekostnader. Det kan också vara lämpligt att fastställa undantagsregler utifrån eget kapital enligt vilka regeln om räntebegränsningar inte tillämpas om företaget kan visa att förhållandet mellan dess egna kapital och dess totala tillgångar är ungefär lika med eller högre än motsvarande andel för företagsgruppen. Regeln om räntebegränsning bör tillämpas avseende den skattskyldiges överstigande lånekostnader, oberoende av

om kostnaderna har sitt ursprung i skuld som uppkommit nationellt, gränsöverskridande inom unionen eller i ett tredjeland eller av om de har sitt ursprung hos tredje part eller närstående företag eller är interna inom en företagsgrupp. Om en företagsgrupp omfattar mer än ett subjekt i en medlemsstat kan medlemsstaten överväga den övergripande ställningen för företagsgruppens samtliga subjekt i samma stat, inbegripet ett system med beskattning av subjekt separat som möjliggör överföring av vinster eller räntekapacitet mellan subjekt i en företagsgrupp, vid tillämpning av regler som begränsar ränteavdraget.

- (8) För att minska den administrativa bördan och bördan när det gäller efterlevnad av lagstiftningen som reglerna medför, utan att påtagligt minska deras skatteeffekt, kan det vara lämpligt att föreskriva om en safe harbour-regel så att nettoräntan alltid är avdragsgill upp till ett fastställt belopp, när detta leder till ett högre avdrag än det EBITDA-grundade procenttalet. Medlemsstaterna skulle kunna sänka tröskelbeloppet för att säkerställa högre skydd av sin inhemska skattebas. Eftersom BEPS i princip genomförs genom för höga räntebetalningar mellan subjekt som är närstående företag, är det lämpligt och nödvändigt att tillåta ett eventuellt undantag för fristående subjekt från räntebegränsningsregelns tillämpningsområde med tanke på att risken för skatteflykt är begränsad. För att underlätta övergången till den nya regeln om räntebegränsning skulle medlemsstaterna kunna föreskriva om en övergångsregel som skulle omfatta befintliga lån i den mån som villkoren för dessa inte därefter ändras, dvs. ett undantaget enligt övergångsregeln i fall av efterföljande ändring inte skulle vara tillämpligt på höjningar av lånets belopp eller löptid utan begränsas till de ursprungliga lånevillkoren. Utan att det påverkar tillämpningen av reglerna om statligt stöd skulle medlemsstaterna även kunna undanta överstigande lånekostnader för lån som används för att finansiera långvariga offentliga infrastrukturprojekt med hänvisning till att sådana finansieringsarrangemang innebär ringa eller inga risker för BEPS. I detta sammanhang bör medlemsstaterna på rätt sätt visa att finansieringsarrangemang för offentliga infrastrukturprojekt har vissa särdrag som motiverar en sådan behandling i jämförelse med andra finansieringsarrangemang som omfattas av den restriktiva regeln.
- (9) Även om det är allmänt accepterat att finansiella företag, dvs. finansinstitut och försäkringsföretag, också bör omfattas av begränsningarna av ränteavdrag är det också vedertaget att dessa två sektorer uppvisar särskilda egenskaper som kräver ett mer skräddarsytt tillvägagångssätt. Eftersom diskussionerna på detta område ännu inte är tillräckligt slutgiltiga internationellt nivå och inom unionen, är det ännu inte möjligt att föreskriva särskilda regler inom finans- och försäkringssektorn, och medlemsstaterna bör därför kunna undanta dem från tillämpningsområdet för räntebegränsningsreglerna.
- (10) Utflyttningskatt har funktionen att garantera att, när en skattskyldig person flyttar ut tillgångar eller sin skatterättsliga hemvist från en stats skattejurisdiktion, så beskattar den staten det ekonomiska värdet av den vinst som skapats inom dess territorium, även om denna vinst ännu inte har realiserats vid tidpunkten för utflyttningen. Det är därför nödvändigt att ange i vilka fall skattskyldiga omfattas av regler om utflyttningskatt och beskattas för realiserade vinster som har upparbetats i deras överförda tillgångar. Det är också bra att klarlägga att överföringar av tillgångar, inbegripet kontanter, mellan ett moderbolag och dess dotterbolag faller utanför tillämpningsområdet för den föreskrivna regeln om utflyttningsbeskattning. För att beräkna beloppen är det avgörande att fastställa ett marknadsvärde för de överförda tillgångarna vid tidpunkten för utflyttningen baserat på armlängdsprincipen. För att säkerställa regelns förenlighet med användningen av avräkningsmetoden är det önskvärt att medlemsstaterna får hänvisa till den tidpunkt då rätten att beskatta överförda tillgångar upphör. Rätten att beskatta bör definieras på nationell nivå. Det är också nödvändigt att den mottagande staten får ifrågasätta det värde av de överförda tillgångarna som fastställts av den stat från vilken utflyttningen sker, när värdet inte motsvarar ett sådant marknadsvärde. Medlemsstaterna skulle i detta avseende kunna använda befintliga tvistlösningsmekanismer. Inom unionen är det nödvändigt att ta itu med tillämpningen av utflyttningskatt och fastställa på vilka villkor den ska anses vara förenlig med unionsrätten. I sådana situationer bör de skattskyldiga ha rätt att antingen omedelbart betala det fastställda utflyttningskattbeloppet eller få anstånd med betalningen av skatten genom att betala den i delbetalningar under ett visst antal år, eventuellt jämte ränta och en garanti.

I detta syfte skulle medlemsstaterna kunna begära att de berörda skattskyldiga inkluderar nödvändig information i en deklARATION. Utflyttningskatt bör inte tas ut i de fall överföringen av tillgångar är av tillfällig natur och det är fastställt att tillgångarna ska återgå till överförarens medlemsstat, om överföringen sker i syfte att uppfylla kapitaltillsynskrav eller för likviditetshandling eller när det gäller transaktioner för värdepappersfinansiering eller tillgångar som ställs som säkerhet.

- (11) Allmänna regler mot missbruk ingår i skattesystemen för att motverka skatteflyktsmetoder som ännu inte har behandlats genom särskilt riktade bestämmelser. Dessa regler har därför till syfte att täcka luckor och bör inte

påverka tillämpningen av specifika regler för att motverka missbruk. Inom unionen bör de allmänna reglerna mot missbruk tillämpas på arrangemang som inte är genuina. Annars bör den skattskyldige ha rätt att välja den skattemässigt mest effektiva strukturen för sin kommersiella verksamhet. Det är dessutom viktigt att se till att de allmänna reglerna mot missbruk tillämpas på ett enhetligt sätt i inhemska situationer, inom unionen och gentemot tredjeländer, så att deras räckvidd och resultatet av deras tillämpning i inhemska och gränsöverskridande situationer inte skiljer sig åt. Medlemsstaterna bör inte hindras att tillämpa sanktioner, när de allmänna reglerna mot missbruk är tillämpliga. Vid bedömningen av om ett arrangemang ska betraktas som icke-genuint skulle medlemsstaterna kunna beakta alla giltiga ekonomiska skäl, inbegripet finansiell verksamhet.

- (12) Reglerna om utländska kontrollerade bolag (CFC) får till följd att inkomster från ett lågt beskattat kontrollerat dotterbolag omfördelas till dess moderbolag. Då blir moderbolaget skattskyldigt för inkomsten i den stat där det är skattemässigt hemmahörande. Beroende på de politiska prioriteringarna i den staten, kan reglerna om utländska kontrollerade bolag vara inriktade på hela det lågt beskattade dotterbolaget eller specifika inkomstkategorier eller begränsas till inkomster som artificiellt har avletts till dotterbolaget. I synnerhet för att säkerställa att CFC-reglerna utgör ett proportionerligt svar vid farhågor om BEPS är det avgörande att medlemsstater som begränsar sina CFC-regler till att endast omfatta inkomster som artificiellt har avletts till dotterbolaget specifikt inriktar sig på situationer där merparten av de beslutsfunktioner som genererat avledda inkomster hos det kontrollerade dotterbolaget utövas i den skattskyldiges medlemsstat. För att minska den administrativa bördan och efterlevnadskostnaderna bör det också vara godtagbart att dessa medlemsstater undantar vissa subjekt med låga vinster eller låg vinstmarginal som innebär lägre risker för skatteflykt. Följaktligen måste CFC-reglerna utsträckas till att omfatta inkomst från fasta driftställen, om dessa inkomster inte beskattas eller är skattebefriade i den medlemsstat där den skattskyldige är skattemässigt hemmahörande. Däremot finns det ingen anledning att inom ramen för CFC-reglerna beskatta inkomst från fasta driftställen som enligt nationella regler nekats skattebefrielse genom att dessa fasta driftställen behandlas som om de vore utländska kontrollerade bolag. I syfte att säkerställa en högre skyddsnivå skulle medlemsstaterna kunna sänka tröskelvärdet för kontroll eller använda ett högre tröskelvärdet vid jämförelse av den faktiska bolagsskatt som betalats med den bolagsskatt som skulle ha tagits ut i den skattskyldiges medlemsstat. När medlemsstaterna införlivar CFC-reglerna i sin nationella rätt skulle de kunna använda ett tröskelvärdet som utgör en tillräckligt hög andel av skattesatsen.

Det är önskvärt att hantera sådana situationer både i tredjeländer och i unionen. För att iakta de grundläggande friheterna bör inkomstkategorierna kombineras med ett undantag för verklig verksamhet som syftar till att i unionen begränsa effekterna av reglerna till fall där det utländska kontrollerade bolaget inte bedriver verklig ekonomisk verksamhet. Det är viktigt att skatteförvaltningarna och de skattskyldiga samarbetar för att samla in relevanta fakta och omständigheter för att avgöra huruvida undantaget för verklig verksamhet ska tillämpas. Det bör vara godtagbart att medlemsstaterna när de införlivar CFC-reglerna i sin nationella rätt använder vita, grå eller svarta listor över tredjeländer som sammanställts på grundval av vissa kriterier som anges i detta direktiv och som kan omfatta bolagsskattesatsens nivå, eller använder vita listor över medlemsstater som sammanställts på den grunden.

- (13) Hybrida mismatchningar är följden av skillnader i den rättsliga klassificeringen av betalningar (finansiella instrument) eller subjekt och dessa skillnader visar sig vid interaktionen mellan rättssystemen i de två jurisdiktionerna. Effekten av sådana mismatchningar är ofta dubbla avdrag (dvs. avdrag i båda staterna) eller ett avdrag av inkomst i den ena staten som inte är inkluderad i skattebasen i den andra. För att neutralisera effekterna av hybrida mismatchningar är det nödvändigt att fastställa regler som innebär att en av de två jurisdiktionerna i en hybrid mismatchning bör vägra avdrag för en betalning som leder till ett sådant resultat. I detta sammanhang vore det lämpligt att klargöra att åtgärder som syftar till att motverka hybrida mismatchningar i detta direktiv är avsedda att ta itu med sådana situationer av hybrida mismatchningar som är hänförliga till skillnader i den rättsliga klassificeringen av ett finansiellt instrument eller ett subjekt och att de inte är avsedda att inverka på de allmänna dragen i en medlemsstats skattesystem. Även om medlemsstaterna, inom ramen för uppförandekodgruppen för företagsbeskattning, har enats om riktlinjer för den skattemässiga behandlingen av hybridsubjekt och hybrida fasta driftställen inom unionen samt för den skattemässiga behandlingen av hybridsubjekt i förbindelserna med tredjeländer är det fortfarande nödvändigt att utfärda bindande regler. Det är avgörande att ytterligare insatser görs när det gäller hybrida mismatchningar mellan medlemsstater och tredjeländer samt när det gäller andra hybrida mismatchningar, till exempel sådana som berör fasta driftställen.
- (14) Det är nödvändigt att förtydliga att genomförandet av reglerna mot skatteflykt som föreskrivs i detta direktiv inte bör påverka den skattskyldiges skyldighet att följa armlängdsprincipen eller medlemsstatens rätt att justera upp det skattepliktiga underlaget i enlighet med armlängdsprincipen, där så är tillämpligt.

- (15) I enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 45/2001 har samråd ägt rum med Europeiska datatillsynsmannen ⁽¹⁾. Rätten till skydd av personuppgifter enligt artikel 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽²⁾ är tillämpliga på den behandling av personuppgifter som utförs inom ramen för detta direktiv.
- (16) Med tanke på att ett viktigt mål med detta direktiv är att förbättra motståndskraften hos den inre marknaden som helhet mot gränsöverskridande skatteflyktsmetoder, kan detta inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna var för sig. De nationella bolagsskattesystemen är olika, och oberoende åtgärder från medlemsstaternas sida skulle bara återskapa den nuvarande fragmenteringen av den inre marknaden vid direkt beskattning. Det skulle därför göra det möjligt för ineffektiviteter och felaktigheter att kvarstå vid samverkan av olika nationella åtgärder. Resultatet skulle bli bristande samordning. På grund av det faktum att en stor del av ineffektiviteten på den inre marknaden främst skapar problem av gränsöverskridande karaktär måste avhjälpande åtgärder antas på unionsnivå. Det är därför avgörande att anta lösningar som fungerar på den inre marknaden som helhet, och detta kan bättre uppnås på unionsnivå. Unionen kan därmed vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål. Genom att fastställa en minsta skyddsnivå för den inre marknaden syftar detta direktiv endast till att uppnå nödvändig minsta samordning inom unionen för att förverkliga dess mål.
- (17) Kommissionen ska utvärdera genomförandet av detta direktiv fyra år efter dess ikraftträdande och rapportera om detta till rådet. Medlemsstaterna bör till kommissionen överlämna all information som behövs för denna utvärdering.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på samtliga skattskyldiga som omfattas av bolagsbeskattning i en eller flera medlemsstater, inbegripet fasta driftställen i en eller flera medlemsstater som tillhör subjekt vilka är skattemässigt hemmahörande i ett tredjeland.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *lånkostnader*: räntekostnader för alla former av skuld, andra kostnader som ekonomiskt motsvarar ränta och kostnader som uppkommer i samband med införskaffandet av kapital, enligt definitionen i nationell rätt, inbegripet men ej begränsat till betalningar avseende vinstandelslån, tillskriven ränta på instrument som konvertibla obligationer och nollkupongsobligationer, belopp enligt alternativa finansieringsarrangemang, till exempel islamisk finansiering, finansieringskostnadsdelen av betalningar av finansiell leasing, kapitaliserad ränta som ingår i balansräkningsvärdet av en därtill relaterad tillgång, eller nedskrivning av kapitaliserad ränta, belopp som i förekommande fall mäts med hänvisning till avkastningen på finansiering inom ramen för interprissättningsregler, belopp av fiktiv

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

ränta inom ramen för derivatinstrument eller säkringsarrangemang med anknytning till ett subjeks lån, vissa utländska valutakursvinster och valutakursförluster på lånat kapital och instrument med anknytning till införskaaffandet av kapital, garantiavgifter för finansieringsarrangemang, arrangemangsavgifter och liknande kostnader som gäller upplåning av kapital.

2. *överstigande lånekostnader*: det belopp med vilket en skattskyldiges avdragsgilla lånekostnader överstiger de skattepliktiga räntetäckerna och andra ekonomiskt motsvarande skattepliktiga intäkter som uppstår av den skattskyldige enligt nationell rätt.
3. *beskattningsperiod*: beskattningsår, kalenderår eller annan lämplig period för skatteändamål.
4. *närstående företag*:

- a) ett subjekt i vilken den skattskyldige direkt eller indirekt har en andel i form av rösträtt eller kapitalinnehav motsvarande 25 procent eller mer eller har rätt att motta 25 procent eller mer av vinsterna i det subjektet.
- b) en fysisk person eller ett subjekt som direkt eller indirekt har en andel i form av rösträtt eller kapitalinnehav motsvarande 25 procent eller mer eller har rätt att motta 25 procent eller mer av den skattskyldiges vinst.

Om en fysisk person eller ett subjekt direkt eller indirekt har en andel motsvarande 25 procent eller mer i en skattskyldig och ett eller fler subjekt, ska alla berörda subjekt, inbegripet den skattskyldige, betraktas som närstående företag.

Vid tillämpningen av artikel 9 och där en mismatchning innefattar ett hybridsubjekt ska denna definition ändras så att kravet på 25 procent ersätts med ett krav på 50 procent.

5. *finansiellt företag*: avser något av följande subjekt:

- a) Ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG⁽¹⁾ eller en förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) enligt definitionen i artikel 4.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU⁽²⁾ eller förvaltningsbolag för företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG⁽³⁾.
- b) Ett försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG⁽⁴⁾.
- c) Ett återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG.
- d) Ett tjänstepensionsinstitut som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG⁽⁵⁾, om inte en medlemsstat har beslutat att helt eller delvis inte tillämpa det direktivet på det institutet i enlighet med artikel 5 i det direktivet, eller den kapitalförvaltare till ett tjänstepensionsinstitut som avses i artikel 19.1 i det direktivet.
- e) Pensionsinstitut som förvaltar pensionsplaner som betraktas som en del av sociala trygghetssystem och som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 883/2004⁽⁶⁾ och (EG) 987/2009⁽⁷⁾ samt alla rättssubjekt som har inrättats i syfte att investera i sådana planer.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG (EUT L 145, 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004, s. 1).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 284, 30.10.2009, s. 1).

- f) En alternativ investeringsfond (AIF) som förvaltas av en AIF-förvaltare enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2011/61/EU eller en AIF som omfattas av tillsyn enligt tillämplig nationell rätt.
- g) Fondföretag i den mening som avses i artikel 1.2i direktiv 2009/65/EG.
- h) En central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾.
- i) En värdepapperscentral enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 ⁽²⁾.
6. *överföring av tillgångar*: en transaktion varigenom en medlemsstat förlorar rätten att beskatta de överförda tillgångarna, medan tillgångarna fortsätter att rättsligt eller ekonomiskt tillhöra samma skattskyldige.
7. *överföring av skatterättslig hemvist*: en transaktion varigenom en skattskyldig upphör att ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat och erhåller skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland.
8. *överföring av näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe*: en transaktion varigenom den skattskyldige upphör med skattepliktig verksamhet i en medlemsstat och inleder sådan skattepliktig verksamhet i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, utan att bli skatteremässigt hemmahörande i den medlemsstaten eller i det tredjelandet.
9. *hybrida mismatchningar*: en situation som råder mellan en skattskyldig i en medlemsstat och ett närstående företag i en annan medlemsstat eller ett strukturerat arrangemang mellan parter i medlemsstater där följande resultat kan hänföras till skillnader i den rättsliga klassificeringen av ett finansiellt instrument eller ett subjekt
- a) ett avdrag av samma betalning, kostnader eller förluster görs både i den medlemsstat där betalningen har sin källa eller kostnaden eller förlusten uppstår och i en annan medlemsstat (dubbla avdrag), eller
- b) det görs ett avdrag i den medlemsstat där betalningen har sin källa utan att samma betalning tas med på motsvarande sätt för skatteändamål i en annan medlemsstat (avdrag utan inkludering).

Artikel 3

Minsta skyddsnivå

Detta direktiv ska inte hindra tillämpningen av sådana nationella eller avtalsgrundade bestämmelser som syftar till att säkerställa en högre skyddsnivå för inhemska bolagsskattebasen.

KAPITEL II

ÅTGÄRDER MOT SKATTEFLYKT

Artikel 4

Räntebegränsningsregel

1. Överstigande lånekostnader ska vara avdragsgilla under den beskattningsperiod då de uppkommer med upp till 30 procent av den skattskyldiges vinst före räntor, skatt, av- och nedskrivningar (EBITDA).

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).

Vid tillämpning av denna artikel får medlemsstaterna även betrakta följande som skattskyldig:

- a) Ett subjekt som får eller måste tillämpa reglerna på en företagsgrupps vägnar, definierad enligt nationell skatterätt.
- b) Ett subjekt i en företagsgrupp, definierad i enlighet med nationell skatterätt, som inte konsoliderar sina medlemmars resultat för skatteändamål.

Under sådana omständigheter får överstigande lånekostnader och EBITDA beräknas på gruppnivå och omfatta alla gruppmedlemmars resultat.

2. EBITDA ska beräknas genom att man till de bolagsskattepliktiga inkomsterna i den skattskyldiges medlemsstat lägger tillbaka de skattejusterade beloppen för överstigande lånekostnader och de skattejusterade beloppen för av- och nedskrivningar. Inkomstbelopp som inte ska tas upp till beskattning ska inte tas med i den skattskyldiges EBITDA.

3. Genom undantag från punkt 1 kan den skattskyldige ges rätt till

- a) att dra av överstigande lånekostnader upp till 3 000 000 EUR,
- b) att fullt dra av överstigande lånekostnader, om den skattskyldige är ett fristående subjekt.

Vid tillämpning av punkt 1 andra stycket ska 3 000 000 EUR anses gälla hela företagsgruppen.

Vid tillämpning av första stycket b avses med fristående subjekt en skattskyldig som inte för affärsredovisningsändamål ingår i en koncern eller har något närstående företag eller fast driftställe.

4. Medlemsstaterna får från tillämpningsområdet för punkt 1 undanta överstigande lånekostnader som uppkommit till följd av

- a) lån som avtalats före den 17 juni 2016, men undantaget får inte utvidgas till några efterföljande ändringar av sådana lån,
- b) lån som används för att finansiera ett långfristigt offentligt infrastrukturprojekt där projektansvariga, lånekostnader, tillgångar och inkomster finns i unionen.

Vid tillämpning av första stycket b avses med långfristigt offentligt infrastrukturprojekt ett projekt som ska tillhandahålla, uppgradera, driva och/eller upprätthålla en storskalig tillgång som en medlemsstat anser vara i det allmännas intresse.

När första stycket b är tillämpligt ska alla inkomster från ett långfristigt offentligt infrastrukturprojekt undantas från den skattskyldiges EBITDA, och inga undantagna överstigande lånekostnader får inkluderas i företagsgruppens överstigande lånekostnader gentemot en tredje part som avses i punkt 5 b.

5. Om den skattskyldige är medlem i en koncern för affärsredovisningsändamål får denne ges rätt att antingen:

- a) Göra fullt avdrag för överstigande lånekostnader om den skattskyldige kan visa att förhållandet mellan dess eget kapital och dess totala tillgångar är lika med eller högre än motsvarande förhållande för företagsgruppen, om följande villkor är uppfyllda:
 - i) Förhållandet mellan den skattskyldiges eget kapital och dess totala tillgångar anses vara lika med motsvarande förhållande för företagsgruppen om förhållandet mellan den skattskyldiges eget kapital och dess totala tillgångar är upp till två procentenheter lägre, och
 - ii) alla tillgångar och skulder värderas med hjälp av samma metod som i koncernredovisningen enligt punkt 8

eller

- b) dra av överstigande lånekostnader till ett belopp som överstiger vad den skattskyldige skulle ha rätt att dra av enligt punkt 1. Denna högre gräns för rätten till avdrag av överstigande lånekostnader ska gälla för den koncern där den skattskyldige för affärsredovisningsändamål är medlem, och ska beräknas i två steg:
- först ska företagsgruppens andel fastställas genom att gruppens överstigande lånekostnader gentemot tredje part delas med företagsgruppens EBITDA, och
 - därefter ska företagsgruppens andel multipliceras med den skattskyldiges EBITDA, beräknad i enlighet med punkt 2.
6. Den skattskyldiges medlemsstat får anta bestämmelser som innebär att man antingen
- utan tidsbegränsning rullar framåt överstigande lånekostnader som inte kan dras av under innevarande beskattningsperiod enligt punkterna 1–5,
 - utan tidsbegränsning rullar framåt, och under högst tre år rullar bakåt, överstigande lånekostnader som inte kan dras av under innevarande beskattningsperiod enligt punkterna 1–5, eller
 - utan tidsbegränsning rullar framåt överstigande lånekostnader och, under högst fem år, oanvänd räntekapacitet som inte kan dras av under innevarande beskattningsperiod enligt punkterna 1–5.
7. Medlemsstaterna får undanta finansiella företag från tillämpningsområdet för punkterna 1–6, även när sådana finansiella företag för affärsredovisningsändamål ingår i en koncern.
8. Vid tillämpning av denna artikel består en koncern för affärsredovisningsändamål av alla subjekt som är fullt integrerade i den koncernredovisning som upprättats i enlighet med internationella redovisningsstandarder eller nationella finansiella redovisningssystem i en medlemsstat. Den skattskyldige får ges rätt att använda koncernredovisning som utarbetats enligt andra redovisningsstandarder.

Artikel 5

Utflyttningsbeskattning

1. En skattskyldig ska beskattas för ett belopp som motsvarar marknadsvärdet av de överförda tillgångarna vid tidpunkten för utflyttningen av tillgångarna, minus deras skattemässiga värde, om någon av följande omständigheter föreligger:
- En skattskyldig överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om huvudkontorets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.
 - En skattskyldig överför tillgångar från sitt fasta driftställe i en medlemsstat till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.
 - En skattskyldig överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland, med undantag för sådana tillgångar som fortsatt har verkligt samband med ett fast driftställe i den första medlemsstaten.
 - En skattskyldig överför den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe från en medlemsstat till en annan medlemsstat eller ett tredjeland, om det fasta driftställets medlemsstat inte längre har rätt att beskatta de överförda tillgångarna på grund av överföringen.
2. En skattskyldig ska ges rätt att få anstånd med betalningen av den utflyttningskatt som avses i punkt 1, genom att betala den i delbetalningar under fem år, om någon av följande omständigheter föreligger:
- En skattskyldig överför tillgångar från sitt huvudkontor till sitt fasta driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet).

- b) En skattskyldig överför tillgångar från sitt fasta driftställe i en medlemsstat till sitt huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet.
- c) En skattskyldig överför sin skatterättsliga hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.
- d) En skattskyldig överför den näringsverksamhet som bedrivs vid sitt fasta driftställe till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland som är part i EES-avtalet.

Denna punkt ska tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU ⁽¹⁾.

- 3. Om en skattskyldig får anstånd med betalningen i enlighet med punkt 2, får ränta debiteras i enlighet med lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat, allt efter omständigheterna.

Om det finns en påvisbar och faktisk risk för utebliven uppbörd, får den skattskyldige också åläggas att lämna en garanti som ett villkor för att uppskjuta betalningen i enlighet med punkt 2.

Det andra stycket ska inte tillämpas om lagstiftningen i den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat föreskriver möjligheten till återkrav av skatteskulden genom en annan skattskyldig som tillhör samma företagsgrupp och är skattemässigt hemmahörande i den medlemsstaten.

- 4. När punkt 2 är tillämplig ska anståndet med betalningen omedelbart upphöra och skatteskulden blir möjlig att återkräva i följande fall:

- a) De överförda tillgångarna eller den näringsverksamhet som bedrivs vid den skattskyldiges fasta driftställe säljs eller på annat sätt avyttras.
- b) De överförda tillgångarna överförs vidare till ett tredjeland.
- c) Den skattskyldiges skatterättsliga hemvist eller den näringsverksamhet som bedrivs vid dess fasta driftställe överförs vidare till ett tredjeland.
- d) Den skattskyldige går i konkurs eller avvecklas.
- e) Den skattskyldige underlåter att fullgöra sina skyldigheter med avseende på delbetalningar och korrigerar inte situationen inom en rimlig tidsperiod som inte får överstiga 12 månader.

Leden b och c ska inte tillämpas på tredjeländer som är parter i EES-avtalet, om de med den skattskyldiges medlemsstat eller med unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar, motsvarande det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i direktiv 2010/24/EU.

- 5. Om överföringen av tillgångar, skatterättslig hemvist eller den näringsverksamhet som bedrivs vid ett fast driftställe görs till en annan medlemsstat, ska den medlemsstaten godta det värde som fastställts av den skattskyldiges medlemsstat eller det fasta driftställets medlemsstat som ingångsvärde för tillgångarna för skatteändamål, såvida detta inte motsvarar marknadsvärdet.

- 6. Vid tillämpning av punkterna 1–5 avses med *marknadsvärde* det belopp till vilket en tillgång kan bytas eller ömsesidiga skyldigheter kan fastställas mellan villiga köpare och säljare som inte är närstående vid en direkt transaktion.

- 7. Förutsatt att tillgångarna inom 12 månader ska återgå till överförarens medlemsstat ska denna artikel inte tillämpas på överföring av tillgångar för värdepappersfinansiering, tillgångar som ställs som säkerhet eller när överföringen av tillgångar sker i syfte att uppfylla tillsynskapitalkrav eller med avseende på likviditetshandling.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1).

Artikel 6

Allmän regel mot missbruk

1. Vid beräkningen av det skattepliktiga underlaget för bolagsskatt ska en medlemsstat inte ta hänsyn till ett arrangemang eller en uppsättning arrangemang som har införts med det huvudsakliga syftet eller ett av de huvudsakliga syftena att få en skattefördel som motverkar målet eller syftet med tillämplig skatterätt och som inte är genuina med beaktande av alla relevanta fakta och omständigheter. Ett arrangemang kan bestå av mer än ett steg eller av mer än en del.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska ett arrangemang eller en uppsättning arrangemang betraktas som icke-genuina i den utsträckning som de inte har införts av giltiga kommersiella skäl som återspeglar den ekonomiska verkligheten.
3. Om ett arrangemang eller en uppsättning arrangemang inte ska tas hänsyn till i enlighet med punkt 1 ska det skattepliktiga underlaget beräknas i enlighet med nationell rätt.

Artikel 7

Regel om kontrollerade utländska bolag

1. Den skattskyldiges medlemsstat ska behandla ett subjekt, eller ett fast driftställe vars vinster är befriade eller undantagna från skatter i den medlemsstaten, som ett kontrollerat utländskt bolag om följande villkor är uppfyllda:

- a) När det gäller ett subjekt, att den skattskyldige själv eller tillsammans med sina närstående företag innehar en direkt eller indirekt andel på över 50 procent av rösterna eller direkt eller indirekt äger mer än 50 procent av subjektets kapital eller har rätt att motta mer än 50 procent av subjektets vinst och
- b) Den faktiska bolagsskatt som subjektet eller det fasta driftstället betalat på sin inkomst dessutom är lägre än skillnaden mellan den bolagsskatt som skulle ha tagits ut på subjektet eller det fasta driftstället enligt det tillämpliga systemet för bolagsbeskattning i den skattskyldiges medlemsstat och den faktiska bolagsskatt som subjektet eller det fasta driftstället betalat på sin inkomst.

Vid tillämpning av första stycket b ska ett fast driftställe till ett kontrollerat utländskt bolag som är befriat eller undantaget från skatt i det utländska kontrollerade bolagets jurisdiktion inte beaktas. Vidare ska med den bolagsskatt som skulle ha tagits ut i den skattskyldiges medlemsstat avses bolagsskatt beräknad enligt reglerna i den skattskyldiges medlemsstat.

2. Om ett subjekt eller ett fast driftställe betraktas som ett kontrollerat utländskt bolag enligt punkt 1 ska den skattskyldiges medlemsstat i skattebasen inbegripa

- a) ett subjekts ej utdelade inkomster eller det fasta driftställets inkomster, från kategorierna
 - i) räntor eller andra inkomster som genereras av finansiella tillgångar,
 - ii) royalty eller andra inkomster som genereras av immateriella rättigheter,
 - iii) utdelningar och inkomster från avyttring av aktier,
 - iv) inkomster från finansiell leasing,
 - v) inkomster från försäkrings- och bankverksamhet och annan finansiell verksamhet,
 - vi) inkomster från faktureringsföretag som får försäljnings- och tjänsteinkter från varor och tjänster som köpts från och sålts till närstående företag och som inte tillför något eller litet ekonomiskt mervärde.

Detta led ska inte tillämpas om det kontrollerade utländska bolaget bedriver verklig ekonomisk verksamhet som stöds av personal, utrustning, tillgångar och lokaler, vilket visas av relevanta fakta och omständigheter.

Om det kontrollerade utländska bolaget är skattemässigt hemmahörande eller är beläget i ett tredjeland som inte är part i EES-avtalet får medlemsstaterna besluta att avstå från att tillämpa det föregående stycket

eller

- b) ett subjekts eller ett fast driftställes ej utdelade inkomster, från icke-genuina arrangemang som har genomförts med det huvudsakliga syftet att uppnå en skattefördel.

Vid tillämpning av detta led ska ett arrangemang eller en uppsättning arrangemang betraktas som icke-genuina i den mån som subjektet eller det fasta driftstället inte skulle äga tillgångarna eller inte skulle ha åtagit sig de risker som genererar hela eller delar av dess inkomster om det inte kontrollerades av ett företag i vilket de betydelsefulla funktioner som utförs av personer, som är relevanta för dessa tillgångar och risker, utförs och som är av stor betydelse för att generera det kontrollerade företagets inkomster.

3. Om en skattskyldigs skattebas enligt en medlemsstats regler ska beräknas i enlighet med punkt 2 a får medlemsstaten välja att inte betrakta ett subjekt eller ett fast driftställe som ett kontrollerat utländskt bolag enligt punkt 1 om en tredjedel eller mindre av de inkomster som tillfaller subjektet eller det fasta driftstället ingår i kategorierna enligt punkt 2 a.

Om en skattskyldigs skattebas enligt en medlemsstats regler ska beräknas i enlighet med punkt 2 a får medlemsstaten välja att inte betrakta finansiella företag som kontrollerade utländska bolag om en tredjedel eller mindre av subjektets inkomster från kategorierna enligt punkt 2 a kommer från transaktioner med den skattskyldige eller dess närstående företag.

4. Medlemsstaterna får från tillämpningsområdet för punkt 2 b undanta ett subjekt eller ett fast driftställe

- a) med bokförd vinst på högst 750 000 EUR och passiv inkomst på högst 75 000 EUR, eller
b) vars bokförda vinst uppgår till högst 10 procent av dess driftskostnader under beskattningsperioden.

Vid tillämpning av första stycket b får driftskostnaderna inte omfatta kostnaderna för varor som säljs utanför det land där subjektet är hemmahörande eller det fasta driftstället är beläget, för skatteändamål och betalningar till närstående företag.

Artikel 8

Beräkning av kontrollerade utländska bolags inkomster

1. Om artikel 7.2 a tillämpas ska de inkomster som ska inbegripas i den skattskyldiges skattebas beräknas enligt bestämmelserna i bolagsskattelagstiftningen i den medlemsstat där den skattskyldige är skattemässigt hemmahörande eller belägen. Subjektets eller det fasta driftställets förluster ska inte inbegripas i skattebasen, utan kan i enlighet med nationell rätt rullas framåt och beaktas under kommande beskattningsperioder.

2. Om artikel 7.2 b tillämpas ska de inkomster som ska inbegripas i den skattskyldiges skattebas begränsas till belopp som genereras genom de tillgångar och risker som är kopplade till de betydelsefulla funktioner som utförs av personer i det kontrollerande företaget. Allokeringen av kontrollerade utländska bolags inkomster ska beräknas i enlighet med armlängdsprincipen.

3. De inkomster som ska inbegripas i skattebasen ska beräknas i förhållande till den skattskyldiges andel i subjektet enligt artikel 7.1 a.

4. Inkomsterna ska inbegripas i den beskattningsperiod för den skattskyldige under vilken subjektets beskattningsår löper ut.

5. Om subjektet delar ut vinst till den skattskyldige och denna utdelade vinst inbegrips i den skattskyldiges beskattningsbara inkomst ska, för att undvika dubbelbeskattning, de inkomster som tidigare inbegrips i skattebasen enligt artikel 7 dras av från skattebasen vid beräkning av det skattebelopp som ska betalas på utdelad vinst.

6. Om den skattskyldige avyttrar sin andel i subjektet eller i den verksamhet som bedrivs av det fasta driftstället och någon del av inkomsterna från avyttringen tidigare har inbegrips i skattebasen i enlighet med artikel 7 ska, för att undvika dubbelbeskattning, det beloppet dras av från skattebasen vid beräkning av det skattebelopp som ska betalas på inkomsterna.

7. Den skattskyldiges medlemsstat ska medge avdrag för den skatt som subjektet eller det fasta driftstället har betalat från den skatt som den skattskyldige ska betala i den stat där den skattskyldige är skattemässigt hemmahörande eller belägen. Avdraget ska beräknas i enlighet med nationell rätt.

Artikel 9

Hybrida mismatchningar

1. I den mån en hybrid mismatchning leder till dubbla avdrag ska avdraget endast göras i den medlemsstat där en sådan betalning har sin källa.
2. I den mån en hybrid mismatchning leder till ett avdrag utan inkludering ska betalarens medlemsstat vägra avdrag för denna betalning.

KAPITEL III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 10

Översyn

1. Kommissionen ska utvärdera genomförandet av detta direktiv, särskilt effekterna av artikel 4, senast den 9 augusti 2020 och rapportera om detta till rådet. Kommissionens rapport ska, om det är lämpligt, åtföljas av ett lagstiftningsförslag.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna all information som behövs för att utvärdera genomförandet av detta direktiv.
3. De medlemsstater som avses i artikel 11.6 ska senast den 1 juli 2017 till kommissionen överlämna all information som behövs för att utvärdera ändamålsenligheten i de nationella riktade reglerna för att förebygga risker för erodering av skattebasen och flyttning av vinster (BEPS).

Artikel 11

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2018 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen överlämna texten till dessa bestämmelser utan dröjsmål.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2019.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

3. När det i detta direktiv nämns ett penningbelopp i euro (EUR) får de medlemsstater som inte har euron som valuta välja att beräkna motsvarande värde i nationell valuta den 12 juli 2016.

4. Genom undantag från artikel 5.2 får Estland så länge landet inte beskattar outdelade vinster, betrakta en överföring av tillgångar i monetär eller icke-monetär form, inbegripet kontanter, från ett fast driftställe beläget i Estland till ett huvudkontor eller ett annat fast driftställe i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som är part i EES-avtalet som vinstutdelning och ta ut inkomstskatt, utan att ge de skattskyldiga rätt att skjuta upp betalningen av sådan skatt.

5. Genom undantag från punkt 1 ska medlemsstaterna senast den 31 december 2019 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 5. De ska överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen utan dröjsmål.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2020.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

6. Genom undantag från artikel 4 får medlemsstater som vid tidpunkten den 8 augusti 2016 har nationella riktade regler för att förebygga risker för BEPS som är lika effektiva som den regel om räntebegränsning som fastställs i detta direktiv tillämpa dessa riktade regler fram till utgången av det första hela beskattningsåret efter dagen för offentliggörandet, på den officiella webbplatsen, av överenskommelsen mellan OECD-medlemmarna om en miniminorm för BEPS-åtgärd 4, dock längst till och med den 1 januari 2024.

Artikel 12

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 13

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 12 juli 2016.

På rådets vägnar

P. KAŽIMÍR

Ordförande

Lagförslag i promemorian Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning

Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Härigenom föreskrivs i fråga om inkomstskattelagen (1999:1229)¹ att 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 18 kap. 15 a §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

18 §²

Den som är begränsat skattskyldig är skattskyldig i

1. inkomstslaget tjänst för inkomster som anges i 5 § lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta med undantag för inkomster som anges i 6 § 1, 4 och 5 den lagen, om en begäran har gjorts enligt 4 § den lagen,

2. inkomstslaget tjänst eller näringsverksamhet för inkomster som anges i 7 § första stycket lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl., om Skatteverket har meddelat beslut enligt 5 a § tredje stycket den lagen,

3. inkomstslaget näringsverksamhet för inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige,

4. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag på grund av att en näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige avyttras eller blir privatbostadsrätt,

5. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag för egenavgifter,

6. inkomstslaget näringsverksamhet för återförda avdrag för periodiseringsfond och expansionsfond, *ersättningsfond* och expansionsfond,

7. inkomstslaget näringsverksamhet för uttag eller utbetalning från ett skogskonto eller skogsskadekonto som avses i 21 kap.,

8. inkomstslaget kapital för ett positivt räntefördelningsbelopp som avser ett fast driftställe, en näringsfastighet i Sverige eller artistisk eller idrottslig verksamhet i Sverige,

9. inkomstslaget kapital för löpande inkomster av en privatbostadsfastighet eller en privatbostadsrätt i Sverige,

¹ Lagen omtryckt 2008:803.

² Senaste lydelse 2015:775.

10. inkomstslaget kapital för kapitalvinst på en fastighet i Sverige eller på en privat- eller näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige,

11. inkomstslaget kapital för återfört uppskovsbelopp samt schablonintäkt enligt 47 kap.,

12. inkomstslaget näringsverksamhet eller kapital för utdelning på andelar i svenska ekonomiska föreningar, och

13. inkomstslaget kapital för återfört investeraravdrag enligt 43 kap.

Ersättning i form av sådan royalty eller periodvis utgående avgift för att materiella eller immateriella tillgångar utnyttjas som ska räknas till inkomstslaget näringsverksamhet ska anses som inkomst från ett fast driftställe i Sverige, om ersättningen kommer från en näringsverksamhet med ett fast driftställe här.

Skattskyldighet för inkomster som avses i första stycket 12 gäller inte för sådana begränsat skattskyldiga personer som avses i 17 § 2–4.

6 kap.

11 §³

Den som är begränsat skattskyldig är skattskyldig för

1. inkomst från ett fast driftställe eller en fastighet i Sverige,

2. inkomst på grund av att en näringsbostadsrätt som innefattar nyttjanderätt till ett hus eller en del av ett hus i Sverige avyttras,

3. inkomst i form av utdelning på andelar i svenska ekonomiska föreningar,

4. inkomster som anges i 7 § första stycket lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl., om Skatteverket har meddelat beslut enligt 5 a § tredje stycket den lagen,

5. återförda avdrag för 5. återförda avdrag för periodiseringsfond, periodiseringsfond och ersättningsfond,

6. schablonintäkt enligt 30 kap. 6 a §, och

7. återfört uppskovsbelopp samt schablonintäkt enligt 47 kap.

Ersättning i form av royalty eller periodvis utgående avgift för att materiella eller immateriella tillgångar utnyttjas ska anses som inkomst från ett fast driftställe i Sverige, om ersättningen kommer från en näringsverksamhet med ett fast driftställe här.

En kapitalförlust ska dras av, om den som är begränsat skattskyldig skulle ha varit skattskyldig för en motsvarande kapitalvinst.

18 kap.

15 a §⁴

Om inventarier behandlas som *Utöver vad som anges i 15 § får avyttrade på grund av att det särskilda avdraget inte uttagsbeskattnings ska ske enligt överstiga det skattemässiga värdet för inventarierna, om inventarierna bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 på grund av ett skatteavtal behandlas som avyttrade på grund som har ingåtts med en stat inom*

³ Senaste lydelse 2015:775.

⁴ Senaste lydelse 2009:1230.

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får utöver vad som anges i 15 § det särskilda avdraget inte överstiga det skattemässiga värdet för inventarierna.

av att uttagsbeskattning ska ske enligt bestämmelserna

1. i 22 kap. 5 § 4 eller 5 på grund av ett skatteavtal som har ingåtts med en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES),

2. i 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över tillgångar från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES, om tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen, eller

3. i 22 kap. 5 § 2 på grund av att den skattskyldige för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES.

Det skattemässiga värdet för inventarier utgörs av en skäligen del av det skattemässiga värdet av samtliga inventarier i näringsverksamheten.

30 kap.

8 §⁵

En juridisk person ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. den upphör att bedriva näringsverksamhet,
2. den beskattas i Sverige bara såsom delägare i ett svenskt handelsbolag och handelsbolaget upphör att bedriva näringsverksamheten eller andelen avyttras eller övergår till en ny ägare på något annat sätt,
3. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,
4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, 4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES),
5. den upplöses genom fusion eller fission och annat inte följer av bestämmelserna i 37 kap. 17 §,
6. det beslutas att den ska träda i likvidation, eller
7. den försätts i konkurs.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 3 om skattskyldigheten upphör på grund av att den juridiska personen för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är

medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

9 §⁶

En enskild näringsidkare ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. <i>han</i> upphör att bedriva näringsverksamheten,	1. <i>näringsidkaren</i> upphör att bedriva näringsverksamheten,
2. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,	
3. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller	3. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (<i>EES</i>), eller
4. <i>han</i> försätts i konkurs.	4. <i>näringsidkaren</i> försätts i konkurs.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 2 om skattskyldigheten upphör på grund av att näringsidkaren för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

10 §⁷

En fysisk person som är delägare i ett svenskt handelsbolag ska återföra sina avdrag, även om tiden i 7 § inte har löpt ut, om

1. handelsbolaget upphör att bedriva näringsverksamheten,	
2. andelen i handelsbolaget avyttras eller övergår till en ny ägare på något annat sätt,	
3. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,	
4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,	4. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (<i>EES</i>),
5. det beslutas att handelsbolaget ska träda i likvidation, eller	
6. delägaren eller handelsbolaget försätts i konkurs.	

⁶ Senaste lydelse 2009:1230.

⁷ Senaste lydelse 2009:1230.

Avdrag ska dock inte återföras enligt första stycket 3 om skattskyldigheten upphör på grund av att handelsbolaget för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i 63 kap. 14 § andra stycket skatteförfarandelagen (2011:1244).

31 kap.

20 §⁸

Avdraget ska återföras, även om tiden i 19 § inte har löpt ut, om

1. fonden tas i anspråk i strid med bestämmelserna i 10–15 §§,
2. den huvudsakliga delen av näringsverksamheten överläts och inte annat följer av 38 kap. 15 §,
3. den huvudsakliga delen av näringsverksamheten tillfaller en eller flera nya ägare på grund av arv, testamente eller bodelning,
4. den som innehar fonden upphör att bedriva näringsverksamheten,
5. skattskyldigheten för näringsverksamheten upphör,
6. näringsverksamheten inte längre ska beskattas i Sverige på grund av ett skatteavtal med en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
7. den som innehar fonden upplöses genom fusion eller fission och annat inte följer av bestämmelserna i 37 kap. 17 §,
8. det beslutas att innehavaren av fonden ska träda i likvidation, eller
9. den som innehar fonden försätts i konkurs.

Vad som sägs i första stycket 2–4 gäller inte om avsättningen grundas på en sådan avyttring som avses i 5 § 1–4.

Vad som sägs i första stycket 2–4 gäller inte om avsättningen grundas på en sådan avyttring som avses i 5 § 1–4.

Vidare gäller inte vad som sägs i första stycket 5 om skattskyldigheten upphör på grund av att den som innehar fonden för över den näringsverksamhet som bedrivs från ett fast driftställe i Sverige till en stat inom EES. Detta gäller bara om denna stat är medlem i Europeiska unionen eller har ingått en sådan särskild överenskommelse som avses i

I 23 och 24 §§ finns bestämmelser om att ersättningsfonder i vissa fall får tas över av någon annan i stället för att avdragen återförs.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.
2. Bestämmelserna i 3 kap. 18 §, 6 kap. 11 §, 30 kap. 8–10 §§ och 31 kap. 20 § i den nya lydelsen tillämpas första gången för beskattningsår som börjar efter den 31 december 2019.

Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:1244)

Härigenom föreskrivs i fråga om skatteförfarandelagen (2011:1244)

dels att 33 kap. 1, 2 och 10 §§, 38 kap. 2 §, 63 kap. 1, 8, 14, 17 och 21 §§ och 65 kap. 7 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas tre nya paragrafer, 33 kap. 7 a §, 63 kap. 14 d och 17 a §§, och närmast före 33 kap. 7 a § och 63 kap. 14 d § nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

33 kap.

1 §¹

I detta kapitel finns bestämmelser om

- syftet med särskilda uppgifter (2 §),
- uppgifter som ska lämnas av stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund (3–5 §§),
- uppgifter som ska lämnas av svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer (6 §),
- uppgifter om ersättningsbostad i utlandet (7 §),
 - *uppgifter som ska lämnas om periodiseringsfond och ersättningsfond (7 a §),*
- uppgifter som ska lämnas av redare (8 §),
- uppgifter om nedsättning av utländsk skatt (9 §),
- uppgifter som ska lämnas av den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat (9 a §),
- när särskilda uppgifter ska lämnas (10 och 11 §§), och
- redares uppgiftsskyldighet vid ändrade förhållanden (12 §).

2 §²

Särskilda uppgifter ska lämnas till ledning för

1. bedömning av stiftelsers, ideella föreningars och registrerade trossamfunds skattskyldighet enligt inkomstskattelagen (1999:1229),
2. beskattning av delägare i svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer,
3. bestämmande av vilket fartområde ett fartyg går i,
4. kontroll av uppskottsbelopp enligt 47 kap. inkomstskattelagen när ersättningsbostaden är belägen utomlands,
 - 5. *kontroll av avdrag för avsättning till periodiseringsfond och ersättningsfond,*
5. beslut om avräkning av utländsk skatt, och
6. beslut om avräkning av utländsk skatt, och

¹ Senaste lydelse 2016:888.

² Senaste lydelse 2016:888.

6. beslut om beskattning för den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat.

7. beslut om beskattning för den som har fått ett godkännande för tonnagebeskattning återkallat.

Bilaga 2

Fondavsättningar

7 a §

Den som inte är skyldig att lämna inkomstdeklaration och som har gjort avdrag för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond enligt 30 och 31 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), ska lämna särskilda uppgifter om förhållanden som rör fondavsättningen.

I det fall ett handelsbolag har gjort avdrag för avsättning till ersättningsfond ska särskilda uppgifter lämnas av delägarna.

10 §

Särskilda uppgifter enligt 3 och 6 §§ ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 2 §.

Särskilda uppgifter enligt 3, 6 och 7 a §§ ska ha kommit in till Skatteverket senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 2 §. *Om en fysisk person ska lämna en särskild uppgift enligt 7 a §, ska dock uppgiften ha kommit in senast den sista dagen för inkomstdeklaration enligt 32 kap. 1 §.*

38 kap.

2 §

Följande uppgifter ska undertecknas:

1. uppgifter i deklaration, och
2. särskilda uppgifter som ska lämnas av
 - a) stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund enligt 33 kap. 3 §, och
 - b) ägare av en ersättningsbostad i utlandet enligt 33 kap. 7 §.

- a) stiftelser, ideella föreningar och registrerade trossamfund enligt 33 kap. 3 §,
- b) ägare av en ersättningsbostad i utlandet enligt 33 kap. 7 §, och
- c) uppgiftsskyldig enligt 33 kap. 7 a § för avsättning till periodiseringsfond eller ersättningsfond.

- I detta kapitel finns bestämmelser om
- ansökan om anstånd (2 §),
 - deklarationsanstånd (3 §),
 - ändringsanstånd (4 §),
 - anstånd för att undvika betydande skada (5 §),
 - anståndstid i fall som avses i 4 och 5 §§ (6 §),
 - anstånd med att betala skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift och kontrollavgift (7 och 7 a §§),
 - säkerhet (8–10 §§),
 - anstånd vid avyttring av tillgångar (11 §),
 - anstånd när punktskatt ska betalas för helt varulager (12 §),
 - anstånd vid totalförvarstjänstgöring (13 §),
 - anstånd med betalning av skatt i samband med uttagsbeskattning (14 §),
 - anstånd med betalning av skatt i samband med återföring av investeraravdrag (14 a–14 c §§),
 - *anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt (14 d §),*
 - anstånd på grund av synnerliga skäl (15 §),
 - anståndsbeloppet (16–21 a §§),
 - ändrade förhållanden (22–22 c §§), och
 - anstånd som är till fördel för det allmänna (23 §).

8 §⁴

Om det i de fall som avses i 4 eller 5 § kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid, får anstånd beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning.

Om det i de fall som avses i 4, 5, 14 eller 14 d § kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att betalas i rätt tid, får anstånd beviljas bara om säkerhet ställs för skattens eller avgiftens betalning.

Första stycket gäller inte om

1. anståndsbeloppet är förhållandevis obetydligt,
2. det kan antas att skatten eller avgiften inte kommer att behöva betalas,
3. anståndet avser skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift eller kontrollavgift,
4. det allmänna ombudet hos Skatteverket har ansökt om förhandsbesked, eller
5. det annars finns särskilda skäl.

14 §

Skatteverket ska bevilja *en obegränsat skattskyldig* anstånd med betalning av slutlig skatt till

Skatteverket ska bevilja anstånd med betalning av slutlig skatt till den del den avser skatt

³ Senaste lydelse 2018:2034.

⁴ Senaste lydelse 2018:2034.

den del den avser skatt enligt inkomstskattelagen (1999:1229) och egenavgifter som avses i 3 kap. socialavgiftslagen (2000:980) om

1. uttagsbeskattning har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen,

2. det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen har ingåtts med en stat inom *Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)*,

3. tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES, och

4. den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen ska beskattas i en annan stat inte har upphört.

enligt inkomstskattelagen (1999:1229) och egenavgifter som avses i 3 kap. socialavgiftslagen (2000:980) om

1. uttagsbeskattning har skett bara på grund av bestämmelserna i 22 kap. 5 § 2, 4 eller 5 inkomstskattelagen,

2. *den skattskyldighet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen har upphört på grund av att den skattskyldige har överfört*

a) tillgångar från sitt fasta driftställe i Sverige till en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och tillgångarna tillhör den skattskyldige även efter överföringen, eller

b) den näringsverksamhet som bedrivs från dennes fasta driftställe i Sverige till en stat inom EES,

3. det skatteavtal som avses i 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen har ingåtts med en stat inom EES,

4. tillgången ingår i en näringsverksamhet inom EES, och

5. den näringsverksamhet som avses i 22 kap. 5 § 2 inkomstskattelagen eller den näringsverksamhet som enligt 22 kap. 5 § 4 eller 5 inkomstskattelagen ska beskattas i en annan stat inte har upphört.

Första stycket gäller bara om överföringen har skett till en medlemsstat i Europeiska unionen (EU) eller till en stat inom EES som med Sverige eller med EU har ingått en särskild överenskommelse om ömsesidigt bistånd för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den

16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

Anståndstiden ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

Anstånd med betalning av skatt i samband med avdrag och fiktiv avräkning av utländsk skatt

14 d §

Skatteverket ska bevilja anstånd med betalning av sådan skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § och 38 a kap. 21 § inkomstskattelagen (1999:1229).

Första stycket gäller bara om det fasta driftstället är beläget i en medlemsstat i Europeiska unionen (EU) eller i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som med Sverige eller med EU har ingått en särskild överenskommelse för indrivning av skattefordringar. Ett sådant bistånd ska ha en räckvidd som är likartad med den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

Anståndstiden ska bestämmas till ett år efter den dag då skatten senast ska betalas. Om ett nytt anstånd beviljas, ska anståndstiden bestämmas till ett år efter den dag då föregående anståndstid löper ut.

17 §

Anstånd enligt 14 § beviljas högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid

Anstånd enligt 14 § beviljas högst med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den slutliga skatt som har bestämts för det beskattningsår då inkomsten på grund av uttaget togs med vid

beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen.

beräkningen av inkomst i inkomstslaget näringsverksamhet, och den slutliga skatt som skulle ha bestämts om denna inkomst inte hade tagits med vid beräkningen. *Detta belopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.*

Anståndsbeloppet får inte överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i näringsverksamheten och omfattas av ansökan.

Den slutliga skatten på en tillgång utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för uttagsbeskattningen.

17 a §

Anstånd enligt 14 d § beviljas högst med ett belopp som motsvarar den skatt som bestäms efter tillämpning av 37 kap. 30 §, 38 kap. 19 § och 38 a kap. 21 § inkomstskattelagen (1999:1229). Detta belopp ska minskas med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas.

Anståndsbeloppet får inte överstiga den slutliga skatten på de tillgångar som vid tidpunkten för ansökan om anstånd finns kvar i det övertagande företagens näringsverksamhet och omfattas av ansökan.

Den slutliga skatten på en tillgång utgörs av så stor del av det högsta tillåtna anståndsbeloppet enligt första stycket som den anståndsgrundande inkomsten för tillgången utgör av de ursprungliga anståndsgrundande inkomsterna för de tillgångar som har legat till grund för beskattningen.

Om en tillgång efter tidpunkten för uttaget delvis har övergått till någon annan, utgör den anståndsgrundande inkomsten för den kvarvarande tillgången så stor del av den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten som belöper på den kvarvarande tillgången.

För inventarier gäller dock att den anståndsgrundande inkomsten för den kvarvarande tillgången utgör så stor del av den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten, minskad med en femtedel varje år nytt anstånd beviljas, som belöper på den kvarvarande tillgången.

Andra stycket gäller även för immateriella tillgångar med den skillnaden att den ursprungliga anståndsgrundande inkomsten minskas med en tiondel varje år nytt anstånd beviljas.

65 kap.

7 §⁶

Om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § ska dock räntan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades.

Vid anstånd enligt 63 kap. 14 eller 14 a § tas anståndsränta inte ut. Om beslutet om anstånd genom omprövning har upphört, eller beviljats med ett lägre belopp än tidigare, beräknas dock kostnadsränta från och med dagen efter den dag då den omständighet som har föranlett omprövningen inträffade.

Om anstånd med betalning av skatt eller avgift har beviljats och anståndsbeloppet ska betalas när anståndstiden har gått ut, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag. Vid anstånd enligt 63 kap. 13 eller 15 § ska dock räntan beräknas från och med dagen efter den dag då anståndet beviljades. *Detsamma gäller när nytt anstånd beviljas enligt 63 kap. 14 eller 14 d §.*

Vid anstånd enligt 63 kap. 14 a § tas anståndsränta inte ut. Om beslutet om anstånd genom omprövning har upphört, eller beviljats med ett lägre belopp än tidigare, beräknas dock kostnadsränta från och med dagen efter den dag då den omständighet som har föranlett omprövningen inträffade.

⁵ Ändringen innebär att andra och tredje styckena tas bort.

⁶ Senaste lydelse 2013:772.

Kostnadsränta ska beräknas till och med den dag då anståndsbeloppet senast ska vara inbetalt. Bilaga 2

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2020.
2. Lagen tillämpas första gången vid beslut om anstånd som fattas efter ikraftträdandet.
3. För skattskyldiga som har beviljats anstånd före ikraftträdandet, ska bestämmelserna i 63 kap. 17 § i den äldre lydelsen tillämpas vid det första beslut om nytt anstånd som fattas efter ikraftträdandet.

Förteckning över remissinstanserna – Promemorian Nya anståndsregler i vissa gränsöverskridande situationer samt ändring av reglerna om periodiseringsfonder och ersättningsfonder vid utflyttning

Efter remiss har yttrande inkommit från Ekobrottsmyndigheten, Finansbolagens förening, Föreningen Svenskt Näringsliv, Förvaltningsrätten i Malmö, Förvaltningsrätten i Stockholm, Kammarrätten i Stockholm, Näringslivets regelnämnd, Näringslivets skattedelegation, Regelrådet, Skatteverket, Stockholms Handelskammare, Stockholms universitet (Juridiska fakulteten), Svensk Försäkring, Svenska Bankföreningen, Sveriges advokatsamfund och Uppsala universitet (Juridiska fakulteten).

Följande remissinstanser har avstått från att lämna synpunkter på promemorian: Bokföringsnämnden, Datainspektionen, Domstolsverket, Ekonomistyrningsverket, FAR, Företagarna, Kommerskollegium, Konjunkturinstitutet, Konkurrensverket, Kronofogdemyndigheten, Landsorganisationen i Sverige, Lantbrukarnas Riksförbund, Riksrevisionen, SRF Konsulterna, Sveriges kommuner och landsting och Swedish Private Equity & Venture Capital Association.

Följande remissinstanser har inte kommit in med något yttrande: Skattebetalarnas förening, Småföretagarnas Riksförbund och Sparbankernas Riksförbund.

Förteckning över remissinstanserna – Promemorian Några ändringar i fråga om informationsutbyte på skatteområdet, i den del som avser identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Efter remiss har yttrande inkommit från Datainspektionen, Företagarna, Förvaltningsrätten i Jönköping, Förvaltningsrätten i Umeå, Justitiekanslern, Kammarrätten i Stockholm, Lunds universitet, Näringslivets skattedelegation, Regelrådet, Skatterättsnämnden, Skatteverket, Svenskt Näringsliv och Sveriges advokatsamfund. Därutöver har yttrande inkommit från Svenska Bankföreningen.

Riksdagens ombudsmän har avstått från att yttra sig.

